

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Caroline, Bøhmens frygtelige Svøbe, eller et gammelt Bjergslots Hemmelighed : historisk-romantisk Fortælling.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : forlagt af E. O. Jordan, 1878

Fysiske størrelse | Physical extent:

280 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

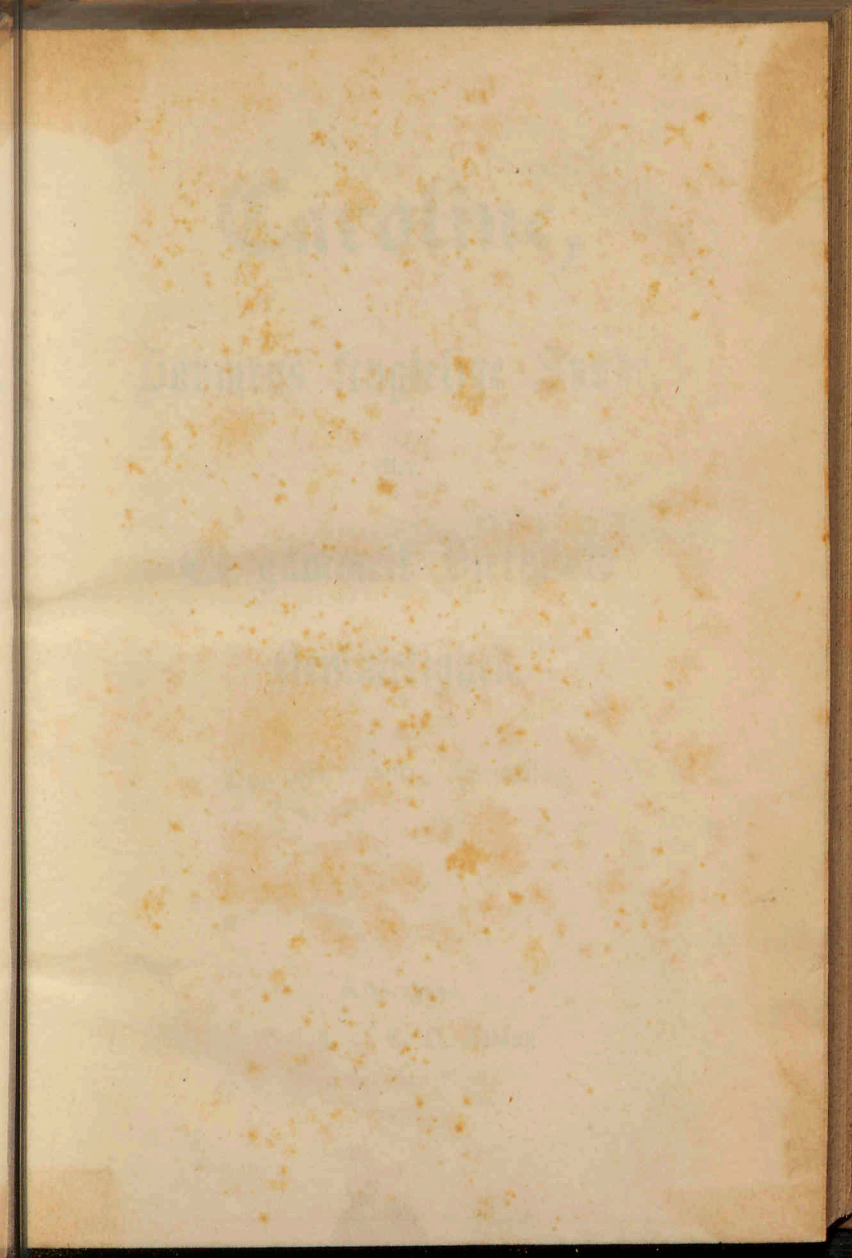
57. - 337.

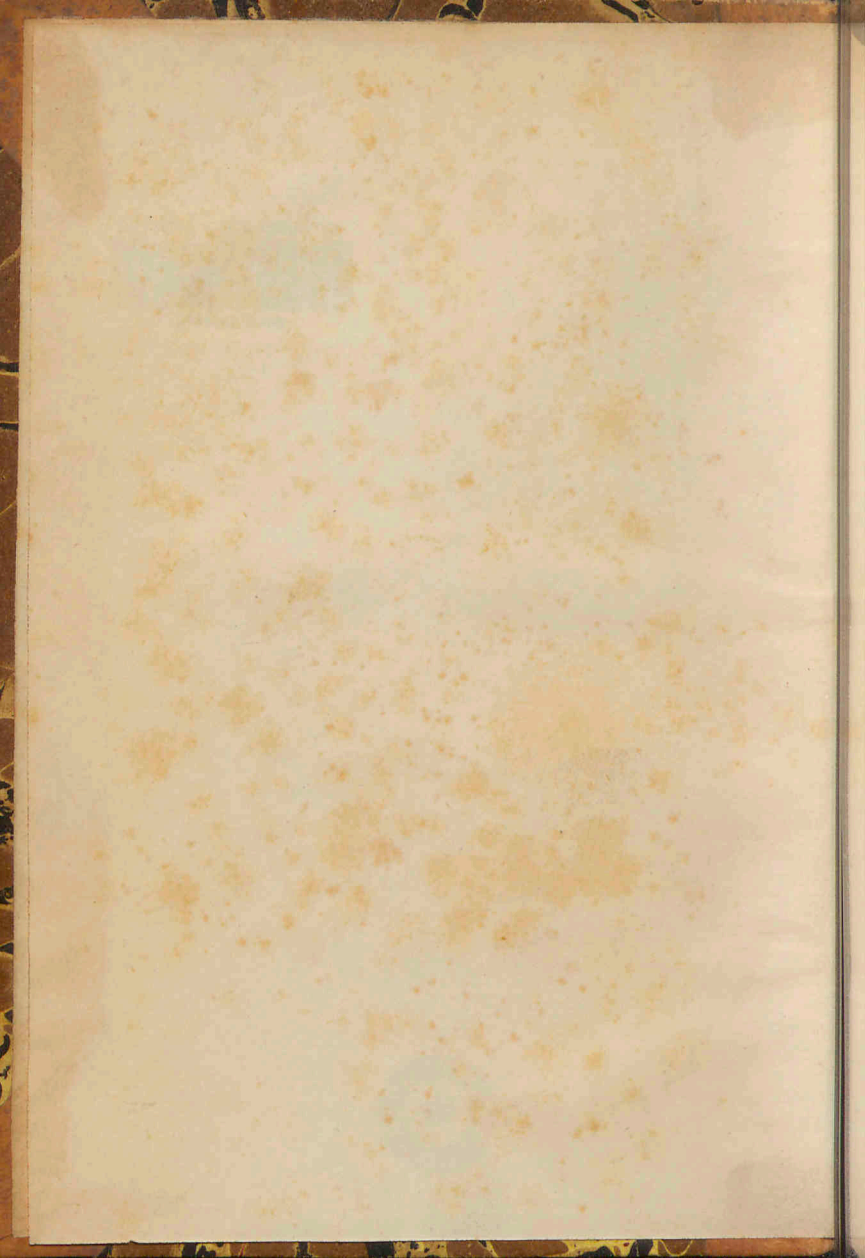
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024227988

Caroline,

Böhmens frygtelige Svøbe,

eller

Et gammelt Bjergslots

Hemmelighed.

Historisk-romantisk Fortælling.

Kjøbenhavn.

Forlagt af E. D. Jordan.

Trykt hos Carl Lund.

1878.

Første Kapitel.

Begyndelsen til en frygtelig Hævnpian.

En skrækkelig Nat havde sænket sig over Jorden og paa den skyhfulde Himmel reiste et Uveir sig, der sendte forfærdelige Lyn i alle Retninger og hvert Sekund oplyste det uhyggelige Mørke rundt omkring.

Stormen jog Skyerne afsted og er Uveiret forfærdeligt paa det flade Land, saa er det endnu skrækkeligere i Bjergene, der ved Ekkoet forøger Tordenskraldene og lader dem lyde langt vildere. Netop før et Lyn fra de mørke Skyer og belyste med sit elektriske Lys Ruinerne af et Kloster; skyn og forskrækket slagrede en mægtig Ugle derfra og tudebe gyseligt paa Toppen af et halv nedfaldende Taarn.

Endnu en Tid rasede Uveiret, da syntes Elementernes Kraft at være brudt. Stormen tav,

Torden og Lyn tabte sig i det Fjerne, men en heftig Skylregn faldt og saa Minutter senere strømmede Vandet brusende ned i Dybet.

Nær ved de før omtalte Ruiner sad en menneskelig Skikkelse krøbet sammen paa de haarde Stene under en Buegang og det saa ud, som om Hænder, Fødder og Legeme var rullet sammen i et Røgle.

Lidt efter lidt gik den nedstrømmende Regn over i et langsommere Tempo, til den endelig ophørte.

Skyerne trak hurtig bort efter Uveiret, Himlen opklaredes, smukt skinnende Stjerner bleve synlige, og Maanen steg deiligt frem bag Skoven.

Med et dybt Suk reiste den sammenkrøbne Skikkelse sig og i den matte Belysning så vi en lille Mand, der kaster Badsækken, paa hvilken han har siddet, over Skulderen og griber Knortestokken, der har ligget ved Siden af ham.

„Du, hvor her er forfærdeligt i denne Ørk,“ begyndte den lille Mand, idet han bedækkede sit Hoved med en let Hat, og saa snart paa Ruinerne, snart paa Skyerne, og efter en kort Pause og med temmelig høi Stemme vedblev han ærgerlig: „Hvad skal David nu gjøre, skal jeg blive her imellem de øde Ruiner, eller skal jeg gaa ind i Skoven, hvor jeg vel heller ikke kan finde andet end en Plads, der er aldeles gjenneblødt af Regnen.“

I dette Dieblit traadte en høi, skjægget Mand frem fra en Mur; han havde en Bøsse i Haanden og raabte i en skarp Tone til den forfærkede Vandbringsmand:

„Hvem er Du, lille Stump, hvorledes kommer Du herhen og hvad søger Du her?“

„Jeg hedder David og er en omvandrende Skræddersvend,“ svarede den Lille, der nu var kommet sig lidt efter Skrækken, „og da Uveiret nærmede sig flygtede jeg ind i Skoven og kom, uden at jeg anede det, til disse Ruiner, hvor jeg fandt lidt Beskyttelse imod den nedstyrtende Regn.“

„Du har maaske til Din Lykke forvildet Dig i Skoven,“ vedblev den lange Mand, „thi dersom Du længes efter Arbeide og god Betaling, saa har det blinde Tilfælde aabnet Døren for Dig.“

„Hvorledes skal jeg forstaa det?“ spurgte Skrædderen, idet han traadte nærmere til den Talende.

„Jeg mener“, vedblev hin, „at dersom Du vil have Arbeide, saa er Du en velkommen Gæst for os, thi vi have længe set os om efter en Skrædder, uden at kunne opsnappe nogen.“

Skrædderen stod paa Tærne og gav den kæmpemæssige Mand Haanden med de Ord:

„Stop! det gaar jeg ind paa, thi jeg har allerede i mange Uger reist om i Böhmen og Sachsen

og søgt Arbejde, men jeg forlanger god Forpleining og god Løn."

"Det skal Du faa," var Svaret, hvorpaa Manden stak Fingrene i Munden og lod en stærk Piben høre.

Faa Sekunder efter det givne Signal traadte en anden Mand frem, der ikke syntes lidet overrasket ved at se sin Kamerat i Selskab med en Fremmed, der med sin Reisesæk paa Rasken og sin Knortekjæp i Haanden frembød en pudsig Figur. Den Ankommende sagde i en næsten spottende Tone:

"Hvad Pokker, Michel, er der krøbet en Dværg frem fra det Underjordiske, vil han bringe os Underverdenens Skatte frem for Dagen?" —

"Hold op med Din Vittighed, Stephano," sagde den Lange tilrettevisende, "denne her er en vandrende Skræddersvend, der har Lyst til at træde i vor Tjeneste."

"Naa, det er noget andet," svarede Stephano, idet han gav den Lille Haanden.

"Tag det ikke ilde op," tilspiede han venligt. "Du forekom mig mindre end Du i Virkeligheden er, og er Du ikke stor nok til at være Soldat, faa er Du stor nok til at bruge Naalen."

"Ikke stor nok til Soldat? Har jeg ikke med egne Dine set de lange Hvidkjoler desertere for Preusserne ved Vignitz og jeg ærgrede mig derover

og ønskede dem Alle Pokker i Bold. Jeg har ikke baaret Musketen, men jeg var Kompagnisriver og har været med i mange Træfninger."

"Godt, godt," sagde Stephano godmodig, "nu kan Du følge med mig og jeg skal indføre Dig paa Slottet."

"Ind i det der?" spurgte Skrædderen smilende, idet han pegede paa Ruinerne. "Saa kom da!"

"Ikke saa rast, min Ven," sagde Michel, "Du maa tillade, at min Kamerat binder Dig for Dinene."

"For Pokker, det er som om jeg skulde føres ind i en Fæstning, og senere holde ren Mund derom."

Han blev strax bundet for Dinene og ført bort af dem.

Skrædderen samlede Tankerne og mærkede snart, at han ikke var over men under Jorden, thi snart gik det nogle Trin nedad, da en Strækning lige ud og da opad.

Flere lange Minutter var forløbet, da hørte han en Dør knirke paa sine Hængsler, hvorpaa der, uagtet Bindet for Dinene, skimtedes et svagt Lysstjær.

Derpaa hørte han Mumlén af forskjellige Stemmer og da Bindet blev taget af Dinene var han i en klart oplyst Hvelving, hvor der sad fem

a sex Mænd ved et Bord og røge velbehageligt af deres Piber og saa nysgjerrigt paa ham.

„Her bringer jeg en Livsfrædder,“ begyndte Stephano, for at stille sine Kameraters Nysgjerrighed.

„Kom her, Skrædder og læg Din Badsæk,“ sagde nu en af Mændene, „sæt Dig saa her hen og fortæl os noget Nyt, thi Du kommer jo ude fra.“

Den lille Skrædder kastede Badsæk og Stof og satte sig bekvemt hen til dem med sin Pibe.

Han fortalte mange Eventyr, som han havde oplevet, og da han anede i hvilket Selskab han befandt sig, berettede han trohjertet at han i Thyninger-Wald var blevet flæbt ind i en Hule af Røvere og der havde han i flere Uger arbejdet for Banden.

„Naa, Broder Skrædder,“ sagde Stephano efter hans aabenhjertige Fortælling, saa kan Du let boscette Dig her, thi vi ere ogsaa frie Mænd, der have rystet al Tvang af os.“

I dette Dieblis løb en Klokke, hvorpaa Stephano greb en Lygte, tændte den og løb ud af den Dør, igjennem hvilken han var kommet med Skrædderen.

„Hvad betyder det?“ spurgte Skrædderen, idet han rykkede angstelig hen til sin Nabo.

„Vor Høvding vender tilbage med nogle

Kamerater fra en Expedition, og Du gjør bedst i lille Kamerat, at sætte Dig hen der i Hjørnet paa din Bylt, thi Høvdingen maa først forberedes paa din Nærværelse."

Lydig forlod Skrædderen sin Plads og neppe havde han sat sig, før Døren sprang op og to bevæbnede Mænd traadte ind, førende imellem sig en fint klædt Mand, der var bundet for Vinene og med Hænderne snøret sammen paa Ryggen.

Lige efter den Fangne kom en høi, velvoksen Mand med grøn Frakke og Væderbenklæder i smukke Støvler. Glimfende sorte Krøller omgav det smukke, næsten kvindelige Ansigt, en firlig holdt Knebelsbart og store mørke Dine over en fintbøiet Næse, gav hele Udtrykket noget Værdigt og Agtelsesfuldt.

De Mænd, der sad ved Bordet havde reist sig og saa ærbødig paa Grønkjolen, bag hvis Ryg Stephanno og otte bevæbnede Mænd stode.

Høvdingen — ham i Grønkjolen — var netop i Begreb med at give Befaling, da hans omsvævende Blik opdagede Skrædderen.

"Hvad er det for en Trolld der henne i Krogen?" raabte han, idet han vendte sig til Stephano, "hvor tør man understaa sig at føre en Uindvietet herind i min Fraværelse?"

Stephano hviskede nogle Ord til Høvdingen.

"Derfor det er saaledes, saa er Sagen i

sin Orden og den Lille er mig velkommen; men tænd nu den store Lampe i Hvælvingen, at jeg kan føre Fangen til hans Opholdssted."

En sagte, smertelig Stønnen lød fra Fangen, dog vare Læberne tæt tillukkede og intet Ord hørtes.

Høvdingen gik foran, efterat han havde kastet et langt Blik paa Fangen, i hvilket bittert Had og Maseri affpeilede sig.

Fra den omtalte Hvælving førte en smal Gang ind til Høvdingens Gemak, der var udstyret med en Seng og med temmelig komfortable Møbler.

Fra denne Hvælving førte en dyb, nedadgaaende Trappe, der endte med en Jerndør til to ghyselige Hvælvinger, paa hvis Vægge man saa frygtelige Tegn paa tidligere udøvede Volds-gjeringer, thi begge Hvælvinger havde tjent det forhendværende Kloster til Marterkammer.

Hist og her hang rustne Lænker i kolossale Ringe i hvilke man ved nøiere Iagttagelse saa Blod.

I et Hjørne laa paa Jorden en Straasæk og ved Siden af samme stod et klobset Bord og en daarlignende tømret Stol. Ved Bordet laa en lang Lænke, der var forshyret med Laase og Klokke.

Paa et givet Vink blev Fangens Fødder be-

fæstet derved og Bindet blev taget fra den Ulykkeliges Dine.

Med Gru saa Fangen sig om og udstødte et hjerteskærende Skrig.

Røverhøvdingen stod kold og følelsesløs med forslagne Arme og saa haanligt smilende paa den Ulykkelige, der skummende som et rasende Dyr anstrengte sig af al Magt for at befri sig for Lænkerne.

„Umenneske!“ raabte han, da han saa, at de svære Baand trodsede hans Afmagt. „Barbar!“ tilspøiede han, „hvorfor har Du Djævel revet mig bort fra min Eiendom, jeg sværger ved Himlens Magter, at jeg idag har set Dig første Gang, da Du lagde Dine forbandede Hænder paa mig. Hvor kan det da være muligt, at jeg kan have fornærmet Dig.“

En vild Haanlatter lød nu fra Høvdingens Læber, han rettede sig iveiret og raabte:

„Sturk! tænk paa, hvad der tynger paa Din Samvittighed. Mord og Mened er det, og for at bevare Dig for lignende Skurkestreger, skal Du tilbringe Resten af Dine Dage her i Fangenskab, til Fortvivlelse har rystet Din Hjerne og Din sorte Sjæl farer til Helvede.“

Efter disse Ord forlod Høvdingen Fangen, der rasede som en Banvittig og udstødte skræffelige Forbandelser.

Senere bragte en af Køverne ham et Stykke Brød og en Krulle Vand.

Oppe i den store Hvælving sad imidlertid næsten alle Køverne om Bordet og spiste og drak af Hjertenslyst, selv den lille Skrædder maatte tage Del i Maaltidet.

Høvdingen havde derimod gjort sig det bekvemt i sit Gemak og efter at have nydt, hvad hans Tjener, Stephano, bragte ham, gik de begge til den store Hvælving, for at forhøre Skrædderen, der morede dem Alle med sine vittige Svar og tusinde Løjer.

Tajatscho, Høvdingen, forlod dem dog snart, listede sig til Berubøren og lyttede, men hverken Lyd eller Røst var at høre og med et triumferende Smil sagde han til sig selv: „Mægheden maa have faaet Magt over ham og han maa have kastet sig paa Veiet; lad ham drømme om at komme op af denne levende Grav, hans Haab vil aldrig gaa i Opfyldelse.“

Han tog derpaa en Bog ud af Skabet og da han havde læst et Par Historier i den, lod han den falde og med Hovedet støttet i den hule Haand begyndte han en sagte Enetale.

„Endelig er jeg kommet til Maalet for mit dristige Haab og mit Livs skrækkeligste Fjende er i mine Hænder.

Han, som jeg tidligere ærede, er blevet mig

en Afsty og den glødende Følelse, som jeg tidligere nærkede for ham, er forvandlet til afskrækkelig Hævn.

Ha, hvor den stolte Mand teede sig; han, der forudum haanede baade Gud og Menneſker, vanſmægter nu i de Vaand, ſom det ſømmer ſig en dobbelt Morder og Meneder.

Aldrig ſkal jeg glemme, hvorledes han myrdede min Fader, og hvorledes jeg ſaa ham ſvømme i ſit Blod.

Han, den Skurk, gjennemborede hans Bryst, da han bebreidede ham hans Forbrødelſer imod hans eget Barn. Ulykkelige Fader! derſom Du nu fra de høie Regioner kan ſe ned paa Dit Barn, ſaa lad Dit Blik være naadigt og barmhertigt, thi Dit eget Rød og Blod er blevet et ondt Menneſke for at udøve Hævn. Paa ham, paa den stolte Forbrøder kommer hele Skylden for hvad jeg er blevet, thi han bragte mig forſt ved forføreriſt Tillokkelſe bort fra Dydens Vej og ſtødte mig da i den dybeſte Elendighed, der bragte mig fra mit Livs Himmel til Helvede."

Her blev Tajatscho forſthyrret i ſine Drømmesier af den lange Michel, der var blevet afloſt fra ſin Poſt og tog ugenert Plads ved hans Side.

"Er der forefaldet noget uſædvanligt, Michel?" ſpurgte Høvdingen.

"Kort før jeg blev afloſt hørte jeg fra Høien

ligeoverfor en stærk Piben, der blev besvaret nede fra Dalen."

"Meget muligt," sagde Tajatscho efter nogen Betænkning, „Baronens Bortførelse fra hans Have har gjort Opsigt, thi fra et Vindue paa Slottet raabte en Kvinde om Hjælp, da vi greb Fangen.

„Du er altsaa af den Mening, at man har udspejdet os og er ude for at forfølge os."

„Det er sandsynligt, lad Andrae derfor i al Stilhed falde paa de udstillede Vagter, thi der kunde let finde et Sammenstød Sted. Her i vort sikre Skjul ere vi fuldkommen fri for at blive opdagede, thi intet uindviet Die er istand til at finde Indgangen til disse underjordiske Hvælvinger."

Den lange Michel gik og lidt efter kom de udsatte Poster tilbage, hvorpaa Tajatscho gav Befaling til at slukke Lampen og til at gaa til Ro.

Baron Eichenhortsts Bortførelse var, som Tajatscho allerede omtalte, ikke sket uden Vidner.

Den gamle Husholderste stod ved et aabent Vindue og glædede sig over de smukke Blomster i Haven, da en Skare bevæbnede Mænd styrtebe frem fra en med Buske omgivet Pavillon. Endnu

var hun ikke kommet sig af sin Skræk, da hun saa Baronen med bundne Hænder blive ført bort af disse Mænd.

Hun raabte om Hjælp fra Vinduet og ilede da ned i Gaarden, hvor hun under vedvarende Skrigen samlede alle Slottets Beboere om sig.

Under Graad og Jamren fortalte hun, hvad hun var blevet Vidne til, hvorpaa Tjenerne bevæbne sig og ilede om i Haven og Parken, for at finde deres Herre, men forgjæves.

Imidlertid havde Hushormesteren, en gammel, prøvet Mand, ladet alle de øvrige Slotsbeboere bevæbne, for at foretage en større Undersøgelse med disse og med de tilbagevendende Tjenere.

En gammel, tro Tjener blev sat til at passe paa Slottet og hele Hoben drog derfra til Skovridderboligen, der laa noget borte paa en Klippefkrænt.

Den gamle Skovridder, Runo, sad netop med sine to Jægerdrenge ved Aftensbordet, da Toget kom, og stiv af Forsærdelse hørte han om den skræffelige Forbrydelse, der var begaaet. Hurtig sluttede han sig til dem og de gik derefter Alle ind i Skoven.

Det frygtelige Uveir brød imidlertid løs og ængstelig søgte de Beskyttelse bag Klippevægge og Træstammer.

Den nedstyrtende Regn og Mørket hindrede videre Efterforskning og den gamle Skovridder lod da sin Pibe lyde til Tilbage, hvilket den ene af Jægerdrengene, der havde været sig ned i Dalen, besvarede.

Det var den Piben, som Michel havde hørt paa sin Post.

„Har I maaske Spor paa Pakket!“ spurgte Hushovmesteren den gamle Forstmand, som han fulgtes med.

„Bildtthve, ja vel,“ var Svaret, „jeg har allerede længe været paa Spor efter dem, dog det er ogsaa muligt, at en Bande er skjult i de mange Huler og Svælg her er i Skoven og i Bjergene. Vi maa søge imorgen i de gamle Fjeldkløfter, saa finde vi nok Sporet.“

„Det er mig ubegribeligt, at man har kunnet slæbe Baronnen bort fra hans egen Have.“

„Det gjør Bildtthve ikke, men derimod Røvere og Mordere, som maaske vil fordre høje Løsepenge.“

Under disse og lignende Samtaler naaede man tilbage til Skovridderboligen, hvor de tog Afsted med den gamle Skovridder, efter at have aftalt om Streiftoget den næste Dag.

Den følgende Morgen gif Tajatscho med Andrae ud for at speide, og efter at have givet ham Bæsteb om, hvad han skulde foretage sig, sneg Tajatscho sig langs et lille Vandløb henimod Skoven. Han stansede her ved et Svælg, da han tydelig hørte forvirrede Stemmer inde fra Skoven. En Hund styrtede frem imod ham, men i et Nu knaldede hans Bøsse og Skovridderens Indlingshund laa død, imedens havde Tajatscho i en Fart skjult sig bag et Klippestykke og saa haanligt paa Skovridderen og hans Følge, der nu vare visse paa at træffe Gjerningsmanden.

Imidlertid naaede han lykkelig Indgangen til Hulen, trykkede paa en Fjeder, hvorved Kloffen gav Underretning om hans Ankomst.

Andrae gif det derimod en Del uheldigere, dog idet han blev opdaget og jaget fra flere Sider lykkedes det ham endelig efter megen Anstrængelse at naa ud paa Landeveien og komme til et lille Bærtshus, i hvilket han kjendte Bærten.

„Wendelin,“ raabte han, da han traadte ind, „jeg søger Frelse i Dit Hus, thi mine Forfølgere ere i Hælene paa mig.“

„Nu saa hurtig her ind i Kammeret,“ svarede den Tilstalte. „Rast hurtig Dine Klæder og tag mine gamle Lærreds Benklæder og min gamle Kittel paa og saa udgiver jeg Dig for en stakkels Idiot, som jeg af Barmhertighed har taget i mit

Hus. Nu gaar jeg ud i Kjøkkenet, for at give min Kone Bæstebød.

Smidlertid kom de mange bevæbnede Mænd, anførte af Grev Radeky, der havde sluttet sig med sine Folk til Runo ind.

De lagde strax Mærke til Andrae og spurgte Bærten om ham, men Svaret lød, en stakkels Bdiot, der her spiser Raadsjensbrød.

„Hør Wendelin,“ begyndte Grev Radeky, „kommer her ikke mange i Dit Bærts Hus?“

„Run endel fattige Bønder og undertiden nogle Zigeunere.“

„Sæg Mærke til, Wendelin, at jeg giver den, der kan finde Røvernes Tilflugtssted hundrede Dukater, og den der finder Baronen, som er min Svigersøn, giver jeg ogsaa hundrede Dukater.“

„En smuk Sum, den havde jeg nok lyst til at fortjene.“

Efter at have talt lidt indbyrdes gik Mændene og et tilfreds Smil spillede om Andraes Mund, da han saa dem forsvinde i Skoven.

I en Hast fik han sit eget Løb paa, tog Afsked med Wendelin og blev kort efter med Glæde modtaget i Hvalvingen, hvor man allerede havde troet at han var fortabt; men da han fortalte sit Eventyr rystede man hans Haand og roste hans Snildhed.

Tajatscho gik nu ned til Baronen, der laa rolig paa sit Veie og sagde:

„Ederes Svigerfader, Grev Radetzky, giver hundrede Dukater til den, der overgiver Eder til ham.“

En Straale af Haab oplivede Fangen og bævende svarede han:

„Jeg vil fordoble Summen, dersom jeg igjen faar min Frihed!“

„Ikke for Alverdens Guld faar Du din Frihed, din Dom er affagt, kun som Rig kommer Du ud af dit Fængsel.“

„Menneske eller Djævel! hvem Du ogsaa er, hav dog Forbarmelse!“

Med forslagte Arme og haanligt leende forlod den strenge Høvding ham og befalede Stephano at sige til Andrae og Michel, at de den næste Dag skulde med ham paa Tog, imedens kunde de andre gjøre sig en lystig Dag i Wendelins Værtshus.

Neppe gryede Dagen før han iførte sig en meget kostbar Dragt, som paa den Tid blev baaret af de fornemste Folk, tog Kaarde ved Siden og flere Pistoler i Lommen.

Han gav Stephano flere Ordre og forlod med sine to ledsagere Hævingen for først at spise Frokost hos Wendelin, hvem han mældte sin øvrige Bandes Ankomst og bad ham sørge for, at de ikke bleve der altfor længe, derpaa tilføjede han:

„Vi tre gaa til Kranau, der er jo Marked idag.“

„For Pokker,“ afbrød Wendelin ham, „der havde jeg ogsaa Forretninger at afgjøre og I kunde gjøre mig den store Tjeneste at bestille et Fad Vin hos Jøden Abraham Hirsch.“

Det træffer sig udmærket,“ svarede Tajatscho, „thi jeg skal ogsaa handle med Jøden og mine Sager, endel Klæde, bliver sendt til Dig.

Andet Kapitel.

Overliefertelsen.

I et af de største Gjæstgiverier „Den sorte Ravn“ i Kranau var i Middagsstunden stor Trængsel, thi mange af de fornemste Familier fra Omegnen vare her forsamlede, for efter at have bivaanet Markedet, at indtage et overdaadigt Middagsmaaltid.

Fintklædte Damer og Herrer underholdt hinanden livligt om det velbesatte Bord, da en ung

smuk Herre traadte besteden ind og satte sig paa en ledig Plads.

Rigeoverfør sad Grev Radeky, der med Misundelse saa, hvorledes han blev beundret af Damerne, og ikke istand til at beherske sig længere, spurgte han i en fornem Tone den Fremmede.

„Alt se til er Herren fremmed her. Hvorfra og hvem er De? om man tør spørge.“

Tajatscho, thi ham var det, kastede et temmelig haanligt Blik til Greven og svarede stolt men roligt:

„Jeg er en Fremmed, men et Menneske, man er vant til at behandle med Høflighed.“

Greven bed sig ærgerlig i Læberne, men tav, da han saa, at mange ved Bordet misbilligede hans Opførsel, og da Tajatscho i det samme reiste sig og forlod Bærelset hævede flere Stemmer sig, for at dadle Greven, ogsaa hans Datter gjorde det, thi den Fremmede havde gjort Indtryk paa hende.

Berten kom lidt efter og man erfarede nu, at den unge Herre var en meget rig ungarsk Adelsmand.

Tajatscho var, sværgende Radeky Hævn, imidlertid truffet sammen med sine Kamerater, gik med dem til Bøden, med hvem de aftalte det fornødne med Hensyn til Værelse, hvorpaa Høvdingen hilsede ham noget i Dret og fordrede bestemt Opfyldelse om fire Dage.

Andrae og Michel nøde en lang Tid Markedets Glæder og trætte vendte man om Aftenen tilbage, for tidlig den næste Morgen at begive sig paa det aftalte Tog, der skulde lede Forfølgerne vild, da man vilde hense Skuepladsen til et Punkt temmelig langt borte fra de underjordiske Hvalvinger.

Tidligt den næste Morgen gif Høvdingen med tyve Mand til det bestemte Sted, en Slette, bag hvilken høie Bjerge og dybe Søelg strakte sig. Herfra havde man vid Udsigt og et Par Mænd bleve som Post udsatte, for at passe paa, naar Grev Radegky med Skovridderen Runo og alle de bevæbnede Folk nærmede sig, de skulde da affyre deres Bøsser og Tajatscho vidste Bested.

Han tog med de øvrige Folk Plads paa en Fjeldtop, for at vente paa det aftalte Tegn og med Hovedet støttet i Haanden, syntes han fordybet i Eftertanke.

Michel vækkede ham omsider, da Skuddene lode nede fra Dalen, og Alle sprang op, for at vente Posterne, der endelig viste sig og gav Høvdingen den Beretning, at Greven med en Del bevæbnede Bønder og Sægere havde gjort Holdt tusinde Skridt fra dem, sansynligvis for at vente paa Runo. Endnu havde de forholdt sig rolige, men da den gamle Skovridder stødte til dem, havde de affyret Bøsserne.

„I have gjort Eders Sager godt,“ sagde

Tajatscho, og lod sine Kamerater slutte en Kreds om sig og tiltalte dem:

„Bed nogle Bøsseskud ville vi lokke Greven med hans Følge op i Bjergene, dog, inden en Mand faar fast Fodfæste her, trække vi os forsigtig ned i Kløfterne. Det er nok et farligt Stykke Arbejde, men jeg kjender en Sti, der fører bekvemt derned, der ville vi opsoge en Plads, hvor vi kunne skjule os og er Greven og hans Folk saa dristige at ville følge os her, saa skulle I se, hvorledes jeg skal sende ham hjem med en lang Næse uden et eneste Skud.“

Her tav Tajatscho og glædede sig et Dieblit over Røvernes forundrede Udseende, thi Ingen havde forstaaet hans Tale.

„Stil Eder bag Klippen!“ lod nu Tajatschos Befaling, jeg synes at høre Hundegjæven, og dersom et saadant Væst kommer Eder nær, saa skyd paa det, men lad Eder ikke se af Fjenden.“

„Nu komme de!“ sagde Andrae.

Efter at de havde fyret deres Bøsser af befalede Tajatscho dem at følge sig og en tæt Skov optog ham og Kameraterne, hvorfra de ubemærket kunde se, hvorledes Fjenden forsamlede sig oppe paa den smalle Bjergkam og syntes at holde Raad der.

„Det er et forbandet Terrain, Skovridder,“

sagde Grev Radezky deroppe til Runo, som svarede:

„Jeg tør sætte mit Hoved paa, at de ere steget ned her og at de have skjult sig i Skoven, men her er Grænsen for Deres Gebet, og vi tør ikke godt gaa ind paa fremmed Grund.“

„Hoho!“ lo Greven, „vi ere paa Spor efter en Røverbande, Gamle! det forandrer Sagen.“

„Kom efter mig!“ raabte Skovridderen, men vær forsigtig, thi denne lille Sti fører til Skoven, men her ere dybe Afgrunde ved Siden.“

Efter en besværlig Nedstigen naaede de endelig en fri Plads, ved Enden af hvilken en Mand i Jægerdragt pludselig kom tilsyne med begge Hænder støttet til sin Bøsse.

Et stort, rødt Skæg og ildrødt Haar gav Jægeren et affrækkende Udseende og han brølede til Hoben:

„Hvor tør man bryde ind i mit Jagtrevier, har man ikke Plads nok i sit eget?“

Den gamle Runo hvistede til Greven:

„Det er Fyrstens Skovridder, han er nylig kommet hertil, og er skildret for mig som en rødhaaret Mand.“

„Det er godt,“ og idet han vendte sig til Skovridderen sagde han:

„Vi ere paa Spor efter en Røverbande, som maa drive om her, da der for lidt siden faldt flere

Skud. De have slåbt Baron Eichenhorst bort fra sin Eiendom igaar."

„Det er snarere en Zigeunerbande, der vil have Løsepenge, og Skuddene I have hørt ere formodentlig Bildtthye, for dem er her nok af," svarede den Rødhaarede og forsvandt ind imellem Træerne.

Tajatscho tog den røde Paruk og Skæg af og lo venligt til sine Kamerater, der vare samlede om ham da han kom ind, idet han udbroød:

„Har jeg ikke holdt Ord og jaget Hoben bort uden et Skud."

„Det er et Mesterstykke!" raabte flere af Røverne i Munden paa hinanden.

Derpaa begav man sig paa Tilbageveien, efter at have ført Tjenden paa Wildspor.

Tredie Kapitel.

Forføreren.

Paa Grev Radeklyhs Slot var nu, efter Baron Eichenhorsts Fangenskab, indtraadt en pludselig Ro. Eugenia, Grevens eneste Datter var jo forlovet med Baronen.

Greven skulde foretage en Rejse, der i det mindste vilde vare et Par Uger og han ønskede gjerne, at hans Datter ledsagede ham, da Egnen jo var usikker, men hun vægrede sig bestandig, og da hun fra Barn af var vant til at faa sin Villie, lykkedes det ogsaa denne Gang; hun blev ikke hjemme af Sorg over sin Forlovede, thi den Forbindelse havde hun kun samtykket i for at tilfredsstille sin Uergjerrighed eller af Lune.

Baronen havde haft en hemmelig Kjærlighedsforstaaelse med sin Skovridders Datter og han havde maaske indgaaet en Misalliance med den smukke Caroline, saaledes hed Skovridderdatteren,

dersom Grev Radeky ikke havde givet ham Udsigt til en Forbindelse med sin Datter, hvis Skjønhed ogsaa havde fængslet ham.

Greven vidste om denne Forbindelse og gav Baronnen det Raad, at jage den gamle Skovridder bort og give Datteren en Sum Penge.

Dette var ogsaa sket og da den gamle Skovridder bebreidede Belystningen hans Forbrydelse, blev denne saa rasende, at han gjennemboiede den stakkels Mand.

Forlovelsen med Eugenia blev nu feiret og Formælingen var allerede bestemt, da Baronnen, som vi have set, blev overfaldet og slæbt bort.

Eugenia havde ikke lidt derved, da hun ikke elskede ham, og siden Markedet i Kranau var hun som forvandlet.

Den unge, smukke Ungarer, som hun havde set ved Middagsbordet i „den sorte Ravn“, havde først aabnet hendes Dine og Hjerte for hvad virkelig Kjærlighed var, og vaagende og drømmende omfavnede hans Billede hende.

Noogle Dage efter Faderens Afreise stod Eugenia paa Balkonen og saa en elegant Vogn kjøre for Slottet. Lidt efter traadte Tjeneren ind og mældte:

„Naadigste Komtesse, en stabselig Vogn holder for Slotsporten og en fornem Herre, der sidder i

den, beder om Tilladelse til at besøge Slottet og dets nærmeste Omgivelser."

Eugenia var forvirret, hun vidste ikke selv hvorfor, og stammende spurgte hun:

"Hvem er den Herre, beskriver mig ham?"

"Det er en smuk, ung Mand, og efter Klæde-
dragten at dømme er han ungarsk Adelsmand."

"Saa sig, at jeg i min Faders Fraværelse giver ham den fuldstændigste Frihed, og at jeg ønsker at hilse paa ham."

Med et hemmeligt Smil begav Tjeneren sig til den Fremmede, der strax fulgte ham.

"Min naadigste Komtesse," begyndte han, idet han bukkede dybt, "mit Navn er Edmund von Sternfeld, Ungarn er mit Fødeland, hvor jeg har store Eiendomme, men da jeg har mistet mine Forældre, har jeg for at adsprede mig foretaget denne Rejse, dog har jeg ogsaa en anden Hensigt med den."

"Hvorledes?" vovede Eugenia at spørge med sitrende Stemme, "at rejse er en Fornøielsesfag, hvorledes kan De have en anden Hensigt med den?" —

"Se ædle Komtesse, iblandt mit Lands Døtre har jeg ikke fundet Noget, der svarer til mine Ønsker, men da jeg kom til Bøhmen bragte Tilfældet mig, hvad jeg forgjæves havde søgt."

Ved de sidste Ord kastede Ungareren et overmaade ømt Blik paa Eugenia, der bævede lidt.

„Denne hulde Blomst, som jeg har fundet i Bøhmen,“ sagde Ungareren med stigende Varme, „er den ædle Komtesse Eugenia von Radegky, som jeg ved det første Blik elskede.“

Idet han faldt paa Knæ, vedblev han ømt:

„Optag en ærlig Mands Bekjendelse oprigtig og sig mig, om De vil besvare min inderlige Kjærlighed og række mig Deres Haand.“

Eugenia havde ikke haabet paa en saa uventet Lykke, hun stod som truffet af Lynet og kunde ikke svare.

„Skal jeg udthde denne Tavshed til min Lykke eller Ulykke? O tal, Du min Hjertes Tilbedte, skal jeg holde mig for den Ulykkeligste iblandt Dødelige, eller forstødt af Dig se mig dømt som Forbryder?“

„Dersom Deres Læber taler Sandhed, saa kan jeg ikke modstaa saa megen Hyldest, staa op, jeg er Deres.“

Hurtig sprang Elfteren op, sluttede Eugenia stormende i sine Arme og et Kys beseglede to Hjerters Forbund.

Eugenia førte nu den Elskede ind i Spisesalen, hvor en udsøgt Frokost ventede dem og under livlig Samtale indtoges Maaltidet, hvorpaa det ømme Par gjorde en Tour i Haven og omfider hvilede i

en yndig Pavillon. Den smukke Ungarer havde kjæft lagt sin Arm om den unge Piges Hals, der ligesaa fortroligt hvilede sit Hoved paa hans Skulder, imedens han trykkede hendes Haand, paa hvis Finger en kostbar Diamantring funkede.

„O dyrebare Eugenia,“ begyndte han, „har De faaet denne Ring af Deres Elskede, Baron von Eichenhorst?“

„O jeg beder, nævn aldrig det Menneske, dog hvad Ringen angaar, saa er den et Arvestykke efter min Moder.“

„En dyrebare Grindring maaske, ellers vilde jeg have bedet min himmelske Eugenia om at give mig den som et Pant paa hendes Kjærlighed.“

Uden at svare et Ord trak Eugenia Ringen af og idet hun med sænket Blik gav den til den forbavsede Ungarer, sagde hun:

„Tag den Skat, som jeg har faaet af min Moder og lad den være en Talisman for vor Kjærlighed.“

En glødende Omfavnelse og et langt Kys fulgte, hvorpaa han satte en ligesaa kostbar Ring paa hendes Finger.

„Imorgen,“ sagde Ungareren derpaa, idet han stod op og blidt skød den smukke Pige fra sig, „er jeg igjen hos Dig, dog maa jeg nu, dyrebare Eugenia, bryde op, thi jeg har vigtige Forretninger at afgjøre.“

„En Mand, der reiser for sin Fornøielse, hvad kan han have for Forretninger her iblandt Fremmede?“ spurgte Komtesfen skuffet, thi hun havde smigret sig med at have ham hele Dagen hos sig.

„Da jeg idag vilde kjøre herhen,“ svarede han, „kom min Inspektør fra Ungarn, for at faa mit Samtykke i et vigtigt Anliggende.“

„Men imorgen beder jeg, at Edmund von Sternfeld bliver her længere end idag.“

Med disse Ord tog Eugenia den tilbudte Haand og Parret forlod Haven og tog Afsted med hinanden under mange Omfavnelser.

Tajatscho naaede snart derpaa sin Hvælving og efter at have lukket Døren omhyggeligt, aabnede han den store Kasse, der indeholdt hans Garderobe, og tog en Palle frem, som han lagde hen paa Bordet.

Der var i den en hel kvindelig Dragt og han begyndte at iføre sig den, idet han omhyggeligt tog Speilet til Hjælp.

Efter at have stilt sit lange, krøllede Haar og kastet det tilbage over Nakken, fjernede han det

kunstige Overstjæg, og Billedet af en smuk Kvinde kom tilsyne.

„Nu vil jeg et Dieblif igjen være det, Naturen har skabt mig til, og vise mig for den Glendige, der har revet mig fra min Himmel og haanlig stødt mig ned i Helvede.“

Efter disse Ord drog hun et langt Slør for Ansigtet og langsomt gik hun hen til Baronens svagt oplyste Fængsel.

Da den Ulykkelige hørte sit Navn udtalt af en ham bekendt Stemme, foer han op og stirrede paa den tilslørede Kvinde.

„Hvem er Du?“ raabte han bævende, „kommer Du, for at befrie mig fra mine Baand, eller for at glæde Dig over mine Kvaler?“

Uden at svare et Ord, faldt det sorte Slør til Jorden og med Raabet „Caroline!“ bedækkede Baronens Ansigtet med begge Hænder og tumlede tilbage paa Leiets.

„Kjender Du mig, Skurk? saa maa Du tilstaae, at Du har fortjent en haard Skjæbne. Ja, Glendige, jeg er den ulykkelige Caroline, der lod sig bedaaare af dine falske Eder og faldt som et Offer for din dyriste Bellyst. Du, min ulykkelige Faders Morder, griber Fortvivlelsen ikke Dig, naar Du tænker paa det stræffelige Dieblif, da hans varme Hjerteblood strømmede over Dig, da din

forbandede Haand nedstødte ham, fordi han foreholdt Dig din Forbrydelse?"

"Caroline!" raabte Baronen gysende, „forbarm Dig og dersom Du formaar det, da giv mig Friheden, og jeg vil gjøre Alt godt."

En spottende Latter fulgte paa Baronens sidste Ord og idet hun hævede Haanden som til Ed, svarede hun:

„Naade og Barmhjertighed forlanger Du af mig, som Du har traadt med Fødder og styrtet ned i den dybeste Elendighed? Ha! kan Du igjen give mig det høieste Klenodie, som Du har røvet fra mig, min Ufskyldighed og min Ære? Kan Du give mig min Fader igjen, som Du har myrdet? Kan Du kalde min Moder tilbage, der døde af Smerte over din Forbrydelse? Derved er jeg ogsaa henhældet til de mørke Magter, Himlen er for din Skyld blevet lukket for mig og Helvedes Porte ere aabne. Frygtelig Hævn svor jeg Dig i hin Stund da min Faders blodige Rig laa for mine Fødder og Helvede være takket, mit bedste Dufte er gaaet i Opfyldelse, Du er uigjenkaldelig henhældet til min Hævn."

Endnu engang løb Navnet Caroline fra Baronens bævende Læber, og som en Furie hævede Kvinden sig og raabte med frygtelig Stemme:

„Idag har Du for sidste Gang set mig i min sande Skikkelse, thi for Verdens Dine er jeg ikke Caroline.

mere Caroline, den svage Kvinde, men en Mand, hvis Navn skal nævnes med Gru. Navnet „Tajatscho“ skal for de Store i Landet være en Svøbe og for Dig en Djævel, der vil forvandle dine sidste Suk til Pine og Kvaler.“

Baronen var sprunget vildt op ved de sidste Ord og idet han strakte de knyttede Hænder frem, raabte han:

„Afffhyelige Slange! havde jeg dog dræbt Dig tilligemed din Fader, saa stod jeg endnu fri i Verden og blev ikke et Offer for din afffhyelige Hævn.“

En vild Haanlatter opfyldte det øde Rum og ved det sidste Ekko var den frygtelige Skikkelse forsvundet.

Kystet til Marv og Ben faldt Fangen sammen og kun en sagte Stønnen lød fra de sammenbidte Læber.

Den hævnjerrige Caroline aftog nu de kvindelige Klædningsstykker, pakkede dem sammen, og idet hun lagde dem i Kisten, sagde hun:

„Her hviler I, Vidner om min Slægt, og skal ikke ses af nogen Dødelig, saa længe min faste Willie ikke bliver båret.“

Efter at Kisten var lukket, aabnede han sagte Døren til Forsamlingshvælvingen og efter at have overbevist sig om, at Alle sov, søgte han ogsaa sit Leie.

Fjerde Kapitel.

Opdagelse med sørgelige Følger.

Foran Slotsporten holdt Grev Radeklys Reisevogn. Nogle Tjenere bære tunge Reisekuffexter ned, imedens Grevens Livjæger stod reiseklædt ved Siden og ventede utaalmobig paa at komme afsted.

Imidlertid fandt følgende Scene Sted oppe i den gamle Greves Værelse:

Comtesse Eugenia kastede sig grædende for Faderens Fødder, omfavnede hans Kne og bad bønligt:

„Fader! kjære Fader! stød ikke dit eneste Varn fra Dig, men vær barmhjertig og vend ikke dit Hjerte bort.“

„Taabe! raabte Greven, uden at forandre sit strenge Blik, „det var aldrig kommet saa vidt, dersom Du havde givet efter for mine Forestillinger og frasagt Dig hint forhadte Menneſke; men endnu er jeg rede til at tilgive Dig Alt, dersom Du lover mig at banlyse enhver Tanke om ham af dit

Hjerte og efterkomme mit Ønske, at vække Friherre von Wilden, min kjæreste Ven, din Haand."

"Det er umuligt, jeg har svoret Edmund von Sternfeld evig Trostid og jeg vil holde min Ed."

"Egenraadige, ullydige Pige! Du vover at modsætte Dig din Fader! Vort fra mit Hus, førend den retfærdige Brede overvælder mig og jeg glemmer, at jeg har mit Kjød og Blod for mig, der desværre bringer Skam over mit Hoved."

Han vendte herpaa den høit grædende Eugenia Nyggen, og forlod Bærelset, imedens Eugenia, understøttet af en gammel Kone, vaklede ned ad Trappen og næsten bevidstløs blev baaret op i Vognen.

Efter nogle Timers Forløb bødte Vognen ind i en tæt Skov og standsede henimod Aften ved Foden af en temmelig steil Skraaning, ad hvilken Livjægeren, der hurtigt var sprunget af Kuskfædet, ilede op.

Comtesse'n fulgte ham med Øinene, og hun saa nu paa Toppen af en Bjergkam Omridset af en gammel Bygning.

"Er det det Sted," spurgte hun Kusk'en, "som min strenge Fader har bestemt til min Bolig?"

"Det antager jeg, thi det gamle Skovslot er Deres Herr Faders Eiendom."

"Og hvem beboer det?"

"Saa vidt jeg ved, boer den gamle Skovridder Wolf og hans Kone der,"

Comtessen sukkede dybt og tav.

Lidt fra Stedet, hvor Bognen holdt, havde to Personer skjult sig bag en mægtig Træstamme, aabenbart for at speide.

Efter nogen Tids Forløb kom Livjægeren i Selskab med den gamle Wolf og dennes Hustru.

Erhbødigt hilste de Gamle paa Comtessen, der imidlertid var steget ud af Bognen og stod temmelig nær Stammen, bag hvilken Lurerne befandt sig.

„Eugenia,“ lød det neppe hørligt for hende, „din Edmund er i din Nærhed.“

Comtessen kunde ikke komme sig af Forbavselse og den gamle Wolf maatte flere Gange opfordre hende til at følge sig, inden hun hørte det.

Bognen var imidlertid vendt om. De to Lurere traadte frem og disse viste sig at være Tajatscho og Hugo.

„Ser Du, Hugo,“ begyndte Tajatscho, „Duen er nu af sin haardhjertede Fader bragt lykkelig i vor Fælde.“

„Men kjære Mand, hvorfor forlove Dig med en Person, som Du har forsikret mig, at Du hader til Døden?“

„For at føle min Hævn, Hugo, og for at søndertræde den Slange, der engang spæde sin ødelæggende Gift i et uskyldigt Hjerte.“

Hugo tav, skjønt han ikke forstod Tajatscho.

„Lad os nu vende tilbage til vore Folk og se om Andrae har været lykkelig i at spejde.

Begge gik nu ved Foden af Bjerget til de naaede Kløften, i hvilken Kameraterne havde leiret sig.

Alle havde stjult sig bag Buske, som Tajatscho havde besejlet, kun den lange Michel stod lænet til sin Bøsse bag en Fjeldskrænt, for at passe paa.

„Er Andrae endnu ikke kommet tilbage?“ spurgte Tajatscho den lange Michel, der svarede ved at ryste paa Hovedet.

„Han strakte sig derpaa ved Siden af Hugo i Græsset, og først da Maanen steg op viste den ventede Andrae sig med følgende Mæling til Høvdingen:

„Omtrent tusind Skridt herfra er der en Skovbæk og ikke langt derfra er Indgangen til en Hule, hvorfra jeg saa fem bevæbnede Karle snige sig ud og ile ind i Skoven.“

„Fremad! Kamerater!“ hviskede Tajatscho, „vi ville se, hvad den Hule indeholder.“

Anførte af Andrae satte hele Hoven sig i Bevægelse og snart naaede man Hulen, hvis Indgang man meget vanskeligt kunde passere.

Andrae og Tajatscho vare de første, som trængte ind i det Indre og efter en kort og ubekvem Gang naaede man en Dør, der aabnedes uden Støi.

Med spændte Pistoler traadte de ind i et

Værelse, hvor der foruden en ung, meget smuk Pige vare sex stæggede Mænd samlede om et Bord.

Ved det uventede Syn af to Fremmede foer disse i Veiret for at gribe deres Vaaben, men bleve forhindrede, ved at Tajatschos Mænd i en Fart omringede og bandt dem.

Den unge Pige havde med Skræk set paa den frygtelige Scene, men Tajatscho traadte blidt hen til hende og bad om en Forklaring over hendes Nærværelse her.

Hun fortalte da, at hun var blevet grebet i Skoven af Anføreren, der ønskede hende til Kone, men havde givet hende Betænkningstid i otte Dage, han var nu gaaet bort og hun ventede ham med Angst tilbage.

Tajatscho satte sig nu ved hendes Side og spurgte:

„Edle Frøken, De maa nu sige mig Deres Navn og Stand.“

„Jeg hedder Zutta von Wilden og er først for nylig kommet til Egnen, da min Fader, Friherre von Wilden, for nogle Uger siden har taget Baron Eichenhorsts Slot foreløbig i Besiddelse, da han er Baronens nærmeste Arving.“

Under Frøkenens Tale havde Tajatschos Træk mærkelig formørket sig og han spurgte i en gnaven Tone;

„Deres Fader er Enkemand, og han har til Hensigt at ægte Grev Radeklys Datter?“

„Nei!“ raabte Frøkenen forbauset. „Det er min Broder, der nærer den taabelige Plan, at føre sin Vens Datter hjem som Brud.“

„Anser De Deres Broders Hensigt for taabelig?“ spurgte Tajatscho, idet hans Træk opklarede, „ja visstelig det er den, tilmed gjør han Comtesse Eugenia ullykkelig, da den unge Dame allerede er forlovet med en ungarsk Adelsmand, og hendes Fader har ladet hende bringe til en øde Borg, hvor den Ulykkelige vist vil gaa til Grunde af Smerte og Sorg.“

„Jeg beklager den ullykkelige Pige, dog kan jeg desværre ikke gjøre andet for hende end beklage hende, hjælpe hende kan jeg ikke.“

Tajatscho afbrød her Samtalen, da hans Følk, der havde samlet sig om Bordet, nød dygtig af Vinen, og hengave sig til det lystigste Lene.

„Nyd ikke for meget!“ sagde Tajatscho, da han nærmede sig det muntre Lag, „thi vort Arbejde er kun halvt fuldendt og det vilde se galt ud, om Høvdingen vendte tilbage og fandt her istedetfor bejindige Mænd fulde Menneſker.“

Andrae hvistede ham i Øret:

„En af Fangerne har skriftet for mig, at hans Høvding og de Kamerater, der ere med ham, først ville komme tilbage efter Midnat. De ere Alle

udmærkede Karle og kjede af deres Høvding, jeg tror, at de med Glæde vil forene sig med os."

Tajatscho gik hen til Fangerne.

"Hvad hedder Eders Høvding?" spurgte han.

"Tidligere kaldte han sig Lampertus, thi han er Italiener, men senere hørte vi om en dristig Nøverhøvding, der hed Tajatscho, og nu har han antaget hans Navn."

"Den Skurk, jeg er Tajatscho, Helten i de bøhmiske Bjerge og vil tage frygtelig Hævn over Skurken, der har misbrugt mit Navn, men Eder lover jeg Naade, dersom I frivillig træder over til min Bende."

"Med Liv og Sjæl ville vi tilhøre Dig!" raabte Mændene som med en Mund og strax befalede Tajatscho, at man skulde løse dem, hvorpaa de afslagde Eden.

Et Par Timer senere lød forvirret Larm udenfor og en stor bredskulbret Mand med rødt Haar traadte ind tilligemed fem andre, der maalløse af Skræk bleve staaende ved Døren, da de saa Kredsen af de fremmede Mænd.

"Skurk!" raabte Tajatscho nu, idet han sprang hen med spændt Pistol til den Rødhaarede. "Med mig, Elendige, thi jeg er den sande Tajatscho, og er her for at tugte Dig, og Du Michel, gjør det af med ham, imedens de Andre aflægge Eden."

Endnu samme Nat i klart Maanedstid blev Frøkenen ført til sit Faders Slot, ledsaget af Hugo og Andrae, imedens de andre Røvere gik til deres Huler.

Hugo gik som en Drømmende ved Siden af den smukke Butta, og skjønt han ikke havde været mange Ord med hende, havde han dog set for dybt i de blaa Øine, der havde sat hans Hjerte i Flamme.

Først i det Dieblif, da Baronens Slot skinnede igjennem Lovet, veg hans Frygtsonhed, og da han greb Buttas Haand til Afsted, pressede han den til sit Hjerte og sagde med bævende Stemme:

„Lev vel, ædle Frøken, og tænk undertiden paa den, der har bidraget en ringe Del, til at De har faaet Deres Frihed.

„Vil De allerede forlade mig?“ spurgte Butta vemodig, „uden at modtage min Faders Tak.“

„Jeg fulgte Dem gjerne ind i Slottet, men min Befaling byder at frasige mig den Lykke. Dog dersom De tillader mig at se Dem igjen, saa beder jeg Dem komme imorgen Aften ved Foden af Bjerget, hvor de tre kæmpestore Ege er, der vil jeg vente Dem.“

„Jeg kommer,“ sagde hun og gav ham Haanden til Afsted.

Frøkenen ilede op til Slottet, hvor hun med aabne Arme blev modtaget af sin Broder, der i flere Dage forgjæves havde søgt hende.

Imidlertid havde Hugo med sin ledsager naaet Hulen, hvor de kun traf Tajatscho og den lange Michel.

„Andrae,“ begyndte Tajatscho, „vi to have endnu en vigtig Forretning at afgjøre, vi ville nemlig nøie undersøge Hulen, thi jeg har opdaget en Dør, som Du maa kunne dirke op, Du kjender jo det Haandværk.

Begge gik nu ind i Røvernes Sovehule, hvor de fandt Døren, der ad nogle Trin førte op til en Gravhvelving, opfyldt med flere Ligkister og hvorfra atter en Mængde Trin førte til en smal Gang, der endte med en Berndør, som Andrae maatte undersøge og dirke op med nogen Støi.

Ryttende ventede begge Mændene nogle Sekunder i spændt Opmærksomhed og da Alt blev stille, traf Andrae Døren tilbage, saa meget, at et Menneske kunde slippe ind.

Her fandt de et lille Bærelse med et Bord og to Stole.

Ved Døren, der førte ind til et andet Bærelse blev Tajatscho staaende, lagde Dret til Raasen og hvad han hørte var tilstrækkeligt for ham.

Han traf Andrae med sig tilbage i Krogen og hvilede;

„Min Dør fører ind til et Sovestue, jeg kunde tydeligt høre det, men nu tilbage, for idag er det nok, jeg ved nu hvorledes jeg skal trænge

ind i den gamle Bygning, intet skal nu holde mig tilbage.

Herpaa snege begge Mændene sig igjen forsigtig ned og bragte Alt i Orden efter sig.

Hugo og Michel sov, da de kom tilbage, og Tajatscho talte en Stund med Andrae.

„Du ved jo, at Greven banlyste sin Datter fra sit Slot, da han hørte vor Forbindelse.“

Andrae bejaede det og Tajatscho vedblev:

„Saa snart jeg fik Kundskab om Grevens Hensigt, drog jeg ud paa Spioneri med Hugo, og ved et Tilfælde opdagede vi, hvorhen Greven havde besluttet at bringe sin Datter.

„Maaſte Greven har bragt hende her hen til det gamle Skovslot?“

„Ja vist,“ sagde Tajatscho, „med den gamle Wolf, Grevens Skovridder og hans Kone, der bebo dette Slot har jeg allerede sat mig i Forbindelse og paa deres Understøttelse kan jeg gjøre Regning.

Andrae lo og sagde skjælmst:

„Saa har den gode Greve netop bragt Gaaſen til det Sted, hvor den suu Næv sikkert kan fange den.“

„Derſom det lyfter mig, plukker jeg Fjedrene af. Nu ja, det maa ſke, men jeg ſelv vil være udenfor Spillet og overlader den Fornøiſſe til en Anden.

„Tajatscho!“ raabte Andrae vantro, „Du, som

først har sat den smukke Eugénias Hjerte i Brand, vil Du ikke forfølge din Seir og søge Kjærlighedens høieste Nydelse i hendes Omfavnelse?"

„Du skal kalde mig en Skurk, Andrae, dersom jeg strækker Haanden ud efter den Frugt, som jeg ved mine Bestræbelser har bragt til Modenhed. Men hun skal falde, den Stolte, og som en vanæret Tøs føres tilbage til sin Fader. Det har jeg svoret, og intet skal formaa mig til at bryde min Ed.“

„Og hvem har Du udset til at nyde Frugten istedetfor Dig?"

„Dig har jeg udset, Andrae, thi din Skikkelse ligner min.“

„For Pokker! skal jeg sugе Kjærlighedens Nektar af en høiadelig Dames Læber? Ikke engang i Drømme har jeg forestillet mig noget Vignende.“

„Imorgen," vedblev Tajatscho lidt efter, „vil jeg forklædt gaa til Slottet, for at udspionere, om Eugénia stedse bliver bevogtet, eller om jeg maaske kan komme til at tale med hende nogle Dieblikke. Lad os nu gaa til Ro, for at være flinke til imorgen.“

Femte Kapitel.

Det blodige Eventyr i Sloven.

Eugenia stod ved Vinduet i hendes ensomme Bærelse, støttende tungsindig Hovedet i den hule Haand og saa paa Træerne, der bølgede sagte frem og tilbage i Vinden. Endelig begyndte hun i en sagte bevæget Tone:

„O, dersom Vindens sagte Lufstning kunde bringe mine længselsfulde Sukke til min Elskede. „Forsag ikke, jeg er i din Nærhed!“ disse trøstende Ord kom fra ham, fra hans hulde Mund, dog saa mine længselsfulde Blikke ikke hans Stikkelse, men jeg vidste ham i min Nærhed. O, hvorfor tøver han med at opsoge mig i min Ensomhed? Men hør! hvad var det?“ sagde hun pludselig, idet hun afbrød sin Tale og strakte sig langt ud af Vinduet, for at se hen til den Side, hvorfra hun troede at høre Fodtrin.

Eugenia havde ikke taget feil, thi hun saa en

Mand i Jagtdragt med ildrødt Haar og Skjæg, der hilste og forsvandt bag Hjørnet af Huset.

„Maaste,“ tænkte hun, „bringer den Mand mig Efterretning om Edmund,“ og hun lyttede, om ikke Wolf lukkede ham ind.

Lidt efter viste hendes Selstaberinde sig og mældte, at der var en Fremmed nede.

„Og hvor er Faders Livjæger?“ spurgte Eugenia.

„Han er for omtrent en Time siden gaaet ud i Skoven, for at skyde Vildt.“

Denne Efterretning kom Eugenia tilpas og hun skyndte sig nu ned, thi en indre Stemme sagde hende, at den Fremmede var der for hendes Skyld.

Bed Indtrædelsen fandt hun ham i Samtale med Wolf, som strax forsvandt, hvorpaa den Fremmede tog det røde Skjæg og Haar af, og for den glad overraskede Eugenia stod Edmund von Sternfeld, der ømt omfavnede hende og trykkede et brændende Kys paa hendes Læber.

„O, hvor det gamle Slot nu forekommer mig herligt, da jeg ved Dig min Elskede i Nærheden, nu vilde det være en haard Straf for mig, dersom min Fader pludselig kaldte mig tilbage.“

„Har han ikke givet Dig En med, der bevogter dine Skridt?“ svarede Tajatscho, „der snart kan bringe din Fader Efterretning om, at den Un-

garer, han hader, har fundet Dig og besøgt Dig her?"

„Jo vist," svarede hun sukkende, „og det fylde mit Hjerte med Sorg."

„Lad det blot ikke forurolige Dig, jeg har fundet en hemmelig Gang og om Natten kan jeg komme til Dig, uden at Noget i Slottet har en Anelse derom. Men sig mig, sover den gamle Hæ i dit Værelse?"

„Nu naar jeg ønsker det, ellers har hun sit eget Sovværelse."

„Godt, saa vent mig i Aften Kl. ti, da staar Maanen op, og den er jo alle Elskendes tro Kamerat."

„Men," indvendte Eugenia, idet hun truede skjælmst med Pegefingeren, „kan en agtværdig Domsfru modtage sin Elskede ved Nattetid?"

„Nøden gjør opfindsom og helliger ethvert Middel," svarede Tajatscho, idet han trykkede hende ømt til sit Bryst, „men gaa nu tilbage til dit Værelse, for din Faders Livjæger kommer vist snart tilbage, og han kunde fatte Mistanke, dersom han saa os sammen."

Efter Euginias Bortgang traadte Wolf igjen ind og Tajatscho rakte ham smilende Haanden og sagde:

„Bæg Mærke til Wolf, at jeg er Grev Camillo von Dona og at jeg undertiden har min Broder

Franzisko med, men i denne Forklædning er jeg Skovridder Grumphow, der nylig er ansat her i Nærheden."

Tajatscho greb derpaa sin Bøsse og forsvandt venligt hilsende.

Løkket af den friske, rene Skovluft slog han ind i en anden Retning af Skoven og gik længe fordybt i Tanker, til et skingrende „Holdt" væltede ham.

Tajatscho maatte hurtig skjule sig bag en Træstamme, da han saa en spændt Hane vendt imod sig; her ventede han nu i største Ro, hvad hans Modstander vilde gjøre.

Denne var ikke ubirksom, men sneg sig, stedse dækket af Træstammer, nærmere, til han kun var ti Skridt fra Tajatscho.

Nu lagde de begge an paa hinanden, da der fra en tæt Busk lød et Skud, der strakte Tajatschos Modstander til Jorden.

Frem af Busken traadte Hugo, hvis Ansigt straaede af Glæde, fordi han havde befriet sin Høvding for en overhængende Fare.

Uden at give Hugo et Ord til Tak, skred Tajatscho hen til Stedet, hvor den Saarede væltede sig gispende paa Jorden. Ruglen var trængt ind i Brystet og efter en smertefuld Kamp paafulgte Døden.

„Det er fataalt," sagde Tajatscho, idet han Caroline.

viste paa den Døde, „at det netop skulde træffe Grevens Livjæger, der er hans Yndling og Fortrolige. Han kan nu sende os En, der er endnu værre til at passe paa.“

„Na, om han ogsaa sender os ti Dæmle til at passe paa, saa ere alle hans Forsigtighedsregler forgjæves mod vore Anstrengelser. Men lad os nu slæbe Liget hen i det Svælg og bedække det med Stene, saa er en Opdagelse umulig.“

Men nu anser jeg det for rigtigst, at Du Hugo og Michel skynder Eder til vore Brødre i Klosterruinerne, for at paalægge dem, at Ingen vover sig ud imorgen eller i overmorgen, da Greven vist lader hele Skoven gjennemføge, for at finde sin Yndling.

En Glædesstraale foer over Hugos Træt, thi nu kunde han, uden at blive beluret komme til det aftalte Stevnemøde med Zutta; Michel haabede han nok at skaffe sig af med..

Han jublede og fra hans Læber sprublede lige saa megen Vid og Spøg som i hans glade Studenterbage i Prag.

Da endelig Skyggerne bleve længere fastede Hugo og Michel Bøsserne over Skuldrene, ilede paa ubandede Veie igjennem Skoven og snart skimtede de Slottet imellem Træerne. Her jublede Hugo og faldt, hvorved han af Smerte bed Læberne sammen.

„Hvad er der hændet?“ spurgte Michel og stansede, „Du gjør saa meget af det, som om Du havde brækket et Ben?“

„Det just ikke,“ svarede Hugo, idet han forsøgte at rejse sig, men faldt tilbage med et Suk.

„Stær mig en Stok af,“ sagde han derpaa til Michel, der betragtede ham deltagende, „Du kan da gaa foran, og jeg kommer langsomt efter.“

Michel gjorde som han bad om og forsvandt lidt efter imellem Buskene.

Da Hugo ikke længere kunde se ham, mumlede han fornøjet: „Bibnerne har jeg nu lykkelig skaffet mig fra Halsen, og nu vil jeg se, om min Elskede har holdt sit Løfte.“

Han kastede Stokken fra sig og ilede til det aftalte Sted.

Da Butta kom og saa sig om til alle Sider, ilede han frem og kastede sig for hendes Fødder.

Butta gav ham Haanden og drog ham blidt op, idet hun sagte hvistende:

„Staa op, min ædle Ben, thi De var min frelsende Engel og egentlig tilkom det mig at knæle for Dem.“

„De har gjort mig saa uendelig lykkelig,“ begyndte Hugo, „ved at De har opfyldt min Bøn og kommet her, o himmelske Væsen, det vilde være et Paradis for mig, om jeg altid kunde være hos Dem.“

„O, hvor De forstaar at smigre,“ hvistede Zutta, „men naar jeg ser i Deres aabne, ædle Dine, saa maa jeg tro, at De taler Sandhed.“

„O, tvivl ikke derom, smukkeste iblandt Kvinder, De er det Ideal, som mit ungdommelige Hjerte har dannet sig, og ve mig, dersom denne skjønne Drøm viger, da er hele mit Liv forgiftet.“

„De stormer saa volsomt ind paa mig,“ sagde Zutta smilende, „uden at jeg ved noget om Dem eller hvem De er.“

Disse Ord trængte som et Dolkestik ind i Hugos Hjerte, dog han maatte give Svar, derfor gjentog han frækt den Løgn, som Tajatscho havde bildt den gamle Wolf ind:

„Jeg er Franzisko, en Sønnesøn af Greven af Dona, og ham, der fælske Dem ædle Frøken, var min Broder Camillo. Vi ere Forældreløse og opholde os nu paa vor Onkels Slot, der for det meste tilbringer sin Tid i Wien.“

Med et opklaret Ansigt havde Zutta hørt disse Ord og da Hugo tav, slog hun Dinene ned og sagde:

„Vil den rige Grev von Donas Sønnesøn anse Frøken von Wilden værdig til sin Kjærlighed?“

„Zutta! Du min Kjærligheds Sol! Jeg sværger Dig ved alle Himmels Magter, at jeg af oprigtigt Hjerte bønfsalder om Din Kjærlighed.“

Hugo saa ømt paa Zutta, idet han uvilkaarligt bredte Armene ud og omslyngede den Elskede, der besvarede hans brændende Kys.

„Nu min for evigt!“ raabte Hugo, der først fandt Ord, „og ingen Magt paa Jorden skal stille os ad.“

„Ja, din for evigt!“ gjentog hun lykkelig, „og kom nu Elskede og følg mig til min Fader, han vil med Glæde velsigne os.“

„Lad os en lille Tid holde vor Kjærlighed skjult, til jeg har gjort min Onkel bekendt med mit Buxte.“

„O Gud! og dersom din Onkel sætter sig derimod, saa er mit hele Liv tilintetgjort.“

„Nei, min inderlig Elskede, det gjør han ikke, men han er jo tillige min Formynder, saa jeg maa meddele ham det.“

Førend Zutta kunde svare blev hendes Navn flere Gange udraabt oppe fra Slottet.

„Naar ses vi igjen?“ spurgte hun, idet hun atter kysede den Elskede.

„Det er ubestemt, men naar Du finder en afbrudt Birkegren stukket ind i den gamle Stamme, saa er det et Tegn, at jeg er i Nærheden.“

„Lev vel, til vi ses igjen!“ løb det fra begge Sider, og Hugo fik neppe Tid til at skjule sig bag en Busk, førend en Mandsstemme udbrød ganske nær ved;

„Men Zutta, hvor kan Du dog vove, efter hvad der nyligt er hændet Dig, at gaa ene i Skoven?“

„Den nedgaaende Sols yndige Belysning loffede mig, og da hin Røverbænde, der slæbte mig bort er tilintetgjort, hvad har jeg da at frygte?“

Zutta greb derpaa sin Broders Arm og glade stege de op ad Bjerget.

Hugo ilede nu igjennem Skoven, men blev pludselig grebet og holdt fast af en kraftig Arm.

Opstræmmet af sine søde Drømmerier, vendte han sig om, og Tajatscho stod mørk og truende for ham.

Hugo saa til Jorden og ventede tavs paa at blive tiltalt.

„Hugo,“ begyndte Tajatscho alvorligt, „hvorfor driver Du endnu om her, uden at agte paa den Befaling, som jeg har givet Dig?“

„Er det en Forbrydelse, at jeg ved at træde fejl blev forhindret i at gaa saa hurtigt som jeg vilde?“

Et spottende Smil spillede om Tajatschos læber og i en vred Tone svarede han:

„Ti! en anden Gang tale vi mere om, hvad der har opholdt Dig fra dine Pligter imod mig, der kom Dig imøde med Kjærlighed og nu saa bittert er blevet stuffet.“

Hugo var blevet rød og isfærd med at give haaarde Ord, da han blev afbrudt med:

„Gaa nu den Bei, jeg har befaleet Dig.“

Tajatscho vendte ham Ryggen og var snart forfjundet, hvorpaa Hugo gik til Klosteruinene, som han først naaede ved Nattens Frembrud.

Han traadte stum og forstyrret ind i Forsamlingshælingen, og blev modtaget af lange Michel, der saa prøvende paa ham.

„Kommer Du endelig? Naa det Unde gik nok snart over, Du træder jo saa let paa Foden, som om Du skulde føre en Pige til Dansen.“

Hugo saa vredt paa ham, indtog en tom Plads ved Bordet, satte Albuerne derpaa og støttede Hovedet i Hænderne.

„Nu, Kamerat,“ begyndte Stephano, der satte sig ved Siden af ham, „som Michel har fortalt, har Du havt et Uheld, men derfor vil Du vel nok have Mad og Drikke?“

„Fak, ingen Mad, men lidt at drikke, for at oplive mine anstrengte Nerver.“

Stephano bragte ham et Glas Brændevin, som han slugte og lidt efter var han sovnet ind.

„Det maa ikke være rigtig fat med ham,“ sagde Michel til Stephano, idet han viste paa Hugo, „og at han foregav at være kommet til Skade med Foden var en aabenbar Løgn.“

„Men jeg ser ingen Grund til at han skulde narre Dig.“

„Sa hvad ved jeg, men saa Du da ikke, hvor flink han var tilbens, da han kom ind?“

„Det er jo muligt, at han ved at gaa og ved Fodens Bevægelse har faaet den rast igjen, men nu er det Tid at sove og ikke grublisere derover.“

Sjette Kapitel.

En skændig Hævn.

En rolig Nat havde leiret sig over Skov og Bjerg, da Tajatscho og Andrae naaede Indgangen til Hulen, hvor de tændte en Blændlygte, og ved Hjælp af den naaede de det Gemak, som vi ere bekendt med.

Tajatscho tog sit Uhr frem og sagde til Andrae:

„Klokken er nu ti, lad os vente en halv Time, saa er Alle deroppe gaaede til Ro.“

„Nu ikke din tilbedte Eugenia,“ tilføjede Andrae smilende.

„Som jeg vil overlade til Dig,“ vedblev Tajatscho alvorligt, „i det mindste skal Du nyde

Frugten af den Kjærlighed, som jeg giver Afkald paa."

Andrae lo høit, rystede paa Hovedet og sagde: „Jeg forstaar Dig slet ikke, kun saa meget antager jeg, at Du vil have mig til Bedste."

„Nei," sagde Tajatscho næsten ærgerlig, „hvad jeg har sagt Dig, var mit fuldkomne Alvor, kun maa Du være snu og gjøre som jeg siger Dig, saa skal Du tilbringe en yndig Stund i Eugénias Arme."

„Umuligt!" raabte Andrae, „og om det virkelig er din Hensigt, hvad vil den stolte Dame sige dertil?"

„Hun maa naturligvis ikke ane, at hun bliver skuffet," og som om Tajatscho frygtede for at blive beluret, hvistede han Andrae nogle Ord i Øret, der satte den sidste i et hypperligt Humør.

Efter at den halve Time var forløbet, gik de Begge den bekjendte Vej og vare snart i det Gemak, der stødte op til Eugénias Soverærelse.

Blændlygten havde de ladet staa nede paa Trappen, saa at de vare i fuldkommen Mørke.

Tajatscho bankede tre Gange paa Døren, hvorpaa Eugénia lukkede op og kastede sig om den Elskendes Hals, hvorpaa Andrae lidt efter sneg sig ind.

„Trøst Dig Elskede," sagde Tajatscho ved Afskeden, „om saa Uger fører jeg Dig til Alteret, og

dersom din Fader ikke vil opfylde mit Ønske, stg-
ter jeg med Dig til Ungarn og derfra skrive vi til
din Fader om vort Bryllup og saa vil han nok
tilgive os og give os sin Belsignelse.

Disse Ord beroligede Eugenia og han gav
hende tillige det hellige Øfte, at anholde hos hendes
Fader om hendes Haand og hvis han nægtede det,
da at træffe Anstalter til Flugt.

En usigelig Angst overfaldt hende efter hans
Bortgang og uvilkaarligt traadte Carolines Billede
frem for hende, hun som havde givet efter for
Baronens Overtalelser, og saa senere var blevet
forladt af ham.

Hun fastede sig længe søvnløs paa sin Seng,
til Udmattelsen endelig gjorde sig gjældende og
hendes Dine lufledes.

Tajatscho var imidlertid steget ned med Andrae,
hvor de ved et Glas Vin morede sig over den ud-
førte Skurkestreg og da Dagen gryede snege de sig
til en Møller af Andraes Bekjendtskab, som Tajat-
scho nok ønskede at lære at kjende.

Den gamle Møller, der kun havde sin Kone
og en Pige hos sig, modtog Gæsterne meget ven-
ligt og efter en kort Samtale var Kløverbladet
paa en fortrolig Fod med hinanden.

Da Mølleren klagede over, at det gik tilbage
med hans Haandværk lod Tajatscho ham aflægge
Ed paa, at han vilde hjælpe ham og hans Kamerater

og han skulde blive rigelig belønnet. Foreløbig skulde han kun fra Tid til anden sørge for Levnetsmidler til Banden, hvortil Tajatscho gav ham en Sum Penge.

Den følgende Aften vendte Andrae med Tajatscho tilbage til Slottet, for at tale med Eugenia, der blev fortvivlet, da hun hørte, at hendes Fader paa det Bestemteste satte sig imod deres Forbindelse, hun hulkede og kastede sig fortvivlet i Tajatschos Arme.

„Mod, min dyrebare Eugenia, imorgen reiser jeg til Ungarn, for at forberede Alt til vor Modtagelse og saa vender jeg tilbage for at bortføre Dig.“

„Vil Du forlade mig?“ spurgte den grædende Eugenia, vil Du lade mig tilbage i denne Elendighed.“

„Din og min Lykke afhænger jo af den Reise, thi dersom jeg bliver her, vil din Faders Vrede snart ramme os, og hvad vilde da Følgen blive?“

„O, hellige Zomfru!“ svarede hun hændervridende, „hvor kunde jeg dog saaledes glemme mig og offre mig for Dig?“

„Ingen Bebreidelser, Eugenia, er Du først min Hustru, da have vi Intet at frygte. Men vær nu ved godt Mod; om saa

Uger er jeg her igjen og fører Dig til et hyndigt Hjem."

"Skal der gaa Uger inden jeg ser Dig igjen? O, det udholder jeg sikkert ikke!"

"Vær nu standhaftig, min Eugenie, vis dine Omgivelser et glad Ansigt, at de Intet skulle ane, og lev nu vel, Elskede!"

I det Samme trykkede han endnu et Kys paa den skjælvende Piges Læber og styrte ud af Døren, som han laasede efter sig.

Da han og Andrae endelig naaede Kloster-ruinen, kaldte de Hugo ind i Høvdingens Hvælving, da han vilde tale med dem om sine Planer.

"Jeg har besluttet at gjøre en Udflugt," begyndte Tajatscho, "og jeg vil tage Dig med Hugo, og Du, Andrae skal imedens jeg er borte, være Ansører for Banden."

Hugo, der allerede tidligere havde hørt lidt derom, blev ikke forundret, men hjertelig glad, da et af hans hjerteligste Ønsker derved blev opfyldt. Andrae derimod, som ikke havde anet Sligt, saa forbavset paa Tajatscho.

"Som jeg ser, undrer Du Dig over min Beslutning, Andrae, men jeg skal forklare Dig Grunden og Du vil være enig med mig. Vi ere her kommet i en mislig Stilling, det ved Du jo.

Bøhmen er stort og der gives endnu vilde Skove og Bjerge andre Steder, hvor jeg vil søge os et Hjem, det er den Drivfjeder, der har bragt mig til denne Beslutning."

Her holdt Tajatscha inde og kastede et spørgende Blik paa Andrae.

"Derimod lader sig Intet indvende, jeg har ogsaa længe næret det Ønske at komme til en anden Egn, og naar Du giver mig Instruxer skal jeg nok styre Banden i din Fraværelse."

"Det skal jeg. — Foreløbig flytter I til Huserne under det gamle Bjergslot."

"Men Baronen," spurgte Andrae, "hvad skal vi gjøre med ham?"

"Ham vil jeg gjøre fort Proces med og sende ham til Helvede, hvor han hører hjemme."

Tajatscho havde imidlertid grebet en Pistol, hvorpaa han opfordrede Andrae til at følge sig, og begge stege ned i Marterkammeret.

Med Synet af sin Dødsfjende foer Baronen op af sit Værelse og raabte de Ankommende imøde:

"Forbandede Kvinde! Synet af Dig opfylder mig med vildt Raseri!"

Og tænderskjærende knyttede han Hænderne imod Tajatscho.

"Min Hævn er opfyldt," begyndte Tajatscho

med iskold Stemme, „bered Dig til Døden, Mien-
eder, thi den Caroline, Du har nedstødt i den
dybeste Elendighed sender Dig til Dødens Skygge-
rige.“

Tajatscho hævede ved disse Ord Pisto-
len, tryffede af og Baronen styrte død til
Jorden.

Kold og følesløs betragtede Tajatscho den i
sit Blod svømmende Baron, imedens Andrae bæ-
vede paa alle Lemmer og saa som tilintetgjort paa
denne Scene.

„Fuldbragt!“ sagde Tajatscho ligegyldig og
gik tilbage til sit Gemak.

Endende Kapitel.

Paa Reisen.

Stoven havde faaet et efteraarsagtigt Udseende, da to Reisende gik henad den ensomme Skovvej.

„Hvor Sommeren dog er langt behageligere,“ begyndte den ene, „naar de sødt duftende Bordsbær indbyde til Nydelse, og Hjerte og Dre vederføeges ved Sangfuglenes harmoniske Stemmer.“

„Enhver Aarstid, selv Vinteren har sin Ynde,“ svarede den anden, „dog en Sværmer som Du svælger i Naturens Flitterstads og stanser naar Du skimter en Blomst i Græsset.“

Her blev Samtalen afbrudt ved Synet af en Mand, der traadte frem fra en tæt Busk.

„Ville I herrerne til Budvejs,“ begyndte denne, efterat han havde betragtet dem tvetydigt.

„Det vedkommer Ingen hvor vi ville hen,“ svarede den ene af de Reisende.

Med et ondskabsfuldt Smil hævede Manden en Knortestof, hvorpaa en anden Stikkelse viste sig.

„Naa er det saaledes fat?“ spurgte den ene Rejsende og trak en Pistol frem, hvorpaa hans Kamerat gjorde ligesaa.

Banditerne havde ikke ventet en saa energisk Optræden og forsvandt hurtigere end de vare kommet.

En haanlig Latter fulgte de Flygtende, hvorpaa den Ungste begyndte:

„Det gjør mig ondt, at jeg ikke skrebe.“

„Na, saadanne elendige Karle lader man løbe, de komme nok engang i Galgen.“

Op ad Formiddagen naaede de Budweis, hvor de toge ind i et temmeligt stort Gjæstgiveri.

De forlangte en særegen Stue og et Sovestue og snart fæde begge Vennerne, i hvem vi gjenkjende Tajatscho og Hugo, i magelige Lænestole for at udhvile sig efter den lange Fodtour.

En Time var vel forløbet, da Hugo reiste sig og fandt Tajatscho endnu sovende i Stolen.

Denne sidste havde knappet sin Frakke og Vest op, for ret at gjøre sig det mageligt, og da Hugo tradte hen til ham bemærkede han en lille Medaillon paa sin Vens Bryst, men hvor forbausedes han ikke da han saa nøiere til.

„Drømmer jeg, eller er jeg vaagen?“ mumlede han, da han igjen vendte tilbage til Vinduet, „er Tajatscho en Kvinde, nei umuligt, en Kvinde kan ikke udføre saadanne Gjerninger.“

I dette Dieblit foer Tajatscho i Veiret og knappede hurtig sin Vest, idet han kastede et forstende Blik til Hugo, som imidlertid saa ud paa Gaden.

„Jeg har nok sovet længe,“ sagde han, idet han gik hen og lagde Haanden paa hans Skulder.

„Nun lidt længere end jeg,“ sagde Hugo adspredt.

„Skal vi blive her idag?“ begyndte Tajatscho lidt efter, „og da imorgen tage videre med Posten?“

„Jeg er jo kun din Vestsager, og kan intet bestemme.“

„Nu, naar det er Dig ligegyldigt, saa blive vi her idag og for at Tiden ikke skal blive lang, saa kunne vi spille et Parti Schack, gaa ned og laan et Spil hos Værten.“

Hugo gik og Tajatscho talte med sig selv.

„Hvor Hugo saa belynderligt paa mig, da jeg vaagnede, mon han har opdaget noget, jeg er nær ved at forgaa af Skam.“

Tajatscho kastede sig i Vænestolen og skjulte Ansigtet i Hænderne. Endelig lagde han Haanden paa Hjertet og hvilede:

„Længe kunde jeg ikke have udholdt det, thi
Caroline.

jeg elsker ham af mit hele Hjerte. Ja, han skal have den Triumf, at have besejret mig, den stærke Kvinde, naar jeg først har bundet ham til mig ved en ubrødelig Ed. Men ve ham, dersom han misbruger Magten over mit Hjerte og giver mig til Pris for Verdens Spot, eller glemmer mig for en anden Kvinde! Ha, han skal da bøde langt skræffligere end Baron Eichenhorst, der benyttede sig af min Ungdom og gjorde mig uhykkelig."

Lyden af Hugos Fodtrin gjorde Ende paa denne Enetale, og snart traadte han ind med Schackbrædtet under Armen.

Allerede ved de første Træk blev Hugo overbevist om, at han havde med en Mester at gjøre, og saa sig nødt til at passe paa."

Med Iver og Eftertanke blev der spillet og da de blev kaldt til Middagsbordet saa det fort ud for Hugo.

"Nu," sagde Tajatscho smilende, „tvivler Du endnu om, at jeg kan spille Schack?"

„Du spiller mesterligt!" raabte Hugo begejstret, „ligesom Du i Alt er et ubegribeligt Væsen, saaledes er Du det ogsaa i Schackspil.

„Et ubegribeligt Væsen?" gjentog Tajatscho, idet han blev rød, „jeg ved virkelig ikke, hvad Du mener."

„Skaan mig for en Forklaring, der maaske kunde være ubehagelig for os Begge."

Tajatscho vendte sig bort, men en indre Stemme sagde:

„Han har gjættet din Hemmelighed.“

Efter Bordet kastede Tajatscho sig estertænkssom i en Lænestol, imedens Hugo gik en Tour i Staden. Han slentrede igjennem Gaderne og sthyrede sine Skridt til Moldau. Nogle Dieblikke saa han paa Bølgerne og talte lidt med sig selv: De hurtige Bølger ere ligesom Menneskets Liv, Timer og Dage, ja selv Aar henrinde, inden man ved af det. Mine Barndoms Aar svandt saa yndigt og fredeligt og kun fra Unglingsalderen dukker mørke Erindringer op i min Sjæl, og nu, da jeg næsten er Mand, omgiver en faresuld Nutid mig.“

Han tav og saa som en Drømmende paa Bølgerne, til han syntes det var Tid at vende tilbage til Gæstgivergaarden.

Han steg op ad Trappen og fandt Stuen tom. „Maaske,“ sagde han sagte, „er Tajatscho blevet syg,“ og han bankede sagte paa Døren til Sovestammeret.

„Bent kun et Dieblif, saa skal jeg lufte op,“ løb Tajatschos Stemme.

Da Hugo havde fiddet nogle Dieblikke i en Lænestol, hørte han Døren gaa op, og da han saa derhen, saa han ikke Tajatscho, men en elegant Dame komme ud.

Han udstødte et Overraskelsesstrig, men fattede

sig snart og sagde stakkagtig: „Har De min smukke Ubekjendte maaste ydet min Ven Selskab?“

„Gjættet,“ sagde Damen ømt, „og nu vil jeg fordrive Herr Hugos Griller.“

Ved disse Ord gif hun hen til ham, faldt ham om Halsen og kysfede ham fyrigt.

„Hugo! Hugo!“ raabte hun, „Kjærligheden til Dig har besejret mig, det er ikke Tajatscho, der hviler ved dit Bryst, men Caroline, den utyffkelige Skovridderdatter, der trygler om din Kjærlighed.“

„Er det Sandhed eller Drøm?“ raabte Hugo henrykt, „o hvilken Salighed, hvem kan stildre den?“

„Swærg mig, Hugo, at fortie min Slægt for Alle, og vær mig tro, saalænge Du lever! Da er jeg din, din til min Død.“

„Jeg sværger det ved Alt, hvad der er helligt!“ raabte Hugo, idet han paa ny sluttede den smukke Kvinde i sine Arme.

Hun gif nu ind i Sovekammeret, for at klæde sig om, imedens Hugo talte sagte med sig selv:

„En saa yndig Kvinde, der saa ganste har fortryllet mig, og tillige en hævnjerrig og usonslig Mand: en Gysen farer igjennem mig, naar jeg betragter denne dobbelte Natur og alligevel føler jeg mig tiltrukken af dette Væsen; jeg vil opbyde alle mine Kræfter for af Tajatscho igjen at

gjøre en fredelig Caroline, der kan grunde et husligt Hjem."

Her blev han afbrudt af Caroline, der omflædt til Tajatscho, traadte ind.

Han gik hende imøde og kyskede hende.

„Naar vi ere ene, kan det gaa an," sagde den forvandlede Kvinde, „men ellers er Du min Ven og Kamerat, og ikke et Ord eller en Mine maa forraade det Forhold, der er imellem os."

„Du blyder og jeg adlyder," sagde Hugo, idet umiskjendelig Ydmyghed talte af hans Miner „dog dersom det stod til mig blev det anderledes."

„Udtal ikke det Ønske," svarede Tajatsch, idet han lagde Fingeren paa Hugos Mund. „Dog," vedblev han lidt efter, „kan Du hengive Dig til det Haab, at der vil komme en Tid, da det hemmelige Forhold imellem os skal hæves og —" Tajatscho fuldendte ikke Sætningen, men trykkede et glødende Kys paa Hugos Læber og vendte sig da hurtigt bort for at skjule en Taare.

Bærten kom nu med en Flaske Vin, som Tajatscho havde forlangt, og idet han satte den paa Bordet, sagde han smilende:

„Der er netop kommet nogle fremmede Herrer ned, have Herrerne ikke lyst til at komme ned, for at drikke i Selskab med dem."

„So vist," svarede Tajatscho og Begge fulgte.

Efter at have hilst og taget Blads spurgte Tajatscho den ældre Herre hvorfra han kom.

„Begy kommer fra mit Långgods, der ligger nogle Mile herfra, og min Søn foreslog, at vi skulde gaa ad en Vødsti igjennem Skoven, som er meget nærmere.“

„Frygter De ikke, kjære Herre, for at gaa igjennem Skoven, som for Tiden er noget usikker?“

Istedetfor Faderen svarede Sønnen leende:

„Hvad Frygt angaar, saa kjender jeg den kun af Navn, og jeg har ikke hørt om noget Overfald.“

Bærten fortalte nu om flere Tildragelser, og man tilbragte en munter Time.

Endelig spurgte Tajatscho: „Hvorhen vil De reise, mine Herrer?“

„Begy og min Søn reise imorgen tidligt til Carlsbad med Posten, for at hente min Kone og Datter, der har været der i nogen Tid. Og De, mine Herrer?“ vendte han sig til Tajatscho og Hugo, „hvorhen tage De?“

„Det er endnu ubestemt, vi streife om i Skove og paa Bjerge, for at søge Naturmærkværdigheder; vort Maal er Prag, hvor vi have Venner.“

„Altfaa Værde,“ sagde den ældre Herre, „Naturforskere eller Signende?“

„Botaniker og Landskabsmaler,“ svarede Hugo, hvorpaa Talen gik over paa ligegyldige Gjenstande.

Ottende Kapitel.

En fortvivlet Stilling.

Skove og Enge vare allerede berøvede deres Prydelser, thi Novemberstormene og Regnen havde pistet Bladene af Træerne, og Sangerne, der om Foraaret og Sommeren lader deres Sange høre, vare fløjet til andre Himmelegne.

Ved et Vindue i det gamle Skovslot stod Frøken Eugenia og saa med taarefulde Bine paa den øde Skov, der ganske stemmede med den Sorg og Smerte, der rasede i hendes Bryst.

„Uger ere gaaede,“ hviskede hun, „og endnu lader Edmund vente paa sig; ah! dersom den Troløse har glemt mig og ikke kommer mere tilbage.“ En frembrydende Gullen afbrød hendes Tale og hændervridende gik hun frem og tilbage, og overhørte i sin Smerte en sagte Banken paa Døren.

Kathrina, den gamle Skovriders Kone, traadte ind og saae deltagende paa hende, idet hun sagde:

„Ved alle Helgene, Frøken, De sørger, saa De bliver syg, jeg finder Dem jo altid i Taarer.“

„O, Kathrina! dersom Du kunde se i mit Hjerte, saa vilde Du ikke undre Dig over min Smerte. Al! jeg er en uløffelig Skabning, der kun har et Ønske, og det er Døden.“

„Saa ung, saa smuk og rig, og De ønsker Dem Døden? Fat Mod, Frøken, han, Deres Hjerte længes efter, vil nok vende tilbage.“

„Uger ere gaaede og ikke en Stavelse har han ladet høre fra sig, i mit Indre siger en Stemme: Han vil aldrig vende tilbage!“

„O Frøken, hvad vilde Deres Fader sige, dersom han traf Dem i et saadant Dieblis?“

„Min Fader!“ sagde Eugenia sukkende, „er han her?“

„Nei, men han vil komme, Franz, Vægeren, der idag var paa Slottet, sagde at han vilde komme i Eftermiddag.“

„O hellige Zomsfru,“ hulkede hun og sank paa Knæ foran Krusifixet.

„Nu vær kun ved godt Mod, Madonna vil nok høre Dem og vende Alt til det Bedste.“

Da Eugenia var blevet noget roligere, satte Kathrina sig og spurgte hende deltagende:

„Den unge Herre, hvem De har stænket Deres Kjærlighed, har De ikke sagt om ham, at han vilde

til sine Godser i Ungarn, for at afgjøre nogle Forretninger?"

Frøkenen tav og den Gamle vedblev forstende:

"Jeg har set den unge Herre efter den Tid her udenfor Slottet, men inde har han ikke været, hvorfra ved De da at han vilde til Ungarn?"

Eugenia lod Hovedet synke i den hule Haand og overveiede, om hun skulde tilstaa for Kathrina, naar og paa hvilken Maade hun havde talt med ham; men hun stammede sig og tyede til en Nødsøgn.

"Jeg har set og talt med ham paa en Spadseretour, da jeg frygtede for at modtage ham her i Huset, ikke for Din og Din Mands Skyld, men for Faders Bæger."

"Nu, det har jeg tænkt mig, og naar jeg forestiller mig den unge Mands oprigtige Ansigt, saa kan jeg ikke tro, han er istand til en uædel Gjerning."

"Det tror jeg heller ikke, men Fader har afslaaet ham min Haand, da han anholdt om den, det er det, der bringer mig til Fortvivlelse."

Hundene hylede nu nede i Gaarden og Kathrina fjernede sig.

Da hun naaede det sidste Trin, mødte hun Greven med den unge Friherre von Wilden.

"Ha, Gamle!" raabte han, "hvorledes har min Datter det, er hun paa sit Bærelse?"

„Den naadige Frøken er ikke rigtig vel, derfor er hun paa sit Bærelse.“

„Sig til hende, at jeg er her med hendes Forlovede, og vil om saa Minuter være hos hende.“

Kathrina gik op for at mælde det, og lidt efter traadte Greven ind til sin Datter, der søgte at skjule sin Ophidselse, og modtog ham venligt.

„Det er godt,“ sagde Greven alvorligt, idet han greb hendes Haand, „hils nu paa Din Fætter, der er ilet herhen paa Kjærlighedens Vinger, for af Din Mund at høre, at han er gjenløst.“

Med disse Ord havde den unge Baron Wilben nærmet sig Frøkenen, bøjede Kneet for hende og sagde, idet han saa ømt paa hende: „Tør jeg haabe, tilbødte Eugenia?“

„Staa op, Fætter,“ sagde Eugenia skjælvende: „Jeg maa sige mig i min Faders Villie, men over mit Hjerte kan hverken han eller jeg selv byde, thi førend Du bad om min Kjærlighed, havde jeg allerede givet den bort.“

Baronen blegnede, thi han elskede Eugenia og havde ikke ventet et saadant Svar. — Greven gehærdede sig derimod som en Rasende, stampede med Fødderne og var Baronen ikke traadt imellem, saa havde han vist slaaet sin Datter. Da han endelig fik Magt over Mælet raabte han:

„Hidtil troede jeg, at Din Forstand havde seiret over Din Letsindighed, men jeg ser mig des-

værre stoffet og maa anvende min faderlige Myn-
dighed. Jeg siger Dig derfor, at efter otte Dages
Forløb, skal Du have bestemt Dig, enten giver Du
da Din Fætter Din Haand, eller Du gaar i
Kloster."

Herpaa vendte den brede Fader sig bort og
trak Baronen med sig.

Overvældet af Smerte, sank Eugenia igjen ned
for Madonnas Billede og talte nogle usammen-
hængende Ord, der vidnede om, hvor fortvilet
hendes Indre var.

Kathrinas Indtrædelse gjorde Ende paa denne
gribende Scene og Eugenia vaskede hen til en
Lænestol. — Hun sad længe ubevægelig, endelig
slyngede hun Armene om den Gamles Hals og
hulkede: „Kathrina! den Frist, min Fader har sat
mig, beløber sig kun til otte Dage, og om det var
et helt Aar, saa maa mit Svar dog blive „Nei!“.

„Maaſte kommer Deres Elſkede tilbage inden
den Tid, og han vil nok finde paa en Udvei.“

„Men dersom han ikke kommer, hvad skal jeg
da gjøre?“

„Jeg vilde sætte min Magt imod min Faders
Magt, og jeg er overbevist om, at han ikke vil
være saa ubarmhertig, at dømme sit eneste Barn
til Klosteret.“

„O Kathrina, Du kender ikke min Fader, men

jeg er fuldkommen overbevist om, at han ikke forandrer en Tøddel ved hvad han har sagt."

Kathrina rystede vantro paa Hovedet og Frøfennen vedblev:

„Forlad mig nu og jeg vil skrive et Brev til min Fætter von Wilden, og dersom han har en menneftelig Følelse i Brystet, vil han afstaa fra at begjære min Haand."

„Jeg vil gaa, og dersom De ønsker noget, saa ringer De."

Eugenia tog Skrivetøiet og et Blad Papir og begyndte paa Brevet; men neppe var det Halve skrevet, før hun kastede Pennen og gik frem og tilbage i Værelset.

„Bed alle Helgene!" raabte hun, „det der snører mit Hjerte sammen, kan jeg ikke betro til dette Brev. Og alligevel," vedblev hun lidt efter, „var en aaben Tilstaaelse det sikreste Middel til at bringe ham til at afstaa fra sit Onske."

Atter gik hun nogle Gange frem og tilbage, derpaa satte hun sig ved Bordet og sagde fattet: „Det er mig umuligt at aflægge en aaben Syndsbekjendelse, men jeg vil skrive til ham, at jeg aldrig kan eller vil blive hans." — Fattet greb hun Pennen, fuldbendte Brevet og satte sit Navn under.

Efterat hun var færdig, satte hun sig tilbage i Vænestolen og hvilede halvhoit: „Gaar han ikke

ind paa min Bøn, saa staar min Beslutning fast, at søge Tilflugt hos min Tante."

Derpaa greb hun i Klokkestrengen og Kathrina traadte ind.

"Jeg har en Bøn, Kathrina, og det er til dit gode Hjerte; thi det angaar Noget, jeg ikke tør betro til Enhver."

"Tal, aabent, ædle Frøken, jeg er rede til Alt hvad De ønsker."

"Besørg dette Brev til Baron von Wilden, og bed ham om et Svar i mit Navn."

"Skal det være idag?" spurgte Kathrina nølende.

"Du har Ret, Kathrina, Du kunde jo først være sent i Aften paa Baronens Slot, lad saa kun Brevet ligge Matten over."

"Saa skal jeg imorgen meget tidligt bryde op og overgive Brevet i den unge Barons Hænder."

"Ja, derved bliver det, en Nat kan maaske ogsaa udøve et velgjørende Indtryk paa den unge Hr. von Wildens Sind; jeg læste ogsaa i min Fætters Træf, at han bryder sig mindre om min Faders Villie, end om mit Hjerte, og jeg tænker, han vil afstaa fra sit Onste, naar han har læst Indholdet af dette Brev."

"Naar Tid er vundet, er Alt vundet, Frøken; jeg har nu den Tro, at deres Elskede vil vende tilbage en af Dagene."

„Det siger dit gode Hjerter Dig, jeg deler nu ikke den Mening.“

„Dyser Frøkenen at nyde Aftensmaden paa deres Bærelse, eller foretrækker De at nyde den i vor simple Stue?“

„Jeg foretrækker at blive paa mit Bærelse, thi min Faders Bæger, der er hos Eder, er en høist ubehagelig Person for mig.“

„Som De behager.“

Kathrina gif og Eugenia græd igjen bittre Taarer, gif hændervridende hen for Madonnabilledet og sagde dybt sukkende: „Jeg er en Falden, hellige Guds Moder, hvilken uendelig Ulykke forestaar mig dog, dersom han, der røvede min Ulyld, ikke vender tilbage.“

De sidste Ord døde paa hendes Læber, udmattet sank hun tilbage paa Stolen, lod Fingrene glide over Rosenkransen, der hang paa hendes Bryst og bad et andægtigt pater noster.

Noget styrket gif hun ind i Sovekamret, og den Tanke kom pludselig op i hende, hvorledes og paa hvilken Maade hendes Elskede var kommet til hende ved Nattetid.

Hun gif derfor fra Sovebærelset ind i det lille Gemak, hvori hun kun saa en gammel rusten Børn-dør, som hun fandt lukket.

„Denne Dør,“ sagde hun til sig selv, „maa din Elskede have benyttet, jeg vil dog forhøre, om

Wolf ved, hvad der er skjult bag den og om han har Nøglen."

Beskjæftiget med denne Tanke, vendte Eugenia tilbage, og da Kathrina bragte hende Aftensmaden, sagde hun: „Send din Mand her op, jeg vil tale med ham."

Lidt efter traadte Wolf ind.

„Naadige Frøken," sagde han, idet han bukedede dybt, „De har befalet mig at komme?"

Eugenia bad ham gaa med og spurgte, idet hun viste ham Berndøren, om han havde Nøglen til den.

„Ja, naadige Frøken, men i mange Aar har den ikke været aaben."

„Jeg er nhøggjerrig efter at se, hvor den Dør fører hen, og vil derfor bede Dig at aabne den."

„Kun Taalmodighed nogle Dieblkke, Frøken, saa skal jeg hente Nøglen."

Faa Minutter efter var han tilbage med Nøglen og sagde, idet han dreiede den om: „De bliver skuffet, som deres Hr. Fader, thi der findes kun et stort tomt Rum bagved."

Det var som han sagde, og uagtet Eugenia spejdede rundt, kunde hun dog ingen Udgang opdage. Hun gik tilbage med Wolf, som strax gik ned, imedens Eugenia hensaldt i en stum Eftertanke, af hvilken hun lang Tid efter blev vækket af Kathrina, der vilde hjælpe hende i Seng.

„Gid nu den Hellige vil tage Eder under sin Beskyttelse, ædle Frøken,“ sagde Kathrina deltagende, da hun var særdiv og gif.

„Den stakkels Skabning,“ mumlede hun, da hun gif ned ad Trappen, „jeg er bange for, hun har indladt sig for vidt med den Mand.“

Begge Egtefolkene underholdt sig en Tid om det underlige Paafund af Frøkenen, at hun vilde undersøge Jernbøren, men kom omsider til den Slutning, at Nysgjerrighed havde bevæget hende dertil.

Eugenia tænkte anderledes om Sagen, hun var overbevist om, at der var en Udgang, Edmund var kommet til hende fra det Værelse og hun havde tydelig hørt en dæmpet Røst bag Jernbøren.

Den anden Morgen, endnu inden Solen stod op, gif Kathrina med Brevet.

Tilfældet var hende gunstigt, thi allerede inden hun naaede Slottet mødte hun den unge Hr. von Wilben.

„Nu, Du Gamle,“ begyndte han, da han saa hende, „hvad driver Dig herhen?“

„Jeg kommer fra Frøken Eugenia og har et Brev til Eder, ædle Herre.“

Baronens Ansigt opklaredes, da han tog Brevet, men da han havde læst det, spillede der

et bittert Smil om hans Mund, han lagde det uvil-
ligt i sin Bryllomme, tænkte lidt efter og sagde
derpaa:

„Da Frøkenens Fader netop er kommet hertil
og har ordnet Bryllupsanliggenderne med min
Fader, saa kan jeg ikke gjøre andet ved Sagen,
end give Eugenia det Raad, at føie sig efter sin
Faders Villie.“

„Skal jeg bringe Frøkenen den Bæstebød?“

„Ja vist,“ svarede han med rhyket Panden,
„tilmed har hun hengivet sig til et Menneſte, der
er en elendig Eventyrer.“

Kathrina ſaa med ſtore Dine paa Baronen,
hvorpaa denne vedblev: „Eugenias Fader har
ſkrevet til en Ven i Ungarn, for at ſaa Underret-
ning om Familien Sternfeld. Svaret giver Be-
ſked om en Familie af det Navn, men der er kun
to Døtre og ingen Søn. Deraf fremgaar det, at
Edmund von Sternfeld er et antaget Navn og har
en Skurk, der viſt ikke mere lader ſig ſe. Sig det
til din Frøken,“ ſluttede Friherren, „og bed hende
ikke at plette ſin Ære ved at tænke mere paa det
Menneſte.“ —

„En forbdømt Hiſtorie,“ brummede Kathrina,
da Baronen var forsvundet, „ſom jeg nu ſkal
bringe til hende.“

Hurtig gik hun tilbage og naaede det gamle
Skovſlot, inden Solen ſtod høit paa Himlen.

Caroline.

Hun fik i en Fart lavet en simpel Egspise og lidt Kompot, hvorpaa hun ilede op ad Trappen med den.

„Senere skal jeg fortælle Frøken,“ sagde Kathrina med et tvungent Smil, og efter at have dækket Bordet og sat Maden frem, vedblev hun:

„Undskyld, Frøken, at jeg kun har saa simple Retter idag, men jeg er først vendt tilbage for et Par Minutter siden.“

„Har Baronen givet Dig et Svar? O saa giv mig det,“ sagde Frøkenen spændt.

„Sæt Dem først, ædle Frøken, og spis og drik lidt Vin, saa skal jeg nok fortælle.“

„Jeg kan ikke, Kathrina, kom sæt Dig her hos mig og fortæl mig det hele.“

Kathrina satte sig og fortalte, at hun havde mødt den unge Herre og givet ham Brevet.

„Dg istedetfor et skriftligt Svar, gav han Dig et mundtligt?“

„Den unge Herre undskyldte sig med, at Deres Fader var kommet og havde afgjort Sagen med hans Fader.“

„Dg hvad sagde han mere?“

„Han raadede Dem til at gjøre, som Deres Fader ønskede.“

„O min Gud, saa er jeg fortabt, og dersom Edmund ikke kommer en af Dagene, maa jeg vove det hyderste.“

Eugenia tav og saa bønfsaldende paa Kathrina.

„Frøken!“ tog Kathrina endelig medlidende Ordet, „Deres Fader har erkjendigt sig om Deres Elskede, og jeg vil ikke skjule for Dem, hvad Hr. von Wilden sagde.“

„Bed Du noget nærmere derom, saa fortæl mig Alt!“

„Af et Brev, Deres Fader har faaet fra Ungarn, er der en Familie Sternfeld, men der er kun to Døtre og ingen Søn og man slutter heraf“ — her stansede Kathrina og i en sønderrivende Tone raabte Eugenia:

„Hvad? hvad slutter man deraf?“

„At Edmund von Sternfeld er et antaget Navn og Deres Elskede en Eventyrer.“

„Nei! nei!“ vedblev Eugenia vildt, „et saadant ridderligt Væsen, som Edmund lagde for Dagen, kan ingen Eventyrer have. Bagtalelse,“ vedblev hun lidt efter, „hvorved man vil stille os ad, men,“ — og Eugenia strakte sin høire Haand i Beiret — „jeg sværger ved Madonna, at jeg aldrig vil føie mig i min Faders Villie, og skulde jeg blive tvunget, saa tager jeg Sløret.“

„Frøken! Frøken! De har afslagt en letsindig Ed, tag den tilbage, for at den Evige ikke skal straffe Dem.“

„Ti! min Beslutning er fattet, og jeg vil udføre den.“

Bed disse Ord glødede en saa uhyggelig Ild af Eugénias Dine, at Kathrina foer gysende tilbage.

„Forlad mig!“ bød nu Eugénia, „jeg vil være ene, jeg kan ikke taale at se Mennesker nu.“

Ergerlig gif Kathrina og da hun kom ned spurgte Wolf, der saa hendes Ophidselse om Grunden.

Hun fortalte nu, om sit Møde med Hr. von Wilden og sluttede med sin Samtale med Frøkenen.

Da hun var færdig purrede Wolf op i sit graa Haar og sagde meget alvorligt:

„Hør, Kathrina, vi maa nu have et skarpt Die med Frøkenen, thi Forelskede miste ofte Forstanden; vi have jo allerede et Exempel i Caroline, Skovriderbatteren, der, som Folk sige, har taget Livet af sig.“

„Ja vi have jo Grund til det, thi de Ord, „jeg vil udføre min Plan“, lode saa uhyggeligt og hendes Dine skinnede som en Banvittigs.“

„Vi maa bevogte ethvert af hendes Skridt og ikke lade hende gaa ene ud af Slottet.“

Niende Kapitel.

Efter Regn kommer Solskin.

I en Gjæstgivergaard i Prag, hvor Tajatscho og Hugo allerede havde boet nogle Uger, kom en Regnveirseftermiddag en elegant flædt ung Mand. I den almindelige Gjæstestue, hvor Tajatscho og Hugo sad ved et Glas Vin, traadte Værten den indtrædende Gjæst med Venlighed imøde, og man hørte af deres Samtale, at de kjendte hinanden.

„Det er allerede et halvt Aar siden De forlod Prag, Hr. von Wilden,“ begyndte Værten, „og jeg har ikke set Deres Naade siden.“

„Og dog kjendte De den gamle Stamgjæst igjen,“ svarede den Tiltalte leende, idet han kastede sig paa en Stol, og bad om en Forfriskning.

En Opvarter var strax ved Haanden og spurgte bestedent, hvad Hr. Baronens ønske.

„Noget Kraftigt og en Flaske af den bedste Burgunder.“

„Kommer Hr. Baronen lige fra Godsset?“ spurgte Gjæstgiveren igjen.

„Nei, min Fader boer nu i Nærheden af Kranau, paa sin Svoger, Baron Eichenhersts Slot.“

Tajatscho og Hugo kastede hemmelige Blikke til hinanden og lyttede spændt.

„Det var ham, der saa pludselig forsvandt, og som man ikke senere har fundet Spor af. Her i vor Egn ere ogsaa fornemme Personer forsvundet og kun ved Familiens Løsepenge ere de kommet tilbage, men alle Øvrighedens Efterforskninger for at faa Røvernes Skjulested opdaget har været forgæves.“

„Det Uvæsen tager stadig mere Overhaand, og der maa Tid til, inden det kan stanses.“

„Ja vist! det er Alt en Følge af den langvarige Krig, thi mange af Soldaterne have faaet deres Haandværk kjært, og disse drive nu deres røveriske Væsen.“

„Jeg er ganske enig med Dem deri,“ sagde Baronen, „ogsaa der i Egnen, hvor vi nu bo, bliver Skovene usikre ved en Bande, der bliver anført af en forrøven Mand ved Navn Tajatscho. Vor nærmeste Nabo en Grev Rabekky er ved høi lys Dag blevet overfaldet i sit Slot og berøvet sine Penge; Greven er meget rig, og var glad ved at komme derfra med Livet. Han har kun en eneste

Datter, der desværre har indladt sig med en simpel Eventyrer, der er traadt op som en ungarsk Adelsmand."

"Min Gud! en Komtesse med en simpel Eventyrer?"

"Skurken udgav sig for en Adelsmand von Sternfeld, men der lever nok en von Sternfeld, dog han har kun to Døttre og ingen Søn."

Tajatscho, der havde fulgt Samtalen, tog deraf den vise Lære, at give Afkald paa det Navn og udfinde et andet.

"Og hvad er der blevet af Frøkenen?"

"Hun vilde ikke give efter for Faderens Villie og blev holdt inde sluttet paa et Skovslot, men er flygtet derfra, man ved ikke hvorhen."

Tajatscho og Hugo fjernede sig nu, for paa deres Bærelse at drøfte Baronens Samtale.

Da de gik, spurgte Baron:

"Hvem vare de to Herrer?"

"To Landskabsmalere, som have taget Prospekter af."

"Det ansaa jeg dem ikke for."

Baronen tog nu sin Stof og Hat, for som han sagde at opsoge en gammel Ven, men erklærede, at han kom tilbage og vilde da have et hyggeligt Bærelse. Tajatscho sad imidlertid i Sofaen med Hugo.

"Den Skurk af Greve," begyndte den Første,

„har da skrevet til Ungarn og forhørt sig om mig; altsaa maa vi have andre Navne; jeg kalder mig Sarpinus, det lyder italiensk og passer for en Maler.“

„Fortræffeligt!“ sagde Hugo, „og jeg tager et polsk Navn, for Exempel Malevsky; synes Du om det Navn?“

„Ja, lad det blive derved; men imorgen reise vi videre lige til Budweis, derfra gjøre vi en Fod-tour, for at undersøge Skovene og Bjergene.“

„Det var jo Hovedhensigten med vor Reise, at forlægge vort Opholdssted til en anden Egn og det synes mig ogsaa raadeligt, naar —“

Her holdt Hugo inde, som om han var bange for at sige, hvad han tænkte.

Tajatscho saa forskende paa ham og spurgte:

„Hvad skal dit „Men“ bethyde?“

„Men,“ svarede Hugo med et ømt Blik, „var Begyndelsen til en Sætning, som absolut vilde frem, dog skulde den ikke rettes til Tajatscho, men til Caroline.“

„Ikke til Tajatscho? jeg gad dog nok høre, hvad Du vilde sige til Caroline.“

„Jeg mente, at et andet Opholdssted var aldeles nødvendigt, dersom vi ikke foretrak, at tage Afsted med det ustabige Liv.“

Tajatscho foer sammen som truffet af et Lyn, og med bidende Kulde raabte han til Hugo:

„Jeg vil antage det, som Du har sagt for usagt, men jeg advarer Dig for at tale oftere derom.“

Efter en lille Pause vedblev Tajatscho med uhyggelig gløbende Dine: „For at hindre Dig i lignende Udbrud, erklærer jeg Dig, at vi stilles for evigt, dersom Du oftere lægger an derpaa.“

Hugo blegnebe, thi da han i Tajatscho kun erkjendte en Kvinde, syntes ham et saadant Svar affstøveligt. Kun med den største Tvang holdt han sin Følelse tilbage, sjønt hans Indre var oprørt og kæmpede imod den Følelse, der drog ham imod den smukke Caroline. Han forbandede sin Skjæbne, der havde bragt ham i Nærheden af denne dobbelte Natur, og tænkte med Længsel tilbage paa sine muntre Studenterdage.

Han maatte tilstaa, at Caroline, udstyret med alle Naturens Indigheder, maatte fængsle en Mands Hjerte; men naar hun traadte frem i Mandssklæder og fornægtede al menneskelig Følelse, saa sank hans Kjærlighed og en Gysen gjennemfoer ham.

Nu især følte han sig rystet, og den Tanke, enten at lede hende bort fra den farlige Bei, eller hemmelig at forlade hende, slog Rod i ham.

Den næste Morgen, da Opvarteren bragte Morgenchofoladen, erfarede de til deres store Skræk, at der om Aftenen var kommet en Gæst, som delte Værelse med Baron von Wilden.

„Derfor hørte jeg i Nat flere Stemmer i Korridoren,“ sagde Tajatscho, imedens Hugo spurgte Opvarteren:

„Hvem er din Gæst?“

„Livjægeren sagde, det er Grev Radezky.“

Tajatscho og Hugo toge sig sammen, men alligevel var det ikke undgaaet Opvarteren, at Begges Ansigter bleve længere.

Opvarteren mumlede, da han var kommet udenfor: „Grevens Navn berørte dem ubehageligt.“

„Nu have vi ingen Tid at spille,“ sagde Tajatscho, „Grevens kunde jo meget let kjende mig.“

„En fatal Streg, at Grevens skulde komme i Veien for os.“

„Lad os strax bryde op,“ vedblev Tajatscho, „tag Du vor Reisetaske og vent mig ved Markveien, jeg vil imidlertid afgjøre vort Mellemværende med Bærten.“

Begge forlode Bærelset, steg ned ad Trappen og imedens Hugo gik ud paa Gaden, gik Tajatscho ind i Gæstestuen.

„Maa jeg bede om min Regning,“ sagde Tajatscho, da han fandt Bærten alene.

„Ville Herrerne forlade mit Hus?“

„Ja, min Ven er allerede gaaet forud og venter mig ved Postgaarden.“

Gjæstgiveren slog op i Kontobogen og begyndte at notere. Tajatscho betalte og vilde netop gaa, da

Grev Radecky traadte ind og stod som forstenet, da han saa ham.

„Ei,“ begyndte Greven spottende, „der træffer jeg jo ganske uventet Herr von Sternfeld, eller egentlig —“

Høit leende traadte Tajatscho henimod Døren og svarede:

„Al for megen Ære, dersom Herren holder mig for en Adelsmand; men jeg lægger ingen vægt paa min borgerlige Fødsel.“

„Og dog vil jeg lade mig hænge!“ raabte Greven, da Tajatscho allerede var forsvundet, „at dette Menneske og hin Skurk er en og samme Person.“

I dette Dieblis traadte en Politibetjent ind, strax gik Greven hen til denne og bad ham, at se at faa Fingre i den Bedrager.

„Jeg sætter ti Dukater paa den Skurks Hoved,“ sluttede Greven, „thi jeg har Grunde til at tro, at han er Ansøreren for en Bande.“

Betjenten fik nøiere Beskrivelse af de to Personer, der havde udgivet sig for Landskabsmalere og skyndte sig bort.

Tajatscho og Hugo ilede hurtig fra Landeveien ind i Skoven, og da de senere vendte sig om og saa tilbage ad den Vej de var kommet, jagede fire Dragoner og nogle Politibetjente igjennem Porten.

Endelig naaede begge Flygtningene en Masse

nøgne Klipper, imellem hvilke vare dybe Afgrunde og Svælg, hvilke sidste næsten vare utilgængelige paa Grund af Buste og smaa Naaletræer.

„Lad os trænge ind i et saadant Svælg,“ sagde Tajatscho, „thi vi ere Begge udmattede og kunde maaſte der undgaa Sporhundene.“

De trængte igjennem Bustene og fandt i Baggrunden Indgangen til en Hule, i hvilken de krøbe ind.

Jo dybere de trængte ind, desto mere udvidede Gangen sig, og de kom til en stor Hvelving, der igjennem en Rids i Klippen fik et sparsomt Lys.

„Her ere vi sikke,“ sagde Tajatscho til Hugo, „men Sult og Tørst vil med Tiden fordrive os fra dette Tilflugtssted.“

„Jeg har taget noget Hvedebrød med fra en Bagerbutik,“ sagde Hugo fornøjet.

„Det var en herlig Tanke, og jeg har nogen god ungarsk Vin i min Feltflaske,“ tilspøiede Tajatscho.

„Hys!“ lød det fra Hugos Læber, og de hørte et levende Bæsen bevæge sig igjennem Bustene, og lidt efter nærmede Fodtrin sig Hulen.

„De komme!“ hvistede Tajatscho, idet han traf Hugo med sig hen i en Krog.

Nu lode Skridt i Klippegangen og med spændte Pistoler ventede Flygtningene deres Forsølgere.

Skridtene stansede, og en Stemme lød:

„Jeg er ikke af den Mening, at de Personer, vi forfølge ere søgte herind, thi Indgangen er altfor vild og tilvoret.“

„Passiar,“ svarede en anden Stemme, „den Slags Mennesker ere ikke forknøt, og jeg tror, det er raadeligst vi gjennemføge Hulen.“

„Kom kun,“ brummede Tajatscho, „I skal finde Eders Grav her.“

Saa Sekunder efter kom to Politibetjente, der saa sig forsigtig om.

„Holdt!“ raabte Tajatscho med tordnende Stemme, „hvem giver Eder Ret til at trænge ind i dette Klippefjæld, og hvad søger I her?“

„Eder!“ svarede den ene Politibetjent, idet han trængte ind paa Flygtningene.

Tajatscho trykkede sin Pistol af og Betjenten sank uden en lyd til Jorden.

Et andet Skud strakte derpaa den anden Betjent ned, og uden en Følelse over den skræffelige Gjerning raabte Tajatscho:

„Gud være lovet, Hugo! vi ere befriede for vore Forfølgere.“

Hugo saa gysende paa Vigen og svarede sagte:

„Maaske der venter os endnu flere Scener.“

„Kujon!“ raabte Tajatscho vred, „vi saa jo kun to Politibetjente og de ligge døde for vore Fødder, men lad os nu skynde os bort.“

Efterat have vandret igjennem en tæt Naale-

skov, saa de ned i Dalen en lille Landsby, og Tajatscho ønskede at gaa derneby.

„Begy vil ikke raade dertil,“ sagde Hugo, „thi vore Forsølgere kunne nemt finde os der.“

Uden at svare, sagde Tajatscho:

„Giv mig min Reisetaske og sæt Dig et Die-blik, jeg kommer strax tilbage.“

Tajatscho gik ind i det tætte af Skoven og kom lidt senere tilbage som Caroline.

„Du maa ogsaa klæde Dig om,“ Hugo, tag den grønne Frakke paa med de blanke Knapper, det røde Haar og Stjæg, det ligger altsammen i Taskesten.

Hugo viste sig snart som en slank Bæger, men det røde Haar og Stjæg klædte ham meget ilde.

„Saaledes ere vi fuldkommen sikre,“ sagde Caroline, idet hun saa skalkagtig smilende paa den Elskede.

„Du udgiver Dig for en Skovridder og jeg er din Kone.“

Man blev der holdt Raad, om man skulde stige ned i Dalen, eller om man skulde blive paa Høiderne.

Det sidste blev valgt og man gik længe ad en bred Fodsti, der omsider endte ved en Landsby, i hvis Midte der var et Taarn med Skifertag.

Noget dervfra mødte de en Landmand, der kom

fra Marken, Hugo gif ham imøde og spurgte om Navnet paa Landsbhyen, der laa foran dem.

Erhødig tog han Hatten af og sagde Navnet, hvorpaa Hugo erkjendte sig om der var et godt Værtshus der.

„Som man tager det,“ sagde Landmanden, „for os er det godt nok, men for Herstaber fra Staden kan der vel være en Del tilbage at ønske.“

„Er der et Slot nærvæd Landsbhyen?“

„Ja tre Mil derfra boer Grev Larik, der for flere Aar siden kom fra Ungarn og købte Slottet af sin Svoger, Grev Radekky.“

„Radekky?“ gjentog Hugo forbauset, „jeg kender en Greve af det Navn, men han boer i Nærheden af Kranen.“

„Ja, det er ham,“ svarede Landmanden, „thi til den Egn er Greven reist hen.“

Med en beffeden Hilsen gif Landmanden henimod en Mølle, der laa ved Skorbækken.

„Nu, vi maa forsøge,“ begyndte Tajatscho, „hvorledes det behager os i Værtshuset,“ dog, da Aftenen er nær, saa blive vi vel nok tilfredse, hvordan det ogsaa er.“

„Ja, vi ere jo vant til at slaa vort Leie op paa den haarde Jord.“

Under lignende Samtale havde begge Personer snart naaet Landsbhyen, og i Husene aabnedes hist og her et Vindue, for at se efter de elegant

flædte Personer. Nærvæd Taarnet, som længe havde lyst de Rejsende imøde, var Værtshuset, og Hugo hvisttede til sin Vedsager det gamle Ordsprog: „Hvor den kjære Gud har bygget sit Tempel, har Djævelen sat sit Kapel ved Siden af.“

De gik ind, fandt tomme Borde og Stole i Gjæstestuen, og havde netop taget Plads, da en ældre Mand kom ind og spurgte hvad de ønskede.

„Jeg er meget træt,“ svarede Hugo, „og min Kone føler sig angrebet af den lange Vej, vi have gaaet, derfor ønske vi et godt Natteteleie.“

„To Senge staa rede, vær saa god at undersøge, om De synes om dem.“

„Naar De forstikrer os, at Sengene ere rene, saa ere vi tilfredse, og vilde gjerne først have god Afstemsmaad.“

Værten forsvandt og hans Kone kom ind, hilste først flygtig paa de Fremmede, men da hun senere saa nøiere paa Caroline, studsede hun og sagde omsider:

„Deres Ansigt erindrer mig om en ulykkelig Slægtning, om hvem jeg ikke ved hvor hun nu er.“

Disse Ord vare henvendte til Caroline, som overrasket betragtede Konen, og som Hugo bemærkede, blev hun skynlig forlegen.

„Jeg ligner formodentlig en Person, som De holder af,“ svarede Caroline, „det sker jo saa ofte, at to Personer ligne hinanden.“

„Jeg havde en uløffelig Slægtning,“ vedblev Værtinden, „som ligner Eder saameget, men hun er vist død.“

Konens Ytring vakte en Anelse hos hende, der aldeles overvældede hende.

Hun erindrede tydeligt en Samtale, hun fort før sin Moders Død havde havt med hende, i hvilken denne meddelte hende, at hun havde en Søster, der var reist med et Herstab til Prag, hvor hun senere havde giftet sig. Den lange Afstand havde ikke tilladt, at de to Søstre havde omgaaedes, men der var vekslet Breve imellem dem.

Caroline begyndte at tro, at Værtinden var hendes Moders Søster, thi jo mere hun saa paa Konen, desto mere syntes hun at hun lignede hendes Moder.

Imedens at Hugo samtalede med Værten, op-
søgte Caroline Værtinden i Kjøkkenet.

„Kjære, gode Kone,“ jeg føler mig henbraget til Dem, thi naar jeg ser paa Dem, er det, som om min Moder stod for mig.“

„Sig mig, hvem er Deres Moder, thi ogsaa jeg føler, at mit Hjerte banker stærkere, naar jeg ser paa Dem.“

„Min Moder var gift med en Skovridder, der tjente hos Baron von Eichenhorst.“

„Hellige Guds Moder!“ skreg Værtinden, tørrede sine Hænder i Forklædet og omfavnede Caroline
Caroline.

med de Ord: „Du er Caroline, min stakkels Søsters Datter og Baronen myrdede din Fader!“

Caroline besvarede Omfavnelsen saa venligt, som om hun laa ved sin Moders Bryst.

„Du er altsaa min Tante Sofie, som jeg kan huske har besøgt os, da jeg endnu var et Barn.“

„Hvor Du er blevet smuk, Caroline! allerede som Barn var Du en sand Engel og jeg har ofte vugget Dig paa mit Skjød, naar jeg besøgte Eder. Men kom nu mit elskede Barn, jeg maa forestille Dig for min Mand.“

Ved disse Ord greb Tanten Carolines Arm og saaledes viste Begge sig til stor Forundring for Mændene.

„Moller!“ raabte Bærtinden til sin Mand, idet hun skød Caroline hen til ham, „staa dog op og hils paa vor kjære Niece, Datteren af min afdøde Søster, som Du jo ogsaa har kjendt.“

„Er det muligt?“ raabte Moller glad, „det er rigtignok en uventet Glæde.“

Caroline greb den fremrakte Haand, trykkede den hjertelig og trykkede den gode Gamle ned paa Stolen.

Tanten var ilet til den forbarfede Hugo, omfavnede ham, lovede ham sit Venstab og sin Kjærlighed og fortalte ham, hvor glad hun var ved at have sin kjære Niece og hendes Mand hos sig.

Efter at han af Caroline havde hørt de nær-

mere Omstændigheder, trykkede han de gode Gamles Hænder og forsikrede dem om sit Venskab.

Bærten hentede herpaa en Flaske Vin og Glas og raabte til sin Kone:

„Dæk op i Salen, saa kommer jeg med vore Gæster. Thi her,“ sagde han til Caroline, „kunde vi let blive forsthyrret af Gæsterne, som ofte komme sent, for at overnatte.“

En ret venlig Stue, der var smukt møbleret, optog de fire glade Mennesker og her kom det ved Ndhjælp af Vinen til Forklaring fra begge Sider.

Tanten tog først Ordet og fortalte, hvorledes hun for nogle Aar siden havde kjøbt Værtshuset, efter at have afstaaet en lille Bondegaard til deres eneste Søn.

„Jeg havde gjerne endnu en Gang talt med din Moder, men Forholdene og den lange Vei holdt mig længe tilbage, da skrev din Moder mig til om din Faders sorgelige Død, og kort Tid efter hørte jeg ogsaa om hendes Død og at Du i Fortvivelse var flygtet bort og omfider havde aflevet Dig.“

„Min Stilling var skrækkelig,“ faldt Caroline Tanten i Ordet, „og hvad jeg har baaret og lidt, havde mange Mennesker ikke kunnet udholde.“

Caroline fortalte nu de Gamle et Eventyr, da hun ikke kunde fortælle de virkelige Begivenheder, tillige sagde hun, at hendes Mand havde

været Skovridder, men var faldet i Unnaade hos sin Herre og havde mistet sin Plads.

„O I stakkels Børn,“ sagde Tanten medlidende, „hvor vil I nu tage hen?“

Caroline svarede med fremhykket Forstemthed: „Da vi ingen Papirer havde, hvormed vi kunde legitimere os, vovede vi os ikke til Prag, og vilde nu vende tilbage til vort Fødested, da Baron Eichenhorst ikke er mere paa sit Slot. En anden Herre har taget hans Eiendomme i Besiddelse, og min Mand troer, at kunne faa en Ansættelse hos ham.“

„For det første blive I her hos os!“ sagde Tanten venligt.

Caroline kastede et Blik til Hugo og da hun i hans Øine læste ja, svarede hun denne:

„Vi ville gjerne tage imod dit venlige Tilbud for nogle Dage, men naar vi have styrket os, reise vi videre.“

„Maaske er her i Nærheden Noget for Eder, Børn,“ vedblev Fru Møller, „og naar den gamle Skovridder Eöban kommer imorgen, vil jeg forhøre mig hos ham.“

„O, det vilde være herligt,“ faldt Hugo i Ordet, „dersom vi kunde blive her i Nærheden af Eder.“

Samtalen vedvarede endnu nogen Tid, til Fru Møller bemærkede, at hendes kjære Gjæster trængte til Ro, og hun førte dem da til et net Soveværelse.

Tiende Kapitel.

Ført bag Huset.

Stormen hylede og anrettede betydelig Skade imellem de stadselige Fyr og Grantræer.

Imedens det frygtelige Naturskuespil rasede videre i usvækket Kraft og skræmmede Skovens Dyr, affpeilede en skræffelig Scene sig i det gamle Skovslot.

Allerede tidligt om Morgenens, nogle Timer førend Orkanen begyndte at rase, var Grev Radekky kommet og med ham en Skare beræbnede Tjenere og Bægere og desuden et Menneske, hvis Hænder man havde bundet paa Ryggen.

Den gamle Wolf anede ikke noget Godt, da han saa Greven, hvis Træk og skinnende Dine var frygtelige.

Uden at besvare den gamle Tjeners ærbødige Hilsen, greb Greven ham i Brystet og raabte med tordnende Stemme:

„Sturk! aflæg mig en angrende Tilstaaelse og besvar mine Spørgsmaal overensstemmende med Sandheden. Bøgrer Du Dig, maa jeg gribe til Midler, der nok skal bringe Dig til det.“

Han kaldte nu ogsaa Kathrina ind og begyndte:

„I Kjæltringer staa i Forbindelse med Bildtyvene og Røverbanden, der gjør Egnen usikker, og I have ogsaa været min Datter behjælpelig med hendes Flugt.“

Wolf aabnede Munden, for at forsikre om sin Ustyrbighed; dog, Greven lod ham ikke komme til Orde, men svor høit og dyrt paa, at han kun skulde tilstaa og ellers tie.

„Tilstaa!“ raabte han igjen til Wolf, „vis mig den hemmelige Indgang, som Knægten har benyttet sig af, for at komme til min Datter om Natten.“

Uforfærdet saa Wolf paa Greven og begyndte da i fast Tone:

„Jeg forstaar ikke en Stavelse af, hvad De der siger.“

„Sturk!“ raabte Greven, idet han lagde Haanden paa Kaarden. „Dog nei,“ sagde han lidt efter, idet han tog Kaarden bort, „jeg vil staaane dit Liv, dersom Du efterkommer min Befaling og bekjender, at Du staaar i Forbindelse med hin Røverhænde.“

„Hvad skal jeg bekjende, Herre, jeg ved ikke, hvad De mener.“

Greven skar Tænder af Raseri; dog bekæmpede han sig og bød Wolf tage Røglesknippet og følge med.

I Begreb med at forlade Bærelset, vendte han sig paa Dørtrinet og raabte til Kathrina:

„Jeg forbyder Dig at forlade dette Bærelse.“

Da Greven havde naaet Trappen med Wolf, nærmede en Tæger sig og hvistede til ham:

„Fangen vil aflægge en mere omfattende Betjendelse, dersom Liv og Frihed bliver lovet ham.“

„Bring ham ind i Wolfs Stue og bliv hos ham til jeg kommer tilbage.“

Da de var kommet op i Eugénias Bærelse, bød Greven Wolf at aabne Døren i Siderbærelset.

Wolf stak Røglen i Laasen, men han kunde hverken faa den dreiet til venstre eller til højre.

Greven anstrengte sig ogsaa, men ærgerlig maatte han opgive det.

„Har Du aabnet den Dør, siden jeg gav Dig den Befaling at lade den urørt?“

„En eneste Gang,“ svarede Wolf bævenende, og fortalte nu Greven Foranledningen dertil.

Denne raabte derpaa barsk: „Jeg er overbevist om, at Du narrer mig og at Du har staaet i Ledtog med min Datter.“ Her tav Greven og kastede et barskt Blik paa Wolf, der, nagtet sin

Ufkyldighed, havde Møje med at beholde sin Fatning.

„Jeg skal nok tvinge Dig, gamle Synder, til at bekjende,“ sagde Greven rasende og bød Wolf at blive i Hjørneværelset, hvorpaa han fjernede sig, idet han laasede Døren efter sig.

Wolf kastede sig nu paa Kug og bad Himlen om at bringe hans Ufkyldighed for Dagen og beskytte hans Kone.

„Gud vil ikke frelse Dig, men et Menneske, der er overbevist om din Ufkyldighed!“ raabte i dette Dieblis en Stemme, og da Wolf forstræffet saa sig om aabnedes Berndøren og en høi Mand i Bagtdragt stod for ham.

„Er det Drøm eller Virkelighed?“ spurgte Wolf og gik vakkende hen imod Manden, der med venlige Ord bad ham følge sig.

Wolf adløb, hvorpaa hans Fører igjen lukkede Døren og skjød en Skodde for, som Wolf ikke tidligere havde bemærket.

Nu vende vi tilbage til Greven, der hurtig var løbet ned ad Trappen og stormede ind i Wolfs Værelse, for at høre, hvad den Fremmede vilde berette.

Fangen havde sat sig paa en Skammel og førend Greven begynder sit Forhør ville vi betragte ham næriere. Det var en lille, bredskuldret Mand, hvis Ansigt og mørke Hud lod ham ligne en Zi-

geuner. Haaret og Skjæget var ravnsort, stort og kruset og vi gjenkjende nu den sorte Henrik, en af Tajatschos Bande, der var bleven taget til Fange af nogle Jægerdrengene, da han var ifærd med et Bildthveri.

I Begyndelsen havde han ikke svaret paa Spørgsmaalene, men da Greven lod ham dygtig gjennemprygge, havde han omsider tilstaaet, at han hørte til Tajatschos Bande, som nu opholdt sig længere borte i Bjergene. Denne Angivelse troede Greven ikke, og da han befalede at tvinge ham med glødende Tænger, tilstod han, at Tajatscho stod i Forbindelse med Wolf og var kommet til Frøkenen igjennem en Terndør, som han dog ikke vidste hvor var. „Da jeg først for kort Tid siden er kommet til Banden og da jeg bliver betragtet som Ny,“ saaledes sluttede Henrik sin Tilstaaelse, „har jeg kun forladt Skjuleet med mine Kammerater med tilbundne Dine, og derfor er jeg kun istand til at sige, hvad jeg har hørt, at vi ere i et øde Slot.“

Denne Tilstaaelse gik over alle Grevens Begreber og dersom Røverne skjulte sig i hans Eiendom, saa kunde det kun, det var han overbevist om, ske med Wolfs Vidende og Villie.

Derfor brød han op strax den næste Morgen og kom usformodet til den gamle Wolf.

„Nu,“ sagde Greven, idet han nærmede sig Fangen, „hvad har Du saa at tilføje?“

„Alt vor Høvding med nogle af vore Folk er draget bort, og at de Dørrige vare spredte i Skoven, for at jage, da jeg faldt i Eders Hænder.“

Greven tav et Dieblif, derpaa spurgte han:

„Hvormange bestaar Eders Bunde af?“

„Det ved jeg ikke saa nøie, dog tror jeg der er Hundrede.“

„Hvorledes?“ streg Greven forstrækket, „sagde Du Hundrede? og ere de godt bevæbnede?“

„Udmærket, og Alle forstaa udmærket at føre Baaben, da de næsten alle have tjent i Keiserens Hær.“

Nu sank Grevens Mod og han følte sig ikke sikker i det gamle Slot, men gav sine Folk Befaling til at bryde op.

Dog sendte han først to Bægere op for at bringe den gamle Wolf ned; men de fandt Værelset tomt og intet Spor af noget Menneske.

„Der maa Djævelen være med i Spillet!“ sagde Greven, da Bægerne kom tilbage med den Beretning. Kathrina jamrede og hylede, kastede sig paa Knæ for Greven og bad om Naade for sin Mand, der dog var uskyldig.

„Uskyldig?“ raabte Greven rasende og sparrede til Konen, „vil Du endnu sige, han er uskyldig, hvor alt tyder paa, at I have hjulpet det Paf og gjort min Datter ulykkelig.“

Han befalede derpaa en Jæger, at blive tilbage i Slottet og passe nøje paa.

„Imorgen,“ sluttede han sin Befaling, „vil jeg opbyde Alle, som kunne føre Baaben og da skal Reden blive undersøgt grundig.

Herpaa drog Greven bort med sine Folk og med Fangen. Greven lyttede ængstelig til enhver Lyd, og ogsaa den sorte Henrik spejdede til alle Sider, thi ved enhver Varm troede han, at hans Kamerater nærmede sig, for at befri ham.

Endelig faldt et Skud og den forreste Jæger faldt til Jorden.

Forstræffet stansede Skaren, og før Greven og hans Folk havde taget en Beslutning, saa de sig omringet af bevæbnede Mænd.

Greven var den første, der tog Flugten, hans Exempel fulgte Folkene og en høi Haanlatter fulgte dem, og glad hilste sorte Henrik sine Befriere.

Andrae, der i Tajatchos Fraværelse var Ansøger, havde befriet den gamle Wolf og ført ham til den underjordiske Hule.

Her var han blevet forbavset over at være midt imellem en saadan Mængde Mennesker, men Angsten for hans Rone lod ham ikke dvæle længe derved, og da han senere hørte en Samtale imellem Andrae og den sorte Henrik, blev han endnu mere forstræffet.

„Men hvorledes kom Greven paa den Tanke,

at, vort Skjulested var her i Slottet?" spurgte Andrae.

Sorte Henrik, rystede kun paa Hovedet, og Andrae vedblev:

„Har Du ladet dem presse det ud af Dig, saa tilstaa det kun, thi ellersom det ikke er Tilfælde, saa er her en Forræder iblandt os." —

Henrik, der havde fattet sig noget, svarede skjævt:

„Jeg har narret Greven, idet jeg fortalte ham en Historie og forsikrede, at jeg ikke hørte til Tajatschos Bande, og at han var draget til en anden Egn."

„Det er mig uforklarligt, og dog forlangte Greven, at Wolf skulde aabne Berndøren for ham."

Du reiste Wolf sig og spurgte sorte Henrik, hvad der var blevet af hans Kone.

„Din Kone er i Slottet, men Greven har befalet den tilbageblevne Tjæger at passe paa ethvert af hendes Skridt."

„Barmhjertige Gud!" raabte Wolf og vred Hænderne, „hvorledes vil det gaa hende, naar Umennesket vender tilbage."

„Frygt ikke, Gamle," sagde Andrae, „jeg skal frelse hende ad samme Vej, som jeg frelst Dig."

Wolf følte sig lettet og Andrae og sorte Henrik gik igjennem den hemmelige Gang op til Eugénias Værelse. Begge snege sig som Ratter igjen-

nem den lange Korridor og ned ad Trappen, og da de vare kommet til Forstuen, hørte de Kathrina og Jægeren tale sammen.

Nogle Sekunder stode de lurrende, da rev Andrae Døren op med Voldsomhed.

Kathrina stod som forstenet og Jægeren sprang efter sin Bøsse, som stod i Krogen, men naaede den ikke, da Andrae allerede havde ham ved Kraven.

I sin Angst raabte Jægeren om Hjælp, stjænt han vidste, der var Ingen i Nærheden.

„Ti stille! Du ser, at Du er i vor Magt,“ svarede Andrae, hvorpaa han gav Henrik et Bink og denne stillede sig da med spændt Pistolet foran Grønkjolen.

„Ja stir kun paa mig, Du Bjalt,“ hviskede Henrik, „jeg er nu ikke mere i Eders Magt, men Du er i min.“

Andrae meddelte imidlertid Kathrina sagte, at hendes Mand var frelst, at han var kommet, for at føre hende til ham, og at hun i en Fart skulde pakke sine bedste Sager sammen og følge med, Kathrina skyndte sig ind i Sovestuen og rumstede om der.

Jægeren blev nu ført ind i et lille Kammer til Gaarden, hvis eneste Vindue var forsynet med Jernstænger og hvis Dør kunde laases. Her blev sat Vand og Brød og Andrae bad ham hilse Greven og sige, at Tajotscho og hans Folk frygtede ikke

Greven og dersom han foretog sig det mindste imod dem, maatte han skjælte for sit Liv.

Herpaa laasede han Døren, hvorpaa han med Henrik og Kathrina gik til deres underjordist Stjulested.

Hun var stum af Forbavselse over at blive ført igjennem de forskjellige Gange og Hvælvinger, men da Andrae aabnede den sidste Dør og hun saa sin Mand midt imellem en hel Del andre, lød det fra hendes og hans Læber: „Kathrina!“ Wolf!“ og de gamle Ægtefolk skammede sig ikke ved at omfavne hinanden under de raa Kameraters latter og Spøg.

„Men Wolf,“ hviskede Kathrina, hvad er det for et Selskab vi ere i?

Wolf saa sig forsigtig om og svarede:

„Det kan Du nok se, naar Du rigtig ser paa Stedet og Mændene.“

„O Du min Gud!“ fultede hun, „saa godt det ogsaa er, at vi ere befrieede for den hævn-gjerrige Greve, saa maa jeg dog tilstaa, at her er meget uhyggeligt.“

„For bestandig vilde jeg heller ikke blive her, men for Diebliffet maa vi være glade.“

Imidlertid havde Andrae en Samtale med Wittow; men hvad der blev talt, blev en Hemmelighed for de Dvrige, dog maa det have været noget Vigtigt, thi Wittow forlod strax Forsamlingen med Bøssen over Skulderen.

Aan Posten, der stod bag en Klippe ved Indgangen til Hulen, saa ham gaa langs med Skovbækken og forsvinde bag Træerne.

Wittow skred rast videre til han naaede den gamle bekjendte Skovmølle.

Den gamle Møller Møring var isærd med at gjøre et Hjul istand, da Wittow kom og forstyrrede ham i hans Arbeide.

„Velkommen Wittow,“ sagde Mølleren, idet han strakte Haanden ud imod ham.

„Tak Kamerat.“

„Gjælder det kun et Besøg, eller kommer Du i et Grinde til mig?“

„Jeg kommer i et Grinde, men lad os gaa ind i Stuen.“

„Andrae beder Dig,“ begyndte Wittow, „at Du øieblikkelig maa gaa til Landsbyen, for at høre og se, hvorledes det staar til der.“

„Af hvilken Grund?“ spurgte Mølleren spændt.

Wittow fortalte nu, hvad der var sket, og at Greven havde besluttet at opsoge Banden den næste Dag i Slottet.

„Staar Pokker i det, hvordan er Greven kommet paa den Tanke?“

„Det er en Gaade, som Ingen kan løse, thi forte Henrik sværger høit og dyrt, at han har ikke sagt noget.“

„Frygter Andrae maaske, at I kan blive opsporet i Eders Stjul?“

„Det just ikke, men dersom Greven bringer sit Forsæt til Udførelse, saa ville vi manøvrere bag hans Ryg, plyndre hans Slot og sætte Ild paa det.“

„Ja, det kunde rigtignok ikke skade den for-dømte Sturf, sagde Mølleren, idet han kastede en Kittel paa og tog en Stok i Haanden.

De fulgtes lidt sammen ned ad Stien, og da de skulde stilles, spurgte Wittow:

„Vil Du bringe os Bæsteb, eller skal jeg komme til Møllen?“

„Jeg skal nok selv bringe Bæsteb.“

Andrae ventede udenfor Hulen paa Wittow, der mælbte ham, at Mølleren allerede var paa Veien for at spionere.

Begge gik derpaa ind i Forsamlingshvælvningen, hvor der var stor Lystighed og hvor man var isærd med at bæffe Vord.

To unge Knægte skar kolde Stege for, bød rundt, og havde fuldt op at bestille med at stænke Vin i de hurtig tømte Glas. Kun Wolf og Kathrina vare bæstebne med at driffe.

„Kamerater!“ raabte Andrae endelig, „lad det være nok med Drifkeriet for idag, thi jeg har hørt fra en sikker Kilde, at der imorgen bliver gjort Jagt efter os.“

Nogle af Anfigterne bleve alvorlige, dog de fleste spogte og lo og gave at forstaa, at de ikke vare bange.

Det var blevet mørkt, da der udenfor Hulen løb en Piben, det almindelige Signal fra den udstillede Post.

Stephano gik ud for at se, hvad det var og vendte lidt efter tilbage med den gamle Møller Mering.

Denne blev af Forbavselse staaende, da han saa den gamle Wolf og hans Kone og han kastede et spørgende Blik paa Andrae, idet han hvistede:

„Hvorledes kommer den gamle Wolf og hans Kone her?“

„Vær ubekymret for dem, jeg har ført dem herhen, for at befri dem for Grevens Hævn?“

Mering kastede sig paa en Stol og begyndte da:

„Grevnen tilligemed den gamle og den unge Friherre von Wilden, deres Skovridere, Tjenere Ridelægte og halvtredstindstyve Bønder, alle bevæbnede, ville foretage et Streiftog.“

„Det vil ikke hjælpe Grevnen noget,“ sagde Andrae, „thi han har ingen Anelse om denne underjordiske Høveling og om han ogsaa bryder Berndøren op med Magt, saa vil han ikke naa til os, thi Indgangen til Hulen kan vi stoppe saa hurtigt til, at hans Efterforskninger i det gamle Skovslot ikke kan skade os noget.“

„Ja, det er godt nok, men hvad siger Du," tog Mølleren igjen Ordet, „naar jeg forsikkrer Dig, at der er faldet et Menneske i Hænderne paa Greven, som har forraadt Eders Opholdssted?"

Andrae svarede vantro:

„Alle, der kjende vort Skjulested, ere forsamlede her, saa maa det være Pokker selv."

„Tænker Du ikke paa den lille Skræbber, Andrae?" han sneg sig bort kort før Tajatscho og Hugo reiste?"

„Hvorledes? Driver han endnu om her i Egnen og spiller Forræder?"

„Som jeg siger Dig, den Døgenigt har imorges tidligt været paa Slottet og lovet Greven, imod en antagelig Belønning, at vise ham Bandens Skjulested."

„Nu, dersom Skurken er blevet Forræder," sagde Andrae bittert smilende, „saa kan han kun angive vort Opholdssted under Klosterruinerne, thi her har Knægten ikke været. Men det skal heller ikke lykkes ham, thi inden Selstabet naaer vort gamle Skjulested, skal jeg eller en Anden sende ham en Kugle, der for stedsse skal lukke hans Mund."

Mølleren gik nu og Andrae med Stephano og nogle flere Fortrolige trak sig tilbage til den anden Hvælving; hvad der blev forhandlet, erfare vi i næste Kapitel.

Ellevte Kapitel.

Nye Rædsels-scener i Marterkammeret.

Den opgaaende Sol forgyldte neppe de øverste Spidser af Bjergene, før der begyndte en travl Virksomhed i Grev Radeklys Slot.

I Slotsgaarden stod Greven i Spidsen for tyve bevæbnede Forstmænd og ved Foden af Bjerget stode Bønderne ogsaa forsynede med Bøsser.

Lidt efter viste den gamle Skovrider Runo sig med sine Jægerdrengene og tilsidst kom Friherren von Wilden med sin Søn og deres Undergivne.

Efterat Greven havde hilst paa Friherren og Sønnen, vendte han sig til Skrædderen, David, og sagde:

„Nu ere vi samlede, bring os nu til det firkte Maal?“

„Ja vel,“ svarede David, „følg kun efter,“ og Toget med Skrædderen og den gamle Runo i Spidsen satte sig i Bevægelse.

De havde endnu ikke naaet Dalen, førend der faldt et Skud, og den lille Skrædder styrte sig til Jorden. Denne uformodede Hændelse bragte Toget til at stanse, og kun den gamle Runo havde Landsnærverelse nok til at speide efter, hvor Skuddet kom fra. Men uagtet hans Anstrengelse var det umuligt at opdage, hvem der havde sendt den dødsbringende Kugle.

„Paa Halvveien kunne vi ikke blive staaende,“ sagde Runo omsider, „og efter den Retning, som Skrædderen har ført os, maa Maalet for vore Efterforskningsentener enten være her i Dalen eller imellem Hviene ligeoverfor.“

„Min Skovrider har Ret!“ sagde den gamle Friherre, „altsaa fremad og ikke forkynt!“

Hoben stormede nu med den gamle Runo i Spidsen ned i Dalen, men hverken der eller imellem Hviene kunde man opdage noget Skjulested, og endelig kom man til Klosterruinerne.

Runo og hans Drengene vare allerede i Begreb med at stige op paa Murbærket, da et kraftigt „Holdt“ lød dem imøde, og en Dragon med udstrakt Sabel og spændt Pistol kom til Syne.

„Fjende eller Ven!“ raabte Dragonen, idet han blev staaende og truede.

„Vi ere Venner, Herre,“ sagde den gamle Runo, „jeg tænker vi forfølge det samme Maaal.“

Greven og de Øvrige var nu kommet til og blandede sig i Samtalen.

„Har han maaske været i Haandgemæng med det Paf, som vi søge, og har han derved mistet sin Hest?“ begyndte Greven.

Smilende svarede Dragonen:

„I Skoven kan man ikke udrette noget til Hest, Hr. Greve, derfor har jeg og nogle Kammerater ladet Hestene blive i Kroen, og gennemstreife nu Skoven til Fods.“

„Det er rigtig, men Banden maa være her i Nærheden, thi for lidt siden blev et Menneske, som skulde tjene os som Fører, stukket af en usynlig Haand.“

Skuddet hørte vi og derfor gif vi om i forskjellige Retninger.“

„Men hvad skal vi nu gjøre, min kjære Ven,“ sagde Greven, idet han bankede Dragonen paa Skulderen.

„Den Retning, som I er slaaet ind paa, er urigtig, thi her er ikke noget mistænkeligt; desuden er det til ingen Nytte, at man gaar saa aabenlyst til Værks imod det Paf, man maa ligge paa Lur efter dem, thi de have Bagtposter satte ud, der strax give dem Tegn.“

„Banden har Ret!“ sagde Friherren, „jeg er ogsaa af den Mening, at Bandens Tilflugtssted er oppe i de høiere Bjerge.“

En skarp Piben hørtes og Greven foer sammen.

„Det gjælder mig,“ sagde Dragonen med et ligegyldigt Smil, „det er det aftalte Signal, at vi skulle mødes.“

„Bort Dagværk er altsaa endt,“ sagde den gamle Friherre, „og vi maa vende hjem med uforrettet Sag.“

Neppe var hele Toget borte, saa kom Dragonens Skiffelse frem bag Ruinerne, han lo haanligt og vrængede ad de Bortdragende.

„Bærer I kun tilfredse med den lange Næse,“ brummede han, idet han sagte berørte en Sten. Den dæmpede Lyd af en Klokke hørtes og det befjendte Svælg aabnedes, hvorpaa Stephanos Ansigt kom til Syne, og han gav Dragonen Haanden med de Ord: „Du har spillet din Rolle mesterligt, Andrae, og paa den bedste Maade jaget Hærerne bort.“

Den skalkagtig smilende Andrae forsvandt nu igjennem Abningen.

I Forsamlingshøvelvingen var foruden de to Dønnævnede otte kraftige Mænd, af hvilke den Ene, ved Navn Alger, blev opfordret til at forklæde sig som Bonde og da drage ud paa Spioneri, for at se, om Fjenden igjen var kommet til Grevens Slot.

„Jeg ønsker at vide det,“ sagde Andrae, „thi jeg er bange for, at det kunde falde Greven ind strax at begive sig til det øde Skovslot.“

„Lad ham kun det,“ svarede Stephano ligegyldig, „vore Folk ere nok paa deres Post og stoppe Hullet til.“

Andrae afbrød nu Samtalen og nærmede sig de øvrige Kammerater, der sad ved Bordet og spillede Kort, medens Stephano gik til Hørdingens Hule, der ogsaa i hans Traværelse var oplyst. Han kastede sig i en Lænestol og henfaldt i mørk Grublen over Tajatscho og Hugo.

„Der er allerede gaaet Uger,“ sagde han halvhøit, „siden de ere afreiste, og et Par Dage efter deres Afreise kom der Brev til Wendelin, men siden har man intet hørt.“

Han tav nogle Diebliffe, reiste sig, og idet hans Næseboer undviedes, udbrød han:

„Fordømte Stank, man kan næsten ikke udholde det.“

I dette Dieblif traadte Andrae ind, og studsede, da han saa sin Kammerat i et saadant Oprør.

„Naa, hvad er der i Veien med Dig, Kammerat?“

„Spørg kun dine Lugtenerver,“ svarede Stephano og viste paa Terndøren.

„Th, det er som Gravluft omgav os.“

„Er det underligt, Baronens og den anden Fanges Lig er naturligvis gaaet i Forraadnelse i vor Traværelse, og vi maa se at skaffe dem bort.“

„Sa vel, men hvorledes?“

„Vi maa grave dem ned i Marterkammeret, dersom Grunden ikke er for haard.“

„Den Tanke er god, Stephano, og jeg vil strax beordre et Par af Folkene herhen.“

Andrae tændte en Lampe og de stegede ned i Marterkammeret, men vege tilbage ved det uhyggelige Syn af de to Lig, der vrimlede af Orme.

Kun med den største Afsthy bleve Ligene befriede for Rænkerne og Graven i en Fart gravet og fastet til. Endnu var Ager ikke kommet tilbage, men førend Andrae var kommet sig efter den uhyggelige Scene, lød den dæmpede Lyd af Kloffen.

Andrae luskede selv op og vendte tilbage med Ager, der meddelte ham, at Greven og hans Venner med deres Følge vare vendte tilbage til Slottet og at kun Runo og begge Bægerdrengene vare vendte tilbage til Skoven.

„Den gamle Mar,“ faldt Andrae ham i Talen, „han driver det saa vidt, at vi maa sende ham en Kugle, der for stedse bringer ham til Ro.“

„Naa, den gamle Skalbepande frygte vi ikke og heller ikke Bægerdrengene, der ere bange som Harer. Men der er andre Fjender, der ikke alene ere modige, men ogsaa kloge.“

„Du mener Gensdarmmerne,“ sagde Andrae spottende. „Jeg synes at allerede mange af os have givet dem en god Lære.“

„To, tre og fire Mænd, kan vel enhver af os

se i Dinene; men for Pokker, naar halvtreds og flere saadanne Karle sidde i Sadlen og foruden Sæblen endog har et Skjdevaaben, da maa man have Respekt, og jeg vil da sige Dig, at jeg saa omtrent halvtreds af dem paa Grevens Slot og der i Nærheden.“

„For Pokker!“ raabte Andrae fortrædeligt, „saa maa vi endnu i Nat tilbage til det gamle Slot, for naar Greven har faaet saamegen Hjælp, saa vil han nok udføre sin Plan og gjennemføge Skovflottet.“

Imidlertid gik man først til Marterkammeret, hvor Gravene vare færdige, og hvor man, ved hist og her at stifte Ild i lidt Krudt, endelig fik den forpestede Luft bort.

„Tajatscho har taget en frygtelig Hævn over de to Mennesker, jeg kan ikke rigtig forstaa Grunden dertil,“ sagde Stephano.

„Om Baronen,“ svarede Andrae, „ved jeg kun saameget, at Tajatscho ansaa ham for sin værste Fjende, og naar han kun hørte hans Navn, kom han i Fyr og Flamme; hvad den anden angaar, saa havde han jo antaget Tajatschos Navn og rost sig af hans Bedrifter.“

Begge stege op i Høvdingens Gemak, gjorde sig tilgode med et Glas Vin og talte fortroligt sammen.

Smidlertid kom Wittkow, der var blevet sendt efter Band, tilbage med følgende Beretning:

„Vi vare allerede steget op paa Stenkanten efter Bandet, da der bag os i Dalen lød et Skud, der nær havde blæst Livet ud af lange Michel, thi den pibende Kugle gjennemborede hans Hat. Uden at vende os om, ilede vi til Vagtposterne og berettede hvad der var sket.“

„Hvorledes staar det ellers til derude, er det endnu lyst?“

„Nede i Dalene er det mørkt, men paa Højene er endnu Dæmring.“

„Gaa Wittkow tilligemed fire Mand, som Du selv kan vælge, og gjør en lille Udflugt, jeg kommer snart efter.“

„Tror Du maaske,“ spurgte Stephano, „at Greven paa ny er draget ud paa Streiftog.“

„Nei,“ svarede Andrae ligegyldig, „men jeg formoder, at den gamle Bovehals, den gamle Runo, maaske snuser om, jeg vil se, om jeg ikke kan tugte ham.“

Herpaa gik Andrae ind i Forsamlingshøvelvingen, hvor Wittkow og de andre ventede ham.

Efterat have forsynet sig med en Bøsse, gik han og de andre fem Mænd ud.

Andrae nærmede sig sagte Vagtposten og spurgte, om han ikke havde set noget mistænkeligt.

Førend han endnu fik Svar, hørtes en Larm, som af nebrullende Stene.

Et Dieblif lyttede Begge opmærksomt, hvorpaa Andrae hvisttede:

„Flere Personer ere isærd med at stige ned, forhold Dig rolig, jeg og flere Kammerater ere i Nærheden.“

Andrae gif sagte tilbage til sine Kammerater og hvisttede:

„Der nærmer sig noget Mistænkeligt, hold Eders derfor færdig, jeg vil gaa nogle Skridt tilbage og speide.“

Neppe havde han indtaget sin Stilling bag en Klippeblok, før tre mørke Skikkelser snege sig ned ad den og gjorde Holdt, hvorpaa en af Kammeraterne hvisttede:

„Tag Eders Bøsser i Haanden, thi Mændene, der stege op foran os, kunne ikke være kommet langt.“

Saa sagte Ordene ogsaa vare udtalte, havde Andrae dog kjendt den gamle Skovriders Stemme, og ophidset af brændende Hævnjerrighed, saa han det Dieblif imøde, da han vilde overrumple og nedkaste denne.

Sagte bøiede han sig mod Jorden og ondskabssuld Glæde opfyldte hans Hjerte, da han saa de tre Skikkelser skride hen ad Veien mod de gamle Ruiner.

Disse vare kun nogle Skridt fra de udstillede Bagtposter, da han raabte: „Op, Kammerater! Kægtene ere i vor Magt!“

Med ham styrtede Bagtposterne og de fem Kammerater ind paa de overraskede Jægere og afvæbnede dem.

Imedens begge Jægerdrengene vare blevne afvæbnede og fæstede til Jorden, havde Andraes mægtige Haand grebet den gamle Kuno i Brystet og raabte: „Skurk, der bukker og smigrer for den stolte og hovmodige Greve, som behandler ham som et almindeligt Kreatur, og dog vaager han over Wildtet i Skovene med Argusøine. Men jeg vil anvise Dig en Plads, hvor Du aldrig mere skal komme paa den Tanke, at krumme et Haar paa Nogen, der understaar sig at jage i Eders Skove.“

Den gamle Skovrider led Tænderne rasende sammen og lod dem gjøre med sig, hvad de vilde.

Kun begge hans Drengs søgte at bevæge Kæp-
verne ved deres Bønner.

Andrae befalede sine Folk at binde de Fangnes Hænder og binde dem for Dinene, hvorpaa de bleve førte ind i Forsamlingshvelvingen.

Her traadte Andrae frem for den gamle Skovrider, betragtede ham haanligt og raabte:

„Naa, gamle Kægt, det havde Du vist ikke drømt om i Morges, at Du inden Natten skulde sidde fangen.“

„Den Gamle har nok tabt Mælet, men han skal snart lære at pibe, naar Zernsmhykket bliver lagt om Foden. Før dem bort!“ raabte han lidt efter, og stærke Hænder førte Fangerne ind i Marterkammeret.

Begge Drengene bleve i den første Hvelving, den Gamle derimod i den bageste.

Da Vænkerne klirrede om Fødderne udbrød den Gamle fortvivlet:

„Menneste eller Djævel! frygter I ikke den Eviges Straf, naar I lægge Hænder paa en svag Olding, der kun har gjort sin Pligt.“

En vild Haanlatter var Svaret paa hans Klager og sølesløs forlod hans Bødler Stedet, høve for Drengenes Skrig.

„Vær taalmodig i Eders Lidelser,“ raabte den gamle Skovrider til sine Kammerater, „og bed til ham, der ikke lader Forbrydelserne ustraffet.“

Udmattet sank den Gamle derpaa til Jorden, medens Drengene vedbleve at flage.

Efterat en kort men skræffelig Tid var forløbet, vendte Wittkow i Selskab med lange Michel tilbage, og satte Vand og Brød til Fangerne og ønskede dem god Appetit.

„O disse forfærdelige Menneſker,“ sagde den gamle Runo sukkende, „hvor er det muligt, at Guds Skabninger kan synke saa dybt?“

Imedens den gamle Skovrider vedblev at tale

om Menneskenes Ondskab, drog Andrae og Kammeraterne bort. Lydløs gik Rattervandrerne igjennem Skoven og naaede den gamle Skovmølle, hvis Beboere laa i dyb Søvn.

Som allerede maa have været aftalt, stiltes Andrae her fra sit Følge, og idet disse, ført af Stephano, gik over Stien ved Skovbækken, begav den Første sig til den gamle Mølle.

Efterat Andrae gjentagne Gange havde banket paa, aabnedes et Vindue og den gamle Mering saa spørgruffen ud.

„Jeg vilde kun sige Dig, Mering, at der igaar Eftermiddag er kommet et halvt hundrede Gensdarmere til Landsbhyen. Vær derfor paa din Post og snus lidt om.“

„For Pokker,“ sagde Mering, „naar det er Tilfældet, vil jeg strax begive mig paa Veien.“

„De vil have Nød med at opspore vort Skjulested,“ vedblev Andrae, „dersom jeg ikke havde den Overbevisning, at vi ere sikre, saa vilde jeg drage op imellem Bjergene til Stormen har lagt sig.“

„Hør, endnu Et,“ raabte Mølleren, da Andrae vilde til at gaa, „har Tajatscho endnu ikke givet noget Livstegn fra sig?“

„Ikke et Ord, siden det første Brev til Wendelin.“

Efter disse Ord forsvandt Andrae og med et

fortrædeligt „Hm! hm!“ luffede den gamle Møller Vinduet.

Da Andrae naaede Indgangen til det gamle Skovslots underjordiske Rum, erfarede han af Vagtposten, at tyve Gensdarmere og en Vogn med Levnetsmidler var ankommet om Aftenen til det gamle Slot.

„Saa vil de dog gaa imod os,“ sagde Andrae, „og da vi ikke vil begynde aaben Kamp og vort Skjulested er sikkert nok, kan Du gaa med mig ind i Hulen, da vi vilde luffe Indgangen.“

Andrae fandt sine Følk sørgmodige og urolige, og han begyndte derfor:

„Folk, I som staa under den dristige Tajatscho og har bestaaet saa mangen blodig Kamp, I maa skamme Eder, ved at vise Modløshed og Forsagthed, hvor der ingen Fare er forhaanden og neppe en truende Sky i Horizonten. Dersom jeg delte Eders Engstelighed og Frygt, saa vilde jeg have givet Befaling til at drage op i Bjergene, men forbandet være saadan en Tanke, der gjør mig uværdig til min Stilling. Tilmed tror jeg, at vort Skjulested ikke kan opdages. Lad derfor al Sorg svinde og lad Mod og Besindighed igjen vende tilbage, det passer sig for Skovens frie Sønner.“

Ordene, som Andrae udtalte med Fasthed, frembragte snart en almindelig glad Stemning i

Banden, og fra Alles Mund lød: „Andrae, Bandens dristige Anfører skal leve!“

„Jeg takker Eder, mine Venner!“ raabte Andrae og befalede nogle af Kammeraterne, der vare kjendt med Murhaandværket, at sætte Sten for Hulens Udgang.

Andrae gik imidlertid fulgt af Stephano igjennem Forraadshvælvingen op ad Trappen, for at undersøge Mechanismen ved den øverste Dør.

Da Begge naaede til den store Girkant, saa Andrae igjennem en Abning i Muren ned i Gaarden og opdagede i Morgendæmningen en Rytter med udtrukken Sabel ved Indgangsdøren til Slottet.

Efterat have tilnaglet Berndøren, sagde Andrae til sin Kammerat: „Lad dem nu komme, vi ere godt skjulte, med mindre Djævelen blander sig i Tingene.“

„Under Solen er ingen Fuldkommenhed,“ svarede Stephano, „og ganske uforudsete Tilfælde have ofte forstyrret en Feltherres dristigste Planer.“

Andrae lo ad denne Bemærkning, men Stephano vedblev:

„Den ubetydelige Skrædder havde sikkert angivet vort Skjul i Klosterruinerne, dersom vi ikke havde blæst ham ud af Verden forinden.“

„Det var et Tilfælde, som vi ikke havde tænkt paa, men vi behøve ikke at frygte for nogen af vore Kammerater.“

„Men der er ogsaa andre Mennesker, vi staa i Forbindelse med.“

„Du tiltror vel ikke den gamle Møller den Skurkestreg, at være Forræder.“

„Gevinst og Havesyge har lænket ham til os,“ svarede Stephano, idet et tvivlende Smil spillede om hans Mund, „og ikke venlig Tilbøielighed.“

Andrae støttede Albuen mod Randen af et tomt Fad, der stod i Nærheden af Trappen, som de netop havde tilbagelagt, lod Hovedet synke i den flade Haand og eftertænkte lidt; da reiste han sig i Beiret og sagde beklemt:

„Saa ganske Uret har Du ikke Stephano, og jeg indser, at vi have handlet uklogt, ved at lade den Gamle se saa dybt i vore Kort.“

„Nu, det kan jo være, at vi tage feil, lad os derfor ikke gruble derover.“

Vi forlade nu Bandens Skjulested og vende først tilbage til den igjen, naar vi have fundet Tajatscho og Hugo og set paa deres Gjøren og Låden.

Tolste Kapitel.

Uventet Bekjendtskab.

Efteraarssolen skinnede over en tegleformig Høi og dens Straaler tittede igjennem de mørkegrønne Grantræer, der stode om Høien, ved hvis Fod en Bæk brusede, der i en lille Afstand fra den satte et Møllehjul i Bevægelse.

Paa Høien hævede Ruinerne af en Borg sig, der var omgivet med Vintergrønt, hvis Blade vare begyndt at visne. Ved Siden var et Slot, hvis Taarn med Skifertag lyste langt bort.

Paa en Bro, som førte over Bækken, stode tre Personer, der syntes uvisse, om De skulde betræde Veien til Slottet.

En velnæret Mand i Bondedragt slog den yngre Kamerat i Bagtdragt paa Skulderen og sagde:

„For Pokker, Du skal tale med den gamle Greve og jeg er overbevist om, han gjerne vil tage Dig i Tjeneste, da han netop har en Plads ledig.“

Den Tilstalte vendte sig derpaa til den tredje Person, en ung, smukt klædt Kone og efterat have vekslet et fortroligt Blik med hende, svarede han den Gamle:

„Caroline har ikke Vyst til at gaa med op paa Slottet.“

„Og hvorfor ikke?“ spurgte Moller.

Hun traadte nu hen til Fættøren og sagde:

„Jeg er jo en aldeles overflødig Person. Lad mig derfor blive tilbage, jeg vil imidlertid gaa op i de gamle Ruiner.“

„Nu, mig er det ligemeget, Du lille Gjenstridige,“ svarede Moller med et venligt Smil og gik med Hugo til Slottet.

Neppe havde begge Mændene fjernet sig, før Caroline steg op i Ruinerne. Hun fandt en jævn Sti, der løb om Murene og ad denne naaede hun Indgangen, der førte til det Indre.

Til sin Overraskelse saa hun en jævn Plads, der ved Flid og Kunst var omdannet til en lille Have, som var opdelt i firklige Bede, der endnu viste Levninger af Blomster, hvis Farve Efteraarets raa Haand havde berørt.

Bed Siden af et halv nedfaldent Taarn stod en Pavillon med Skifertag, hvis Dør var af fulørt Glas. Ephem og vilde Vinranke slynge sig om den og gjorde, at den saa venlig og indbydende ud.

Sagte betraadte Caroline Haven, nærmede sig Pavillonon og saa bag samme en Trappe, der førte op i det gamle Taarn.

Tajatschos Aand vaagnede i hende og med faste Skridt gik hun op ad Trappen og befandt sig da i et hvælvbet Rum, der var forsynet med et Vindue, hvorfra der var en yndig Udsigt over Dalen.

En Sofa, et rundt Bord og to Pænestole af udskåret Træ udgjorde Møblerne og paa Vægen hang et Billede af Madonna.

Paa Bordet laa en Bog, nysgjerrig traadte Caroline derhen, men hvem kan beskrive hendes Forbavselse, da hun paa det forreste Blad læste Navnene: „Comtesse Eugénie Radetsky“.

Uden at se videre deri, stød hun Bogen bort og stammede:

„Herhen er hun altsaa flygtet!“ og idet hun fastede sig i en Pænestol, støttede hun Hovedet imod Haanden, og man kunde se, at en alvorlig Tanke bestjæftigede hende.

Hun var saa fordybet i sig selv, at hun ikke bemærkede, at en fornem klædt Dame steg op ad Trappen og stod som naglet til Dørtrinet og betragtede hende.

Damen var allerede i Begreb med at trække sig tilbage, da Caroline vaagnede og rettede sine store, mørke Øine imod hende.

Hævnfølelsen, som hun med djævelst Dndskab havde tilfredsstillet mod Eugenia, vaagnede paa ny og hendes Dine sphebe snart Junker af gløden de Had.

Ogsaa Eugenia blev ved at betragte den Fremmede nærmere, oversaldet af panisk Skræk og formaaede ikke at røre sig.

Sekunder gik, til endelig Caroline aabnede Læberne og begyndte skarpt og haanligt.

„Eugenia! Comtesse Radezky, Deres Fader er i stor Angst for Dem og har forgjæves opbudt Alt, for at finde sit eneste Barns Tilflugtssted.“

„Hvorledes?“ raabte Eugenia bævende, „tager jeg feil, er Du ikke Caroline, den gamle Skovridders Datter, som man har troet død for længe siden.“

„Hvad De der siger, naadigste Comtesse, er mig fremmed, thi jeg er ikke den Person, De taler om.“

„Nei! nei!“ raabte Eugenia, idet hun vilde flygte, „jeg tager ikke feil, Du er hin Caroline, der nød den unge Baron von Eichenhorsts Gunst.“

Disse Ord forøgede Carolines Hævnfølelse, dog idet hun sprang op, var Eugenia nede ad Trappen og ude i det Fri.

Caroline skyndte sig efter hende, men da hun kom udenfor Muren, var Eugenia allerede ved Slottet.

„Vi ses igjen,“ mumlede Caroline og fleg ned ad Høien, da hun saa Hugo og Fættteren ved Foden af den.

„O Gud! hvor Du ser oprørt ud,“ sagde Hugo, idet han betragtede hende.

Caroline kunde ikke svare, dog et megetsigende Blik betydede Hugo, at han ikke skulde trænge videre ind paa hende.

Den gamle snaksomme Møller begyndte nu at udbrede sig om deres Forretning paa Slottet.

„Se, min Datter,“ begyndte den Gamle, „Sagen staar, som jeg før sagde, Greven var ganske henrykt over vort Erinde og strax indtaget af din Mand, lovede han ham det ledige Skov-
ridderembede.

Caroline svarede Intet og uden at tale videre, naaede man Værtshuset.

„Nu, hvorledes gik det saa?“ spurgte Tanten, da hendes Mand saa straalende glad ud.

„Godt, lille Moder,“ svarede Møller, „men Caroline er saa taabelig, hun synes vist ikke om det.“

„Fru Sophie vendte sig til Caroline og spurgte:

„Hørte Du, hvad min Mand sagde om Dig? Jeg maa næsten ogsaa tro det, thi Du ser saa fortrædelig ud.“

Caroline havde imidlertid fattet sig og foregav Hovedpine.

„Nu, tilstaa det kun,“ sagde Moller, „det er ikke efter dit Sind, at din Mand faar den Plads hos Greven; thi Hovedpine kan dog ikke hindre En i at være glad over at faa en fast Stilling.

Caroline tav, men Hugo tog Ordet:

„Tilgiv kjære Onkel, at Caroline ikke stemmer overens med Dig, thi jeg erklærer Dig ogsaa aabent, at jeg ikke er tilbøielig til at tage i Tjeneste hos Greven.“

Den Gamle saa nogle Sekunder paa Hugo, da svarede han fortrædeligt.

„Staar da Pokker i det, hvorfor lamenterer I, for at faa noget at tjene og naar der tilbyder sig noget, trække I Poterne tilbage ligesom Ratten, der strækker Tungen ud efter den varme Bælling.“

Hugo og Caroline lo hjertelig over Onkels Udtryk og Tanten slog sin Mand paa Skulderen og sagde:

„Hvorfor komme saadan i Harnist, fordi Børnene ere af en anden Mening. Jeg har selv haft Betænkeligheder, thi Greven er med alle sine Rigdomme en haardhjertet Mand, der ikke agter sine Undergivne for meget mere end Dyr.“

„Rigtig Tante!“ faldt Hugo hende i Ordet, „jeg ansaa strax Greven for en Tyran og bad derfor om otte Dages Betænkningstid.“

„Lad nu den Sag hvile, vi have Tid nok til senere at tale om den Ting.“

Nogle Gæster, der traadte ind, gjorde Ende paa Samtalen og Hugo og Caroline traf sig tilbage til Salen.

Der kom det til nærmere Forklaring, og Caroline fortalte om sit Møde med Eugenia.

Hugo var ganske forbauset og da Caroline havde fortalt ham om sin Hævn, gyste han over det skræffelige Bedrageri og hans Kjærlighed til Caroline sank mærkelig.

„I disse Dage,“ sluttete Caroline, „vil jeg træde frem for hende som Edmund von Sternfeld og da skal hun faa en Dphsning, som fuldkommen skal tilintetgjøre hende.“

„Caroline!“ raabte Hugo, ikke istand til at bekæmpe sine Følelser, „har Du ikke hævnnet Dig nok ved at berøve hende Ære og Ufskyld? Vil Du endnu, at hun sønderknust skal synke for dine Fødder og maaske opgive sin Aand? O Caroline, jeg besværges Dig, gaa ikke saa vidt, men lad den Følelse, som Naturen gav Dig, lede dit Hjerte.“

„Ti!“ raabte Caroline opbragt, „hun er Drivfjenden til alle mine Lidelser og ved hende er jeg kommet paa Lastens Bane. Jeg har svoret det ved min Faders Lig og denne Ed vil jeg holde, saa længe der endnu er et Ved af denne forhadte Slægt i Live. Du har svoret, Hugo, at være min

og ikke at bekymre Dig om, hvad jeg gjør, derfor besværges jeg Dig, tal intet Ord om min Gjøren og Læden, thi din og min Ro afhænge deraf."

Hugo pressede Lænderne sammen, han vovede ikke at svare Caroline et Ord, thi nu kjendte han hende nøie."

"Om nogle Dage," begyndte Caroline igjen, "tage vi her fra, men jeg vil ikke forlade Egnen, førend vi have undersøgt Klippehulen, i hvilken Politibetjentene opsporede os."

"Saa kunde vi jo i Morgen gaa derhen."

"Naar vi have taget Afsted med mine Slægtninge," sagde Caroline bestemt, "og jeg igjen har forvandlet mig til Tajatscho."

Hugo vovede ikke at protestere og fulgte Caroline til Skænkestuen.

Da de traadte ind, fortalte en af Gæsterne, Skolemesteren i Landsbyen, om Beboerne af Slottet.

"Som en af Tjenerne har fortalt mig, skal Frøkenen være en Broderdatter af Greven, der er flygtet herhen, for at undgaa Faderens Brede," vedblev han.

"Nu, hvad har hun da gjort?" spurgte en af Tilhørerne.

"Hun skal have havt Omgang med en Landstryger, der har forført hende."

"Naa, derfor ser man Pigen hver Dag oppe i Ruinerne, og jeg bemærkede nylig, da jeg gik forbi, at Borggaarden er forvandlet til en Blomstergaard."

Mollers Kone havde imidlertid dækket Bord i Salen og hendes Anmodning at komme til Bords, mindede ogsaa Gæsterne om, at man ventede dem hjemme, og snart stod Stænkestuen tom.

Ved Bordet førte Caroline Samtalen hen paa deres snare Afreise, og trods Tantens Paastand, fastsatte Caroline den næste Dag til Afreisen.

„Jeg vilde i Eders Sted have antaget Pladsen hos Greven, thi hvem ved, hvorlænge I nu maa søge,“ sagde Moller.

„Vi vende tilbage til Prag, for snarest muligt at komme til Grændsen, for at naa det smukke Sachsen.“

Derved blev det, og da de første Solstraaler lyste frem bag Bjergene den næste Morgen, stode Hugo og Caroline reiseklædte.

Efter god Frokost og Vin rev Caroline sig løs og fulgte Hugo, der allerede havde forladt Huset med Moller.

Efter en Times Forløb vendte denne tilbage og de to skyndte sig dybere ind i Skoven, hvor Caroline bag en Klippekrænt isørte sig Mandsklæderne.

Med Forandringen af Klæderne var ogsaa den naturlige kvindelige Karakter forsvundet og den frygtede Nøverhørding stod for Hugo, der, uagtet han var vidende om Dobbeltvæsenet, alligevel blev grebet af en synlig Overraskelse.

„Lad os se Pistolerne efter og komme nyt Krudt paa.“

Ved de Ord trak Tajatscho Pistolerne frem og prøvede dem. Hugo eftersaa ogsaa sine Vaaben og fulgte Tajatscho, der allerede var en lang Strækning forud.

Skyggerne vare blevne længere, da vore to Fodvandrerne betraadte Klippehulen, der næsten var usynlig paa Grund af Tornebuskene.

Eigene laa endnu paa samme Sted og med Væmmelse slæbte de dem til en Klippespalte og kastede dem ned i Afgrunden.

I Mollers Hus havde de forsynet sig med Vds. Efter at have tændt det, gik de ind i en anden Hule, der stødte til den første.

De vare gaaede en lang Strækning, da Hulen udvidebess, og ved nyere Undersøgelse saa de en Abning, der var lukket med en mægtig Dør. Paa Jorden var hist og her Spor af Mennesker, da man saa Aftebunker og Klippestykker, der vare forvandlede til Bænke.

Tajatscho saavel som Hugo formodede, at det tidligere havde været beboet, og at der maaske vare Folk lag Døren. — Efter modent Overlæg søgte de at sætte Døren i Bevægelse, som ogsaa lykkedes ved forenede Kræfter.

Døren var nu aaben og Klippegangen løb opad, til den endte ved en Dør, forsynet med

Hængsler og Skodde. Tajatscho lagde Dret til den, og imedens han lyttede, hørte han tydeligt et Barn græde og en Kvinde's truende Stemme.

Tajatscho trak Hugo tilbage og hvistede:

„Vi staa foran en beboet Hule, og Menneſtene leve formodentlig i Feide med Politiet ligesom vi.“

„Lad os gaa tilbage,“ svarede Hugo, „hvorfor skal vi uden Nytte sætte os i Fare, da her intet er for os at gjøre.“

„Ei hvad, Eventyret, som vi maaſke komme til at beſtaa, er pikant,“ og uden at vente paa Svar, bankede Tajatscho flere Gange paa Døren.

Reſultatet af denne Banken var, at Kvinden tav og Barnet holdt op at græde.

Nogle Sekunder ſtod Tajatscho ubevægelig, men traadte da opbragt imod Døren, som gav efter og gik op.

„Fremad!“ raabte han til Hugo, men et ængſteligt Klageraab naaede hans Øren.

Han ſaa i et Rum, der var oplyſt af en Lampe, en Kvindeſtiffelſe, ſiddende paa en Skammel med et lille Barn paa Skjødets. Det var en ung Kvinde, men ved hendes ſmudſige Klæder og vildt omſlagrende Haar, gjorde hun et aſſkrækkende Indtryk paa Tajatscho, der nærmede ſig med ſpændt Piſtol.

„O hav Medlidenhed, kjære Herre,“ ſtammede Konen, idet hun trykkede ſit Barn faſt ind til ſig.

„Hvem er Du og hvorledes kommer Du her?“

spurgte Tajatscho strengt, idet han lod Armen synke.

„Jeg er Konen til en Ulykkelig, der ved en ubetænkksom Gjerning har maattet flygte herhen.“

„Fat Dig, gode Kone,“ sagde Tajatscho nu deltagende, idet han satte sig ved hendes Side. „Du tager feil, naar Du i mig og min Vedsager tror din Mands Forfølgere. Fortæl mig aabent, hvad din Mand har forbrudt, og jeg vil se, om jeg kan hjælpe Eder.“

Da hun havde bragt det usfelt flædte Barn til Ro, begyndte hun:

„Min Mand og hans Broder ere Snedkere og drev deres Haandværk i Prag, men Broderen fandt en sjelden Fornøielse i at gaa paa Jagt med Skovrideren, der boede i Nærheden af Prag. Da han sjældent blev indbudt til en saadan Fornøielse, drev Jagtlysten ham til at gennemstreife Skoven ved Nattetid og opspore Vildtet. Han dræbte meget Vildt, bragte det hemmeligt til Byen, solgte det og glemte snart sit Haandværk. Han forlede omfider min Mand til at tage Del deri, og allerede første Gang blev han grebet paa frist Gjerning af Skovrideren, og kun hurtig Flugt frelst ham fra at blive fanget. Min Svoger, der havde opdaget denne Hule, flygtede herhen med min Mand og allerede i flere Uger havde de boet her, da han en Nat hentede mig og Barnet. Nu er der næsten

gaaet et Aar, men endnu ængste vi os for at blive opdagede og straffede."

Her endte Konen, idet Taarerne løb hende ned ad Kinderne.

"Det er mig hjært," sagde Tajatscho, "at Du har fortalt Alt, thi jeg kan hjælpe Eder; men sig mig, hvorledes kommer man ud af denne Klippehule, thi jeg formoder der er en anden Wei, end den vi ere komne."

Konen reiste sig og gik hen i Baggrunden, hvor hun viste paa en mægtig Stenplade.

"Denne Plade skjuler Udgangen," og idet hun sagde dette, skød hun en Slaa tilbage, Stenkolodsen hævede sig og en Dør blev synlig. Et mørkt Svælg gabede Tajatscho imøde.

"Og hvor fører denne Gang hen?"

"Den smalle Gang, som man ikke kan gaa opreist i, fører langt ud i Dalen, hvor Udgangen er omgivet med tætte Tornebuste og beskyttet ved en dyb Skovbæk. Et smalt Brædt, som der ligger skjult imellem Bustene, bliver benyttet som Sti over Bækken."

"Og hvor er din Mand og din Svoger nu?"

"De ere i Skoven, thi de have lovet at bringe en Raabuf til en bekjendt Wildthandler, og jeg tænker, de vende snart tilbage."

"Saa tillader Du vel, at jeg og min Ven

oppebie Mændenes Tilbagekomst her, og medens vi vente, ville vi nærmere undersøge Udgangen."

Venligheden, med hvilken Tajatscho talte, havde snart vundet Konens Tiltro, og hun tændte en Lampe og gav ham den.

Tajatscho og Hugo fandt Alt, hvad Konen havde beskrevet og nær ved Udgangen maatte de stanse, da en vild brusende Skovbæf hindrede dem. Det af Konen beskrevne Brædt var ikke til at finde og Tajatscho mente, at Mændene havde trukket det efter sig paa den anden Side. Hugo var af samme Mening, og Begge vare enige i, at Udgangen var vanskelig at opdage, da tætte Buske groede imellem Bækken og Hulen og temmelig skraa Klippemasser til alle Sider.

Paa den anden Side af Bækken udvidede en lille Dal sig, begrænset af en tæt Granstov, der naaede til Toppen af en Bjergkam.

Tajatscho nød nogle Dieblifte den yndige Udsigt, da vendte han sig til Hugo og udbød helt sværmerisk:

"Herhen og til intet andet Sted vil jeg føre Banden, intet skal hindre mig i at udføre mit Forsæt."

"Det er jeg enig med Dig i," sagde Hugo, det han hævede sine store mørke Dine imod Tajatscho.

I dette Dieblif opdagede de en Mænd, der

nærmere sig. Hurtig skjulte de sig bag en tæt Tornebust, thi de formodede, at det var Kvindens Mand eller hendes Svoger.

Længe bleve de ikke i Ubvisshed, thi førend Manden kom nærmere, traadte en anden frem af Stoven, der havde et langt Brædt i Haanden.

Bed forenede Kræfter blev det lagt over Bækken; de stegede over og trak Brædtet med.

Mandens Stikkelse og Ansigtstræk gave begge Lurerne den Overbevisning, at det var Brødrene, de havde for sig.

„Det var et fordømt Stykke Arbejde,“ begyndte den ene; men i det samme foer de forfækket sammen og styrtede ind i Bussene, der skjulte Tajatscho og Hugo.

„Vær rolig, kjære Venner!“ sagde den første, „vi ere Mænd som I, der have trukket sig tilbage fra Verden og leve et frit Liv.“

Derpaa gav han de forbavsede Mænd Haanden, der forundret spurgte:

„Men hvorledes ere I kommet her? Uden Djævlens Hjælp har I da ikke kunnet det.“

„I skal siden høre Alt, men nu først et kraftigt Haandtryk.“

Da traadte Hugo frem og hilste paa dem.

„Følg os saa,“ sagde den ene af Brødrene, „derinde ville vi passiare vibere.“

De naaede snart den store Klippehule og blev

modtaget af Konen, der kyskede Manden, og idet hun rakte ham Baret, som han ømt trykkede til sit Bryst, raabte:

„Naa, Du har vist undret Dig, Max, at vi have faaet saa uventet Besøg?“

Denne Scene gjorde et ganske andet Indtryk paa Tajatscho, i hvis Bryst den bedre Natur var lagt i Graven, end paa Hugo, der velvillig saa paa Faderen og Moderen.

Max's Broder, der var to Aar yngre, gav sin Svigerinde Haanden med de Ord:

„Idag har det været en sur Dag for din Mand, men han har ogsaa haft det Fortrin, at faa et godt Bytte.“

„Min stakkels Mand bliver sjelden begunstiget af Fortuna,“ sagde Konen, idet hun slyngede Armen om Max og trykkede et ømt Kys paa hans Mund.

„Hverken jeg eller min Broder kunne rose os af Bytten,“ sagde Max til Tajatscha, der saa sig ligegyldig omkring.

„J føle Eder lykkelige i denne Klippehule,“ sagde Tajatscho spottende. „Sandelig,“ vedblev han efter en lille Pause, „Eders Opholdssted vilde synes meget ugemhytlig for en Fange, der havde siddet længe i Boldt og Bærn; her er ikke engang sørget for den ringeste Befvemmelighed og kun plumpe Stenblokke tjene Eder til Siddeplads; ikke engang

et Bord er her, om det ogsaa var sammensmret af nok saa grovt Træ."

Max smilede hemmelighedsfuld og paa Konens Miner kunde man se, at der dog var noget i Baghaanden.

Tajatscho mærkede det, og idet han bankede Max paa Skulderen, begyndte han i fortrolig Tone:

"Ingen Hemmeligheder mere, Max, lad os være Brødre og ikke have Mistro til hinanden. Jeg og min Ven her og mange andre Kamerater, der have sluttet sig til os, have allerede i lang Tid båret Vildtthveri, og dersom Du ikke har noget derimod, vil jeg hente mine Folk og vi ville tage Bolig hos Dig."

"Tør jeg sige Du til Dig?" raabte Max fornøiet og trykkede Tajatschos Haand.

"Ja vist, vakkre Max," svarede Tajatscho glad, "Du og din Broder skal være vore Venner og Brødre."

"Naa, saa er al Mistillid forbi," sagde Max, idet han med Anstrengelse væltede en Stenblok tilside, hvorved en lille Faldør kom til Syn.

Efterat Max havde aabnet denne, tændte han Lampen og bad Tajatscho og Hugo at følge med.

Med den fremkomne Aabning steg de tre Mænd fjorten Trin ned ad en Stige og naaede da en langt større Klippehule, der udbendig fra fik et ringe Lys igjennem nogle smalle Klippeaabninger.

„Her er vort egentlige Bærelse,“ begyndte Max, „thi her er hele vor Eiendom opstillet, som vi reddede ved vor Flugt. Og her,“ vedblev han, idet han viste paa en Hølebænk, „er det Instru-
ment, hvorpaa min Broder og jeg undertiden arbeide, for at forøge vort Møblement.“

Tajatschos og Hugos omstreifende Bliffe opdagede to godt indrettede Senge for Boyne, en lille Barneseng, et Bord, tre Stole og et uformeligt Skab, der indtog en temmelig stor Plads.

„Her spise vi til bestemte Tider og sove om Natten.“

„Alt godt og fortræffeligt,“ sagde Tajatscho, „og med lidt Uimage kan her endnu indrettes meget, som et større Antal Beboere jo fordrer det.“

Tajatscho fortalte nu det nærmere ved sit hidtilværende Opholdssted, at det allerede længe havde været hans Ønske at ombytte det med et andet og at han var ganske indtaget i Veliggenheden af denne Klippehule.

„O, udfør din Plan, Broder!“ raabte Max begejstret, „da vil min Broders og min ængstelige Sorg ophøre, thi vi to ere for faa til at forsvare os imod nærmende Fare, og tillige ere vi faa kjendte i Egnen, at vi altid ere angst for at blive grebet, naar vi ere ude efter det nødvendigeste til Livets Ophold.“

Da de kom tilbage til det øvre Rum, havde

Mar's Kone tændt Ild og var ifærd med at tilberede en Ret Vildt.

„Sandelig,“ sagde Mar, idet han viste paa sin Kone, „for Stegen bliver der sørget, men en passende Drif mangler, thi vi have kun friskt Vand her.“

„Er jeg først kommet her med mine Folk,“ svarede Tajatscho, „saa skal Vinen florere som Vand, thi Skovens og Bjergenes Herre vil ikke staa tilbage for de rige Herrer i Staden.“

Trettende Kapitel.

Et Felttog.

En Regnveirseftermiddag havde en Mængde bevæbnede Bønder og en Trup Gensdarmen til Hest forsamlet sig i Gaarden til det gamle Skovslot og udstødte Forbandelser over det ubehagelige Veir.

I Bygningens øverste Etage stod Grev Radezky med nogle Officerer udenfor Berndøren, medens en Del Folk bearbejdede den med Ører; men trods alle Anstrengelser lykkedes det ikke at sætte den i Bevægelse, og Greven maatte opgive at faa sin Villie her.

„Om det ogsaa lykkedes os at sprænge den Dør,“ sagde en af Officererne, „saa vandt vi dog intet derved, da De selv har erklæret os, at Bæggen i det gamle Taarn ikke frembyder noget mistænkeligt, og hvor kunde Røverne saa have Tilflugtssted her.“

„De har Ret,“ svarede Greven mismodig, „og det bliver mig stadig mere indlysende, at den fangne Røver har løiet for mig.“

„Det klinger jo ogsaa utroligt, at Røverne skulde holde sig skjult i Deres Slot, vi have jo gennemført enhver Krog, og Rummet bag Bænk-døren anser De dog selv for uskiftet dertil.

Man blev nu enig om grundig at gennemføre Skovene, der tilhørte Greven.

Naturligvis blev der intet vundet ved de forenede Anstrengelser og da Åstenstjernen stod paa den østlige Himmel, saa man Skaren i forskellige Afdelinger vende tilbage til Grevens Slot.

Andrae, som adskillige Gange havde været oppe i det himmelske Værelse i det gamle Taarn, havde set Tjenden drage bort.

Den næste Morgen gav han Befaling til at aabne Indgangen til Hulen, og han var den første, der ledsaget af Witkow gik ud i det Frie og hen til den gamle Mølle.

Paa Broen, der førte over Skovbækken, stod den gamle Møller Mering, der gav de Ankomne den Beretning, at Greven havde opgivet den Tanke, at Banden opholdt sig i det gamle Skovslot og han havde nu fattet den Beslutning, at gennemføre Skovene.

„Det er godt for ham!“ svarede Andrae alvorlig, „thi havde Djævelen forraabt Greven vort Skjulested, saa havde der paa begge Sider flydt meget Blod, thi naar Friheden er tabt, saa er Alt tabt.“

„Der er ogsaa faldet en Sten fra mit Hjerte,“ sagde Mølleren, „thi Gangen til Landsbhyen, som jeg efter din Villie foretog, var nær kommet mig dyrt at staa.“

„Og paa hvilken Maade?“ spurgte Andrae spændt.

„Det var kommet Greven for Dre, at jeg stod paa en fortrolig Fod med Banden og da Tilfældet førte mig sammen med Kammertjeneren, blev jeg uden videre grebet og bragt til Greven. Dog blev jeg standhaftig imod alle Trusler og da man saa, at jeg trods alle Anstrengelser intet tilstod, slap man mig igjen fri.“

„Det ventede jeg af Dig,“ sagde Andrae glad.

„Men sig mig, Andrae, hvad er der med Berndøren i det gamle Slot?“ spurgte Mølleren, idet han forventningsfuld ventede paa Svar.

Et hemmeligt Smil spillede om Andraes Læber, da han svarede:

„Om jeg ogsaa gav Dig den bedste Beskrivelse af hin Berndør, saa kunde Du dog ikke begribe det.“

„Det kan Pokker forstaa,“ sagde Mølleren, idet han rystede paa Hovedet, og lidt efter vedblev han gysende: „Noget Hemmelighedsfuldt maa der være forbundet med den Dør, thi jeg hørte flere Gange Greven raabe: Den forbømte Berndør har flere Gange givet mig Hovedpine, og dersom jeg

ikke var overbevist om, at der er et tomt Rum bagved, saa vilde jeg antage, at Gud selv var bag den."

Andrae lo høit og idet han bankede Mølleren paa Skulderen, sagde han:

"Kom i Aften til os, da kan Du med egne Dine overbevise Dig om, at Greven er uvidende om meget i sit Slot."

"Det gjør jeg saa gjerne," sagde Mølleren, da Andrae og Wittow fjernede sig.

Som det var Brug, blev Posterne udstillet ved Indgangen og Andrae gav Befaling, at tilberede et Festmaal, da al Frygt for Fjenden var fjernet.

Wolf og hans Kone vare de Gladeste; over at Greven var taget bort, og at de var undgaaet Faren at blive opdaget. Derfor toge de ogsaa Begge ugenert Del i det glade Maaltid og ved den lystige Bægerklang følte deres Hjerter sig lettet.

Stephano, der sad ved deres Side, viste sin Deltagelse, ved at sige:

"Lad kun først Tajatscho vende tilbage, saa blive I fuldkommen tilfredse."

Sent paa Aftenen endte Festen og Banden samlede sig da om Andrae, som vilde meddele dem noget Bigtigt.

En Dødsstilhed herskede og Alles Dine vare rettede paa Andrae, der endelig begyndte:

"Vi ville igjen drage til vort gamle Kvarter,

til her igjen bliver Ro og Sporhundene ere borte. Iøvrigt tænker jeg ogsaa, at Tajatscho er paa Tilbageveien, ja hvem ved, om han ikke kommer i Nat. Gjør Eder derfor færdig, og Ingen maa glemme at lade sin Bøsse, thi man kan ikke vide, om vi faa et Eventyr paa Veien. Stephano vil anføre Eder, thi jeg bliver her tilbage med Michel og Wittkow, for at sætte Alt i Orden, saa vi blive først sent i Nat færdige."

"Og hvad skal der ske med os?" spurgte den gamle Wolf.

"Du og din Kone kan slutte Eder til Stephano, thi det er ikke raadeligt, I blive her."

"Og hvor skal vore Sager hen?"

"De ere godt gjemt her."

Andrae vendte sig nu til Stephano og Begge raadsloge, om Banden skulde gaa den lige Wei til Ruinerne, eller gjøre en Omvei.

"Jeg for min Del," sagde Stephano, "foreflaar, at gaa forbi den gamle Mølle og ad Stien, saa ere vi sikre for Speidere."

"Du skal have din Villie, thi jeg tror heller ikke, at Dragonerne vove sig den Wei."

For at se, om der ingen Speidere var blevet tilbage i Slottet, gif Andrae og Stephano op i det hemmelige Bærelse og figede igjennem en af Sprækkerne.

Baade Portene og Binduerne vare lukkede,

men for ganske at overbevise sig, tog Andrae en lille Pibe frem og sløjtede skarpt.

Nogle Minutter forløb, uden at Noget rørte sig i den gamle Bygning og de vare nu overbevist om, at Ingen var blevet tilbage.

Da de var kommet ned, gav Stephano Tegn til Opbrud, og idet de Alle forlode Hulen, kom den gamle Møller.

„Nu,“ sagde denne, da han gav Andrae Haanden, „vil Du nu løse mig Gaaden, som Du har lovet?“

Andrae betænkte sig nogle Dieblkke, om det vel var raadeligt, at aabenbare Hemmeligheden og om Tajatscho ikke vilde blive vred; men endelig besluttede han sig, tændte en Lygte og bad Mølleren følge sig.

Mering saa nu ved det matte Skin af Blændlykten Lemmen aabne sig og snart var han med sin Fører imellem Vigtisterne, som han stirrede forfærdet paa.

De steg videre og Mølleren aandede lettere, da de vare i den store hemmelige Stue, som Andrae nu belyste, idet han sagde:

„Her, Mering, er Berndøren, som ikke mere er tilgængelig for Greven, men kun for os.“

Andrae havde imidlertid trukket den tunge Bernstodde tilbage og knirkende bevægede den kolossale Dør sig paa sine Hængsler.

„Følg mig!“ bød Andrae, „for at Du kan se, at alle Rum i det gamle Skovslot ere tilgængelige for os.“

De kom nu ind i Comtesse Eugénias Sovekabinet.

„Nu, hvad siger Du saa, gamle Kamerat?“ spurgte Andrae triumferende.

„Min Forstand staar stille, thi Alt, hvad jeg har set og hørt er som et Eventyr og dog Sandhed.“

„Kom nu, vi maa tilbage, thi man kan nemt se Lyset fra Skoven og fatte Mistanke.“

Imidlertid underholdt den lange Michel og Wittow sig ved pudsige Historier, hvorved de lo høit.

„Du har vist igjen fortalt den godmodige Michel noget naragtigt Tøieri,“ sagde Andrae til Wittow, da han og Mølleren traadte ind, „men nu maa vi bryde op.“

„Naa, saa gaar jeg med, da I dog skal over Stien.“

„Seg gad vide, om Maanen er staaet op?“ spurgte Andrae.

„Er den gamle Kamerat endnu ikke kommet, saa formoder jeg, det vil ikke vare længe, inden dens Ansigt viser sig bag Bjergene.“

Da de traadte ud af Hulen, kom ganske rigtig Maanen frem bag Bjergene.

I Nattens Stilhed hørte man Uret i Slottet slaa elleve.

Alle fire gik tavse ved Kanten af Bækken, da stansede Witkow, inden de naaede Broen og viste paa to Mænd, der traadte frem bag en Allynge Træer.

Man overveiede nu, hvad der var at gjøre, da kom Mændene nærmere og udstødte en skarp Piben.

Andrae lod nu en lignende Piben høre og de to Fremmede nærmede sig hurtig.

Den ene af disse gjorde et besynderligt Indtryk ved sit store blonde Skæg, der naaede ned til Brystet. Hovedet var bedækket med en Pelshue.

Den anden havde et stridt rødt Skæg og Haar og en bredskygget Hat paa.

Begge syntes ubevæbnede og imedens den Blonde legede med sin Stok, havde den anden fastet sin over Skulderen, for at bære sin Byrde paa den.

Nu vare de kommet ganske nær og forbauset saa Andrae paa dem.

Alæderne, tænkte han, kender jeg, men Tajatscho og Hugo? — Figurerne passe, men Ansigtstrækkene? — Hu hvor affrækkende; men hvorledes komme de til vort Signal?

„Kjære Venner,“ begyndte den Blonde, idet han rakte Haanden til Andrae.

„Enten er Du Tajatschos Aand eller ham selv,“ raabte denne.

„Kjender Du mig endelig!“ raabte den Fremmede, rev det falske Skæg af og „Tajatscho! Tajatscho!“ løb fra Alles Læber.

Ogsaa Rødskeget forsvandt og „Hugo! Hugo!“ løb det.

„Ja, det er os,“ tog Tajatscho Ordet, efterat Glæden havde lagt sig lidt.

„Og hvor ville I hen?“

„Til Klosterruinerne,“ svarede Andrae og fortalte nu i Korthed, hvad der var hændet den foregaaende Dag.

„Naa, saa lad os drage til vort gamle Opholdssted,“ sagde Tajatscho, den Smule Bei dertil kan Hugo og jeg nok endnu gaa, skjønt vi have gaaet langt idag.“

Alle sagde Mølleren god Nat og i glad Samtale gik det igjennem Skoven, der var klart oplyst af Maanen.

Paa Beien udtalte Andrae sin Forundring over, hvorledes Tajatscho og Hugo havde lært den Kunst at gjøre deres Ansigtstræk ukjendelige.

„Vi have gjort Bekjendtskaber, hos hvem vi have lært det, vi have ogsaa lært at kjende en herlig Egn, hvor vi om kort Tid ville drage hen.

Herpaa fortalte Tajatscho, paa hvilken Maade, de havde gjort Bekjendtskab med begge Brødrene

og udkastede et talende Billede af Klippeboligen og den yndige Omegn.

„Du skal erfare mere, Andrae,“ sluttede han, „naar vi have tilbagelagt vor Vej og i gemhytlig Ro kan tømme en Flaske Vin.“

Da man var i Nærheden af de gamle Kloster-ruiner raabte den Vagthavende, der var den sorte Henrik, „Hvem der!“

„Naa, Du gamle Jakob,“ svarede Michel, „ere dine Dine sammenklustrede, siden Du ikke i klart Maaneskin kan kjende dine Venner?“

Den sorte Henrik havde allerede et djærvt Ord paa Tungen, men da han hørte Tajatschos Stemme, der traadte ham hilsende imøde, blev han ude af sig selv af Glæde og ilede foran, for at berøre den bekjendte Sten med Foden og give Signal.

Saa Diebliffe derefter aabnede Stephano Døren og de traadte Alle ind i Forsamlingshvelvingen, hvor Tajatscho blev omringet og venligt hilset.

„Tak Kamerater!“ sagde Tajatscho glad; „dog nu trænger jeg til Ro, men i Morgen skulle vi fejre en glad Fest, i hvilken Hugo og jeg vil tage varm Del.“

Derpaa nærmede han sig den gamle Wolf og hans Kone, bød dem velkommen og lovede at sørge for deres Fremtid.

Wolf vilde svare, men Tajatscho vinkede med

Haanden og forsvandt med Hugo igjennem den Dør, der førte til hans Gemak.

Efterat Tajatscho havde kastet sig i en Lænestol, bød han Stephano at bringe Vin. Da denne havde fjernet sig, rørte den kvindelige Natur sig i Tajatschos Bryst.

„Hugo!“ hviskede Læberne, „Du skal stedsse sove i min Nærhed, dog først, naar vi ere kommet til hint fjerne Klippeflot, som man nu smykker.

Førend Hugo fik svaret, trængte et smerteligt Angstraab til dem.

„Ha, hvad er det?“ raabte Tajatscho, „ere de Dømtes Dig igjen blevet levende, eller spørge Aanderne her? Kom lad os undersøge Sagen! Tag et Lys,“ bød han Hugo, idet han dreiede Nøglen om i Laasen.

Allerede knirkede Døren, da Stephano, ledsaget af Andrae, traadte ind.

„Holdt, Høvding!“ raabte Andrae, „vent et Dieblis, at Du ikke uforberedt skal se de bekjendte Skikkelser, som jeg har sat derind.“

Tajatscho lukkede igjen og imedens Stephano trak Proppen af Glasfen, kastede han sig i en Lænestol og saa spørgende paa Andrae.

„Vi have gjort mange ilde Erfaringer i din Fraværelse og have endnu meget at meddele Dig.“

„Nu, lad høre.“

„David, den elendige Skrædder,“ vedblev

Andrae, havde listet sig herfra og der gik flere Dage, uden at vi kunde opspore ham."

"For Pokker, den forløbte Skurk, som jeg har gjort saa meget godt."

"Lad mig kun tale ud, Høvding, Halunken var og blev borte og jeg forlod med Banden vort Skjulested, for at bo nogen Tid i de underjordiske Hvalvinger under det gamle Skovslot."

Og nu fortalte Andrae videre, hvorledes han havde erfaret Skrædderens Forræderi af Mølleren og hvorledes man havde blæst ham ud af Verden. Ogsaa hvorledes han havde spillet Dragon og bragt Greven og hans Følge paa Bilspej.

Denne sidste Meddelelse satte Tajatscho og Hugo i brillant Humør og begge lo hjerteligt.

"Harde I kun set ham i Uniformen," begyndte Stephano, da Latteren holdt op, "og hvor behændig Andrae udførte sin Rolle."

"Jeg kender min gode Andrae og ved, at han ikke alene er en behjerttet, men ogsaa en fin Knægt," sagde Tajatscho, idet han tilfreds rakte Andrae Haanden.

"Jeg er endnu ikke færdig, hør kun videre," begyndte Andrae paa ny. "Den gamle Sporhund, Skovridderen Runo, kom samme Dag tilbage med to Jægerdrengene, de saa Michel og Wittow, fyrede og skød Hatten af Hovedet paa Michel."

„Naar kun den Gamle ikke har faaet Spor paa vort Opholdssted?“ spurgte Tajatscho rast.

„Det har jeg sørget for, thi den Gamle og begge Drengene sidde nu i Marterkammeret.“

Herpaa fortalte Andrae de nærmere Omstændigheder og Tajatscho sagde betænkeligt, da han var færdig:

„Du har dog ikke undladt at binde Fangerne for Dinene, da Du førte dem herned?“

„Hvor kan Du tro det, jeg kjender mine Instruktioner, og er ikke veget et Haarsbred fra dem.“

„Naa, var det sket paa anden Maade, saa maatte vi have dræbt Fangerne, men da Du har baaret Dig rigtigt ad, og da vi om kort Tid forlade denne Egn, saa kunne vi stille os af med dem paa en anden Maade.“

„Hvorledes?“ faldt Stephano i Ordet, „skulle vi snart forlade Eggen?“

„Ja vist,“ svarede Tajatscho, „Andrae vil meddele Dig om en Opdagelse, som jeg har gjort paa Reisen. Men forlad mig nu, thi jeg er meget træt og kun Hugo skal blive her nogle Dieblkke for at hjælpe mig at drikke Vinen.“

Andrae og Stephano gif og de Tilbageblevne underholdt sig endnu lidt om Reisen, til det sidste Glas var tømt.

Silb'ig den næste Morgen forløbe Tajatscho og Andrae, flædte som Bønder, de gamle Ruiner og gik til Wendelins Kneipe.

Om Natten var den første Sne faldet, men i saa ringe Mængde, at Jorden neppe var bedækket med en Tomme deraf.

Før at komme nærmere, gik de igjennem Dalen og kort Tid efter saa de Røgen fra Wendelins Skorsten.

„Den gamle Skjælm,“ begyndte Andrae, idet han viste paa Røgen, „er vist ifærd med at lave Middagsmad, og dersom det er noget godt, ville vi være Gjæster.“

Tajatscho svarede smilende:

„Dersom der ingen Gjæster er, saa giver den Gamle kun simpel Mad til den godmodige Wendelin.“

Under lignende Samtaler naaede de til det ensomme Bærtshus, hvor Andrae ved at se igjennem Binduerne, hviskede til Tajatscho:

„Før Pøkker, Grev Madetsh sidder ved et Bord og underholder sig med Wendelin, imedens en galloneret Tjener har taget Plads i Nærheden af Døren.“

„Naa, vore Ansigter ere saa forvandlede, at selv Wendelin ikke kan kjende os,“ svarede Tajatscho, idet han aabnede Indgangsdøren.

Wendelins Kone kom tilshyne i Rjøkkendøren, saa forbarset paa de fremmede Mænd og spurgte barst:

„Dnske I Spise og Drikke, saa gaa ind i Gjæstestuen?“

„Hvad for noget Godt koger Du, lille Moder?“ spurgte Andrae, idet han gik henimod Rjøkkendøren.

„Tykke Erter og Klumper.“

„Naa, det er deiligt, jeg og min Kamerat ønske en Ret.“

„Saa gaa ind i Stuen, medens jeg retter an.“

Tjeneren, der sad nær ved Døren, kastede et foragteligt Blik paa de Indtrædende og viste paa et Bord længere borte, for at de ikke skulde saa det Udsald, at sætte sig hos ham.

Greven, der sad med Ryggen mod Døren, lod sig ikke forstyrre i sin Samtale med Wendelin og blev først opmærksom paa de Fremmede, da en af dem slog paa et tomt Glas, der stod paa Bordet.

Greven vendte sig om og saa mønstrende paa dem, medens Wendelin spurgte de nye Gjæster om, hvad de ønskede.

„En Snap og et Krus Ol,“ svarede Tajatscho, idet han ligegyldig støttede Armene paa Bordet og hvilede sit Hoved i Hænderne.

Andrae strakte Benene langt fra sig og saa sig dristig om.

Imedens Wendelin gik ud, for at hente det Forlangte, spurgte Greven i barsk Tone de Fremmede:

„Hvorfra komme I?“

„Hjemmesfra,“ svarede Tajatscho, uden at forandre sin Stilling.

„Og hvor have I hjemme?“ spurgte Greven videre.

„I vor Landsby,“ svarede Andrae med et sandt Faareansigt, idet han gloede kjækt paa Greven.

„Dumrian! Er det Svar paa mit Spørgsmaal?“

Da Wendelin i det samme kom med det forlangte, raabte Greven ham uvillig indpaa:

„Spørg engang de Lømler, hvem de ere og hvorfra de komme, thi paa mine Spørgsmaal har jeg kun faaet dumme Svar.“

„Herre!“ raabte Tajatscho nu, idet han reiste sig og slog med den knyttede Haand i Bordet, „vi have tjent Keiserinde Maria Theresia som brave Soldater og ere ingen Lømler, men vi ere Mænd, der have lugtet Krudtet.“

Ved det kjække Svar var Greven forstummet, og Wendelin, der vilde forhindre et slemmt Optrin, sagde, for at berolige Tajatscho:

„Hør, Kamerat! Hr. Greven mener ikke noget Ondt dermed, derfor maa Du ikke fare saadan i Harnisk.“

„Naa, saa kan Greven jo lade os være i Ro, om vi ikke ere Adelsmænd, saa ere vi dog stikkelige Bønder og dermed Basta!“

„For Pokker!“ foer Andrae nu op, „min Oberst, Gud har nu gjort ham salig, thi han faldt i det sidste store Slag, har aldrig kaldt mig for en Lømmel. Din Skaal, Broder!“ vedblev han derpaa, idet han hævede Glasset og drak Tajatscho til.

Wendelin havde imidlertid sat sig hos Greven og hviskede sagte:

„Lad disse Karle i Fred, det synes at være grønt Pal.“

Greven vendte dem nu foragteligt Ryggen og efterat have hvisket nogle Ord med Værten, reiste han sig og forlod, ledsaget af Tjeneren, Gjæstestuen.

Wendelin fulgte ham udenfor Døren og vendte da tilbage til de to Gjæster, der lo hjertelig til ham.

„For Pokker, I ere ikke de Folk, I synes at være,“ raabte han rød og forbauset.

Tajatscho og Andrae lo hjertelig, til de endelig fore med de fugtige Lømmetørklæder over Ansigterne, hvorpaa Nynkerne forsvandt og de friske Ansigter saa paa den forbausede Wendelin.

„Bed den hellige Nepomuk!“ skreg Wendelin, og idet han dæmpede sin Stemme, hviskede han, „Tajatscho.“

„Ja, det er os, Du Gamle, kjender Du os nu?“

„Saa staar Folker i det,“ jublede Wendelin og slog sig med Haanden for Panden, „hvilken Dumrian jeg har været, at jeg ikke af Ebers skjæffe Optræden imod Greven kunde begribe det.“

„Hør nu rolig paa mig,“ hød Tajatscho, „thi jeg har noget at meddele Dig, der kan bringe Dig i en bedre Stilling.“

Wendelin gjorde store Dine og satte sig tavst ved Tajatschos Side, der vedblev saaledes:

„Jeg har fattet den Plan, at drage til en anden Egn med mine Folk, og for at beholde Dig i vor Nærhed, har jeg kjøbt et Gjæstgiveri til Dig i en venlig Landsby, ikke langt fra os. Denne gamle Kneipe kan Du sælge for hvad Du kan faa for den, dine Senge og de andre gode Sager har jeg leiet den gamle Møller i Skovmøllen til at føre derhen, naar vor Afreise er bestemt.“

Her holdt Tajatscho inde, og Wendelin, der havde hørt til med stedse stigende Forbavselse, formaaede i de første Minutter ikke at sige et Ord.

„Kjæreste Ven! hvorledes skal jeg takke Dig?“

„Ligesom her, skal Du ogsaa der være vor Fortrolige,“ vedblev Tajatscho, og være vor Leve-
randør, thi Gjæstgiveriet, som skal være din Gien-

dom, støder med sine Bagbygninger til den store Skov, der omgiver Klipperne, i hvilke vi ville tage Ophold. Hold det endnu hemmeligt for din Kone, thi hun kunde sladre af Skole."

„Maa jeg saa at vide, hvor det er?"

„Det skal Du nok erfare i sin Tid, sørg blot for, at Du faar solgt din Rede."

„Hurra!" jublede Wendelin, „Went nede i Landsbyen har allerede længe ønsket sig den og der behøves kun et Ord fra mig, for at Handelen kan sluttes."

I dette Dieblis traadte Gundel, saaledes hed Wendelins Kone, ind i Stuen med en stor Skaal Erter i Haanden.

Et betænkeligt „Hm!" lød fra hendes Læber, da hun saa de to Gjæster se ganske anderledes ud, end da de traadte ind.

Efter at hun tav havde lagt Dugen paa Bordet, satte hun Skaalen derpaa og tællede til fire Personer.

„Men sig mig dog Gundel," sagde Wendelin leende, „Du dækker jo til fire og vi ere kun to?"

Gundel viste paa Andrae, der vendte Ryggen til og svarede spøgende:

„Blaafjolen der indbød sig og sin Kamerat, da han hørte, at vi skulle have tykke Erter og

Klumper. Men," vedblev hun lidt efter, "jeg er som forhejet, Wendelin, thi det er ikke de Ansigter, jeg saa i Indgangsbøren."

"Det tror jeg nok, se kun rigtig paa de to Mænd og Du forundrer Dig ikke mere."

Nu saa hun først rigtig paa dem, slog Hænderne sammen og raabte:

"Joseph og Maria! det er jo vor kjære Tajatscho og den alvorlige Andrae?"

Fjortende Kapitel.

En forfærdelig Skuffelse.

En grum og streng Vinter var begyndt. Paa den lige Jord laa Sneen meget høit og Dalene, hvor Blæsten havde drevet den ind, vare næsten ufremkommelige og Bønderne havde i flere Dage været bestjæftigede med at skuffe den afveien.

Ogsaa den venlige Dal, hvor Grev Rabekhs Slot laa og hvor der om Sommeren var saa smukt, var fyldt med Masser af Sne. Træerne paa Skraaningen af Bjergene bøiede sig under den tunge Byrde og mange slanke Fyrre- og Grantræer var bukket under.

Den ellers saa venlige Landsby, i hvilken Tajatschos eller egentlig Carolines Tante boede, frembød nu et sørgeligt Billede. Gaderne i samme vare vel tilgængelige, men intet muntert Liv saaes der.

Veien til det nærliggende Slot var ligeledes

gjort tilgængelig, thi trods den tæt faldne Sne, havde Slotsherren dog besluttet at holde Vildsvinejagt, der skulde finde Sted den følgende Dag.

Adelsmænd og Godseiere fra Nabolaget vare indbudte og samme Dag, som vi begynde vor Fortælling, ankom allerede mange af Grevens Benner, indhyllede i varme Pelse og hvis Slæder, trukket af fyrige Hingste og forsynet med Klotter farede igjennem Dalen.

Andre Gæster vare først ventede den næste Morgen.

Et travlt Liv herskede i Slottet og i den smukt prydede Sal var et festligt Bord dækket, om hvilket Grevens Benner havde samlet sig og ved Bægerklang og udsøgt Spise førtes den livligste Underholdning.

Greven med sin Gemalinde og deres eneste Barn, den attenaarige Comtesse Aurelia, forøgede ved deres Venlighed og forekommende Væsen Glæden hos Gæsterne og den Første mindede uafslædig om, ikke at skaane Vinen.

Skaaler for Greven, saavel som for Grevinden og især for den smukke Aurelia ledsagedes af stormende Aplans og som Tak udbragte Greven en Toast for sine Benner.

En af Gæsterne, som sad ved Siden af Greven spurgte i en Pavse:

„Din Broders Datter er jo her paa Slottet, hvorfor er hun ikke her imellem os?“

„Lad os tie derom,“ svarede Greven med hemmelighedsfuld Mine, „her er ikke Stedet, til at give Forklaring derom.“

Greven bragte nu Samtalen hen paa en anden Gjenstand, saa at Bennen vel mærkede, at Greven ikke ønskede at tale om sin Niece.

Imedens det gik lystigt til i den klart oplyste Sal sad Eugenia paa sit Bærelse og saa sørgmodig ind i Flammerne i Kaminen.

Hun havde grædt, derom vidnede hendes røde Dine og det vaade Rømmetørklæde i hendes Haand.

De Spisendes høie Latter trængte til hende i hendes stille Ensomhed og jo lydeligere den blev, jo mere følte hun sig ængstet og brød atter ud i Taarer.

„O, jeg Ulykkelige!“ raabte hun hændervridende, „engang kunde jeg ogsaa tage Del i saadan Glæde og nu maa jeg flygte for de glade Wiennesker og trække mig tilbage i Ensomhed. — Snart, meget snart vil det Dieblif komme, da min Skænsel bliver besjendt, da vil man overøse mig med Spot og Haan og jage mig bort herfra. — At! kunde jeg dog saa Mod, til at kaste dette elendige Liv fra mig, thi kun dybt i Jorden er Ro for mit forpinte Hjerte.“

I denne fortvivlede Enetale blev hun afbrudt

ved Indtrædelsen af en ung, net klædt Pige, der var bestemt til hendes Tjeneste. Langsomt og deltagende nærmede hun sig Comtessen for at sige, at Bordet var dækket i Siderærelset.

Efterat Pigen havde fyldt en skinnende Pokal med Vin, skød han en Lænestol hen til Bordet og bad sin Hersterinde om, ikke at lade Maden blive kold, hvorpaa hun spurgte, om den naadige Comtesse havde noget at befale.

„Du kan gaa,“ sagde Eugenia, „dersom jeg behøver Dig, vil jeg ringe.“

Eugenia sad nogle Dieblkke ubevægelig, da forlangte Naturen sin Ret og hun begyndte at spise. Efterat have tømt Pokalen, sank hun tilbage i Stolen og faa Sekunder efter var hun faldet i Søvn.

Forgjæves havde Pigen ventet, at der skulde ringes, men efterat Herrerne havde reist sig i Spisefalen og sat sig til Spillebordene, drev Angsten hende til Comtessens Værelse, hvis Dør hun sagte aabnede og traadte ind. Damens lydelige Andedræt overbeviste hende snart om, at denne sov og sagte sneg hun sig tilbage til sit eget Værelse.

Endelig vaagnede Eugenia; dog istedetfor Bedrøvelse følte hun en heftig Hovedpine.

Hun greb i Klokkestrengen og lidt efter traadte Pigen ind med en forseglet Billet i Haanden.

Saa snart Eugenia kastede Blik paa den, bærede

hun og spurgte Pigen fornøjet, hvem der gav hende den.

„Grevens Tjener, som sagde: „at en fremmed Herre havde bedt ham give Comtessen den.“

Efterat Pigen var gaaet, aabnede Eugenia den, og neppe havde hun fløiet den igjennem, før hun raabte:

„Han kommer! han kommer! o hvilken Lykke!“

Indræb hun sine Læber paa den og især paa Underskriften, og endnu engang læste hun:

„Eugenia! Imorgen naar Dagtselskabet er draget ud i Skoven, vil jeg komme op paa Slottet og melde mig som en gammel Bekjendt. Alt det øvrige mundligt. Edmund von Sternfeld.“

Med et triumferende Blik lagde hun Billetten sammen og gav den indtrædende Pige Befaling til at være hende behjælpelig ved Afklædningen. Pigen kunde ikke forklare sig Comtessens straalende Blik, da hun stadig, medens hun havde været der, havde været tungsindig og nedslaaet.

Ved Afklædningen faldt Billetten fra Eugenia, Pigen satte Foden paa den og senere sat hun den til sig. Efterat have sat Natlampen paa Bordet, ønskede hun god Nat og ilede nysgjerrig med Billetten til sit Bærelse.

„Ja, ja, visseelig en Elster,“ hviskede Pigen, da hun havde læst den, og maaske han er Marsag i hendes Sorg, ja, jeg ved nok, hvad jeg ved,“

vedblev hun med hemmelighedsfuldt Smil. „Imorgen tidligt,“ vedblev hun lidt efter, „er jeg meget tidlig hos Comtesse og lægger Billetten paa Gulvet.

Eugenia laa snart i en sød Søvn, og da hun næste Morgen vaagnebe, var Kammerpigen der allerede og Billetten laa ved Sengen.

Hurtig greb Eugenia den dyrebare Skat, idet hun saa sty til Pigen, der var beffæstiget ved Servanten.

„Er Jagtselskabet i Skoven?“ spurgte hun.

„Endnu ikke, Herrerne sidde ved Frokosten og Kustene ere ved at gjøre Hestene istand i Stalben. Ak! naadige Comtesse,“ vedblev den snaksomme Pige lidt efter, „Herrerne maa dog finde stort Behag i Jagten. Hu! at kjøre ud i Skoven paa en saadan Vinterdag.“

„Det forstaar Du ikke, Jagten er Mandens høieste Lyst, og Konger og Tyrster anse det for den bedste Fornøielse.“

Comtesse'n lod sig nu klæde paa, Haaret sætte i Orden og mønstrede sit Toilet for Speilet.

„Ak! hvor Edmund vil blive forstræffet,“ hviste hun, da Pigen var gaaet ind i det andet Værelse, „naar han ser mine blege Kinder.“ Med et dybt Suk betragtede hun sin forandrede Figur og et vemodigt Træk forraadte, hvad der bevægede sig i hendes Tanker.

Urolig gik hun frem og tilbage, aabnede Vinduet og saa længselsfuld ud i Vinterlandskabet.

„Endelig! endelig!“ raabte hun glad, da hun hørte Jagthornet, Klokketlangen og Piffesmældene.

Hun satte sig til at læse, og omtrent en Time efter traadte Pigen ind og meldte en fremmed Herre, som havde bedet om at blive modtaget af Comtesse.

„Lad ham komme, maaske bringer han Efterretning fra min Fader.“

Saa snart Pigen var gaaet, traadte Eugenia for Speilet og betragtede endnu engang med Smerte sine blege Kinder og indfaldne Træk. Da kastede hun sig i en Vænestol og medens hendes Hjerte bankede voldsomt, tog hun et Broderi i Haanden og gav sig Udseende af at arbejde flittigt.

„Han kommer! han kommer!“ hviskede hun beruset af Glæde, da han bankede paa Døren, og neppe hørligt hviskede hun: „Kom ind!“

Men da Døren gik op og den længselsfuldt Ventende traadte ind, foer hun op, udbredte Armene og raabte:

„Min Edmund!“

Tajatscho lod sig omfavne, men han besvarede det ikke, og medens Eugénias Ansigt straaled af Omhed og Kjærlighed, bleve hans Træk alvorlige og om hans Læber leirede sig et ondskabsfuldt Smil.

„Comtesse Eugenia,“ begyndte han endeligt i tilrettevisende Tone, „den Modtagelse, som her bliver mig til Del, fortjener jeg ikke, spar det til Deres tilkommende Brudgom.“

Disse Ord og Tonen, hvori de bleve sagt, virkede som et Tordenslag paa Eugenia, der afmægtig sank om, og blev sat i en Lænestol af den koldblodige Tajatscho.

Han trak en lille Flaske op af Lommen og holdt den nogle Sekunder under den Afmægtiges Næse, hvorpaa denne kom til Besindelse.

„En ond Drøm havde grebet mig,“ sagde Eugenia med mat Stemme og idet hun saa ømt paa Tajatscho, vedblev hun: „O Edmund, forstil Dig ikke længere, men tilstaa kun, at Du endnu elsker mig ligesaa ømt, som hin lykkelige Time, hvor min Svaghed overmandede mig og jeg bragte Dig min Ustyld til Offer.“

Et tvehydigt Smil foer ved disse Ord over Tajatschos Ansigt, men uden at agte derpaa, vedblev Eugenia med bævende Læber:

„Under mit Hjerte hviler Vidnet om hin søde Time og snart vil Du, min Skat, høre det søde Navn „Fader““.

„Birkelig?“ svarede Tajatscho med et ondskabsfuldt Smil og med stigende Tone vedblev han: „Vanvid maa tale af Eder, thi uden, at her er et

Mirakel, kan jeg umuligt være Fader til det Barn."

Ved disse Ord faldt Stæget fra Tajatschos Læber og idet han blottede sit Bryst tilføiede han haanligt:

"Kan Du nu begribe, at jeg er en Kvinde og ikke Fader til dit Barn, det er en af Tajatschos Bande, der har den Ære."

"Caroline!" stammede den bævende Eugenia og sank atter bevidstløs om i Rænestolen.

Denne Gang ventede Tajatscho ikke paa hendes Opvaagnen, men med et djævelsk Grin betragtede han sit Offer nogle Minutter og lidt efter saa Husets Tjenere den ubekjendte Fremmede forlade Slottet.

"Nu er det Tid," sagde Eugencias Pige, der fra Tid til anden havde lyttet ved Døren, "jeg har ikke forstaaet, hvad de talte om, men jeg har dog hørt, at de trættedes."

Efter denne korte Monolog traadte Pigen, uden at være kaldet, ind til sin Herskerinde, som hun fandt ubevægelig og stiv i sin Rænestol.

"Hellige Guds Moder!" skreg Pigen, idet hun greb Comtesse'n ved Skulderen og anstrengte sig for at faa denne til at vise Livstegn.

En stræffelig Tanke steg op i hendes Bryst, at den ubekjendte Fremmede maaske havde myrdet

hende, men naaet alle hendes Undersøgelser, kunde hun dog ikke opdage Spor af Vold.

I sin Angst ilede hun ud i Koridoren og raabte om Hjælp. Grevinden ilede til, og med flere af Tjenerstabet gik hun til Comtessens Bærelse, hvor imidlertid en Katastrofe var gaaet for sig, der fremkaldte almindelig Forfærdelse.

Grevinden var den Første, der traadte ind og blev det første Dienvidue til den forfærdelige Hændelse, og idet hun viste Tjenerne tilbage, traadte hun ene ind i Bærelset.

Den pludselige Stræk havde hos Eugenia forarsaget en for tidlig Fødsel af et dødt Barn og dette havde bevæget Grevinden til at vise Følene tilbage.

Kun en gammel tro Kammerjomfru kaldte Grevinden til Hjælp; de bragte den Ulykkelige ind i Soveværelset og skaffede det døde Barn til Side.

Selv Eugénias Pige fik ikke Afgang til hende og et ridende Bud blev sendt til Huslægen.

Eugenia kom til sig selv, førend Lægen kom, men hendes Bevidsthed var omtaaget og de Lyd, hun fremstødte vare usammenhængende og forvirrede. Faa Timer efter kom Lægen og Grevinden fortalte ham under fire Dine, hvad der var forefaldet.

Efterat Doktoren længere Tid havde betragtet den Ulykkelige, erklærede han Grevinden, at der

var stor Tvivl om at Comtessen nogenfinde kom til Brugen af sin Fornuft, leve haabede han dog nok hun kunde.

Da Eugenia havde ligget flere Timer i fuldkommen Ubevægelighed, begyndte hun at fantasere og sagde Ting, der skldte baade Grevinden og Lægen med Rædsel.

„O, Caroline! Caroline!“ skreg hun, „Djævel fra Helvede! hvorfor forfølger Du mig? Hvor er Du, Edmund, og hvor bliver Du af, Du er jo Fader til mit Barn? Og Du, Caroline, hvorfor siger Du mig lige i Ansigtet: „En Røver af Tazjatschos Bande er Fader til mit Barn!“

„Hr. Doktor,“ vendte Grevinden sig nu til Lægen, „tror De paa denne forvirrede Snak, som den Syge siger i Vildelse?“

Doktoren trak paa Skulderen og svarede, idet han heftede sine Dine stift paa den Syge:

„I Feberheden bliver der sagt meget, naadigste Grevinde, men det forekommer mig dog, at der ligger Sandhed i Patientens Sværmeri, jeg tør paastaa, at der i Comtessens forvirrede Tale er noget Sandt.“

„Min kjære Doktor,“ sagde Grevinden modløs, „jeg vil dog ikke haabe, at De tror denne Patientens skandaløse Tale?“

„Ei bevares,“ svarede Doktoren, „men Fru Grevinden maa dog tilstaa, at vor Patient ikke paa

en overnaturlig Maade er kommet i den Tilstand, og derfor taler ogsaa den hemmelige Flugt fra hendes Faders Slot."

Da Grevinden tav, truffet af disse Ord, blev Doktoren:

„Den Fremmede, der idag har besøgt Frøkenen, Budet har talt til mig derom, synes at spille en fremragende Rolle i denne forviklede Sag, ingen af deres Folk har set, hvorfra han kom, eller hvorhen han er gaaet. Der eksisterer en Tajatscho, som er Anfører for en Vildtthve- og Røverbande, det er ganske vist, Fru Grevinde, og saadanne Forbrydere, der snart snige sig om som Standspersoner og snart som sædvanligt Paf, kan man tiltro Alt."

„Det er forfærdeligt, hvilken stræffelig Stilling den iletfindige Skabning har bragt os i," sagde Grevinden ærgerlig; lidt efter vendte hun sig til Doktoren: „Jeg beder Dem om streng Tavshed i dette Tilfælde."

„Fra min Side skal der ikke blive talt noget," svarede Doktoren, „naar kun Tjenestefolkene holde ren Mund."

„Kun min gamle Kammerfrue er indviet i denne Historie, og hun er tavst som Graven."

Grevindens sidste Ord blev afbrudt af et ængsteligt Skrig fra den Shge, som derpaa i den høieste Feberhebe gjentagende raabte „Edmund!"

„Edmund," gjentog Grevinden, „ja, ja, med

det Navn benævnte hun for mig, da hun kom herhen, en ungarsk Adelsmand, der havde anholdt om hendes Haand hos hendes Fader, men var blevet vist tilbage, da denne havde bestemt hende til en anden."

"Har De set Herren, Fru Grevinde, som Comtesseu idag har havt Besøg af?"

"Jeg har kun set ham gaa over Gaarden, da han gik bort. Det var en høj, velvoksen Mand i en fin Pelsværks Overfrakke og Ridestøvler."

"Man burde spørge sig for i Gæstgivergaarden i Vandsbhyen," vedblev Doktoren eftertænksomt, "om ikke en fremmed Herre er taget ind der."

I dette Dieblif fremstammede Eugenia:

"Røver! Bandit! det skal være mit Barns Fader og Du, Edmund, en Kvinde? Hu! hu! Caroline! vig fra mig, Du Djævel!"

"Den Ulykkelige taler Vanvid," sagde Doktoren. "Jeg kan ikke forordne andet end kolde Omslag, det vil lette hendes Hoved."

Den nu indtrædende Kammerfrue blev beordret at sørge for den Syge og Grevinden og Doktoren gik tilbage til Dagligstuen.

Efter den Sidstes Raad blev en Tjener sendt til Vandsbhyen, for at faa Underretning i Bærts-huset. Noget Tid efter kom den Affendte tilbage med den Efterretning, at Bærten havde ikke set

nogen Fremmed, og at der paa Grund af det store Snefald ikke i flere Dage havde været nogen.

„Det gjør mig sikker i min Mistanke,“ sagde Doktoren, da Tjeneren var gaaet, „at der er foregaaet et skændigt Bedrageri med den stakkels Comtesse og at den ungarske Adelsmand har været en forklædt Skurk.“

„De kan have Ret,“ svarede Grevinden, „men raad mig, hvad er der at gjøre ved Sagen?“

„Jeg vil strax sende et Albud til Comtessens Fader og meddele ham hans Datters Tilstand, jeg nærer iøvrigt ogsaa Betænkeligheder, om den unge Dame overvinder denne frygtelige Katastrose.“

Grevinden saa tavst og betænkelig en Stund hen for sig, da sagde hun:

„Min Gemal har i længere Tid været i Uvenskab med sin Broder, og derfor have vi undladt at meddele ham, at hans Datter er flygtet til os.“

„Fatalt,“ vedblev Doktoren, „men i dette Tilfælde maa alle Hindringer vige, thi dersom der skulde indtræffe et Dødsfald, kunde De fra Faderens Side paadrage dem et Ansvar.“

„Min Gud!“ stammede Grevinden, uden at se paa Rægen, „naar denne fatale Historie kun ikke var forefaldet idag, da vi have saa mange Gæster hos os, hvor det dog vil gjøre Opsigt?“

„Idag maa det jo holdes skjult,“ sagde Doktoren, „ellers blev der jo en voldsom Forstyrrelse

mellem Herstaberne. Tilgiv, jeg maa endnu en Gang op og se, hvorledes den Syge bliver passet.

Omtrent en halv Time efter kom Vægen tilbage, og Grevinden læste i hans Mine, at der var indtraadt en beroligende Krijs.

„Patienten,“ sagde Doktoren med et tilfreds Smil, „er faldet i en rolig Slummer, det er et godt Tegn, da den kraftige Natur maaske saa vil seire.“

Imedens dette tilbrag paa Slottet, var Tajatscho allerede for længe siden igjennem Landsbyen og stod efter en kort men besværlig Marsch i Fjeldfløsten, hvor den skjulte Indgang til Hulen var.

Efterat han havde trukket en Bænk tilbage, der var skjult bag et Klippestykke, aabnedes saa Minutter efter Indgangen til Hulen og Hugo traadte ham imøde med et mere sørgmodigt end venligt Blik.

„Jeg har udført min Hævnpian,“ sagde Tajatscho, idet en ondskabsfuld Glæde lyste ud af hans Øine, der berørte Hugo meget ubehageligt.

Da Indgangen igjen var lukket, fulgte Hugo Tajatscho ned i det underste Rum, hvor Vanden

fab i en stor Hvælving om en mægtig Ild, der flammede i en Kamin, som var udhugget i Klippen.

Bed Siden af Ilden stod Max's Kone og rørte om i en stor Berngrøde, der hang over den.

Bed Siden af denne store Hvælving var en mindre, i hvilken Sengene vare og under denne laa Max's tidligere Soveværelse, til hvilket en bekvem Trappe nu førte ned.

Denne Hvælving var forsynet med to gode Senge og Møbler, og indrettet til Tajatscho og Hugo.

De uhyre Klipper og den dybe Beliggenhed gjorde at Vinterens Strengthed neppe sporedes her, dog opholdt Begge sig sædvanligvis oppe i den almindelige Forsamlingshvælving.

Max var uagtet det svære Snefald gaaet ud i Skoven med sin Broder, for langt fra at iagttage Bildsvinejagten og se, om der ikke skulde falde noget af til dem.

Flere Timer efter, da Maanen allerede lystede klart, kom Begge, belæsset med et stort Bildsvin.

Da Max blev spurgt, hvorledes han kom til den lykkelige Fangst, gav han følgende Svar:

„Dette Svin, skjønt det var anskudt, fastede de angribende Hunde tilbage, og kom da ned ad Bjerget, netop der, hvor vi havde opstillet den tykke Træstamme. Dybt under os havde det anskudte Dyr, der var udmattet af det store Blodtab,

fastet sig bag et Fjeldstykke. Da det saa os, hævede det sig og var i Begreb med at gaa løs paa os, da jeg med et Bøsseskud gav det sin sidste Rest. Den lange Afstand fra Jagtselskabet og Nabøens Grænseskjæl, som Klippegrunden danner, gav os Sikkerhed og saaledes have vi da lykkelig skaffet Byttet herhen. Og nu," sluttede Max, "vil jeg igjen ud, for at gjøre vore Spor over den frosne Bæk usynlige."

Han gik derpaa ud med sin Broder og Tajatscho betragtede velbehagelig det smukke Dyr.

"Nu, I doyne Kamerater," raabte Max's Kone lidt efter til Mændene, "sæt Talerkenerne paa Bordet, thi jeg vil rette an, for at I kunne saa Magerne fylde."

Efterat dette var gjort, satte Konen to store Skaale med Suppe paa Bordet og dækkede derpaa et mindre Bord for Tajatscho og Hugo, for hvem hun vel ikke havde andre Retter, men de spiste af Porcelains Talerkener.

Bed Maaltidet fortalte Tajatscho Hugo paa en frivol Maade sit Møde med Eugenia, og i hvilken Tilstand han havde forladt hende.

Hugo hørte tavs derpaa, men i hans Indre blev Kløften bestandig større imellem ham og den forklædte Kvinde.

Efter Bordet gik Tajatscho med Andrae, med hvem han havde talt hemmeligt, til den nærmeste

Landsby, som omtrent laa en Mil derfra, og som de møjssommeligst naaede.

Bed de første Huse vendte de sig lidt til Siden, og naaede bag Gjærdet om en øde Have en gammel Dør, gjennem hvilken de traadte og stode da i en ussel Gaard, hvorover de gik, og idet de kom igjennem en anden Dør, var de i Gaarden, der hørte til Baaningshuset.

Udenfor det eneste Vindue, der vendte ud til Gaarden, bleve de staaende et Dieblis for at lytte, dog de Stemmer de hørte indenfor vare bekjendte, derfor bankede Tajatscho paa Vinduet.

„Skal strax blive lukket op,“ lød det og Wendelins Ansigt kom til Syn.

Hans Hone luffede derpaa Døren op og stod rede med en Børste, for at befri de Fremmedes Fødder for Sneen.

„Guds Død!“ sagde Andrae, idet han rystede sig, „det er dog et forfærdeligt Veir.“

„Ja, det er vist, dersom det varer endnu længe ved, saa dø vi nok af Kjedsommelighed.“

„Det gaar ikke bedre hos os,“ svarede Tajatscho, „vi sidde indsneet i den fordømte Klipperede, uden at kunne foretage os noget Ordentligt.“

Under denne Samtale havde man naaet Stuen, hvor Wendelin hilste de to Gjæster venligt og satte et Lys paa Bordet istedetfor den ofende Olie-lampe.

„Vi kunne vel tale uforstyrret her?“ spurgte Tajatscho, idet han satte sig ved Bordet og saa ud af Vinduet, der vendte ud imod Landeveien, men som han fandt lukket med Skud.

„Her er ikke en Kat i hele Huset,“ sagde Wendelin, „thi Beboerne i Byen ere ingen Værts-husgjæster og komme i det høieste om Søndagen, og af Fremmede har her ingen været paa Grund af Snefaldet.“

„Hent os en Flaske Vin,“ bød Tajatscho, „jeg har noget at meddele Andrae, som ikke kan interessere Dig.“

Wendelin gik, for at hente det Forlangte og Gundel var ilet ud i Køkkenet, for at varme et Stykke Steg til Gæsterne.

Tajatscho fortalte nu Andrae om sit Besøg paa Slottet, og hvad der var hændet imellem ham og Eugenia.

„Har Du nu Vist,“ sluttede Tajatscho, „saa besøg din fine Kjæreste, hun er endnu stadig henrivende,“

„Dersom det kunde gaa an, havde jeg nok Vist at tilbringe en glad Time med hende, men Eugenia vilde vist undre sig, naar hun istedetfor den fine Edmund skulde modtage den plumpe Andrae.“

„Nu, hvem ved, hvad der endnu kan ske,“ sagde Tajatscho smilende, „thi Comtesse'n frygter

jo for at vise sig for sin Fader, hun gjør maaske ingen Omstændighed ved at følge sit Barns Fader, det kommer kun an paa, om Du nærmer Dig hende."

"Menneske!" raabte Andrae under vild Latter, "hvorledes vilde en adelig Frøken, der er vant til at leve i kostbare Værelser, finde sig i at bo i en Klippehule?"

"Gi, hvad," sagde Tajatscho, "en Falden som Eugenia, der sidder i Skammen, har intet Valg, og maa være glad ved at skjule sig for Alles Dine."

Den atter indtrædende Wendelin gjorde Ende paa Samtalen.

Efterat Kløverbladet havde talt en rum Tid, vendte Tajatscho sig med følgende Spørgsmaal til Wendelin:

"Har Du ikke faaet Efterretning om den gamle Wolf og hans Kone?"

"For nogle Dage siden," svarede Wendelin, "fandt jeg Leilighed til at tage til Prag og jeg saa da ind til det gamle Par. Den gamle Wolf befinder sig ganske godt i den lille Kneipe og hans Gamle forstaar at trække den sidste Skilling ud afommen paa de Gæster, der kommer der."

"Det er mig kjært" svarede Tajatscho, "naar der kommer bedre Dage, vil jeg personlig overbevise mig om de Gamles Befindende."

I samme Dieblif hylede Wendelins Jundlings=

hånd udenfor Døren og strax derpaa bankede det paa Ruden.

„Jeg gad dog vide,“ brummede Wendelin, „hvem Pokker der kommer her ved Nattetid. Gaa der ind i Kammeret,“ hviskede han, „thi hvem kan vide, om det ikke er Mænd fra den hellige Hermandad.“

Tajatscho og Andrae fulgte Raadet, hvorpaa Wendelin gik ud, dog inden han lukkede op, spurgte han med høi Stemme: „Hvem der!“

„Luk kun op,“ lød en klagende Stemme, „jeg er næsten stiv af Kulde og kan neppe gaa et Skridt videre.“

Wendelin udstødte et mistænksom „Hm!“ lukkede Døren op og et ungt Menneske vaskede ham imøde, der næsten var stiv af Kulde.

„Hvor kommer De fra?“ spurgte Wendelin den Fremmede

„Jeg kommer fra Nabobhyen og har bedet den der boende Læge at komme op paa Slottet,“ svarede den Fremmede, idet han satte sig ved Kaminen.

„Hvem er din Herre?“

„Grev Rabeksh.“

„Gaa, er Hr. Greven blevet syg?“

„Nei, men en Slægtning af Greven er pludselig blevet syg og neppe var Greven vendt hjem fra Jagten, før jeg blev sendt til Doktoren.“

Tjeneren bad derpaa om et Glas Brændevin og da han havde nydt det, faldt han isøvn paa Stolen.

Tajatscho og Andrae, der havde hørt Samtalen, traadte nu frem af Kammeret og indtege igjen deres Pladser.

Ved Lyden vaagnebe Knægten og hans Blif faldt paa Tajatscho, der sad ligeoverfor ham. Idet han fæstede sine Bine skarpt paa ham, spurgte han:

„Er De den Herre, der idag var paa Grevens Slot?“

„Jeg kommer lige fra Prag,“ svarede Tajatscho forlegent, saa Du har ikke set mig før.“

„Harde De havt en Overfrakte med Pelsværk paa, saa havde jeg svoret paa, at De idag havde været paa Slottet, thi De ligner den Herre, som et Eg det andet.“

„Meget muligt,“ sagde Tajatscho, „Menneskene kunne ofte ligne hinanden meget.“

En Kanekloffe løb nu udenfor og idet Tjeneren foer op, sagde han:

„Det maa være Doktoren.“

„Hvem er det, som er syg og hvad feiler hun?“ spurgte Tajatscho.

„Det er Grevens Broderdatter,“ og med en hemmelighedsfuld Mine tilføiede han, „hvad hun feiler, ved jeg ikke, der gaar nogle underlige Rygter.“

For at gjøre Rnægten mere snaksom, maatte Wendelin hente en Flaske Vin, og da han havde skænket i for ham, begyndte Tajatscho at udsørge.

„Jeg og min Ven her ere fremmede i denne Egn, og Værten ligeledes, fortæl os derfor, uden at lægge Skjul paa noget, hvilke Rygter der gaa om den Syge.“

Et nyt Glas løste Rnægtens Tunge og han begyndte:

„Man fortæller, at Comtessen er løbet fra sin Fader, efterat hun er blevet forført af en simpel Person, ja man siger endnu værre Ting, men som jeg ikke tør sige.“

„Gi hvad,“ faldt Tajatscho i Ordet, „bliv kun ved, vi ere jo alle tre Mænd, der kunne bevare en Hemmelighed, og saa vil jeg betale Nattekvarter for Dig, thi Du bliver vel her Natten over.“

„Ja vist! Maanen havde allerede skjult sig, da jeg kom hertil og hellere end jeg vil fare vild, eller som jeg før gjorde, sidde fast i en Snedrive, bliver jeg under Tag, thi jeg har jo udrettet mit Grinde.“

Uopfordret vedblev han da:

„Idag efterat den fremmede Herre var hos Comtessen, skal Tjenerskabet have fundet hende livløs paa hendes Værelse og en for tidlig Fødsel skal have været Følge af hans Besøg.“

Her stansede Fortælleren og Tajatscho og Andrae kastede et betydningsfuldt Blik til hinanden.

„Ude i Koridoren,“ vedblev han, „hvor en af Tjenerne lurede, hørte han den Syge raabe: „En Røver skulde være Fader til mit Barn?“

„Det klinger jo forfærdeligt,“ sagde Tajatscho, „og hvad siger Greven dertil?“

„Det ved jeg ikke, thi da Sagselskabet kom fra Skoven, gik de strax til Bords og jeg blev sendt til Doktoren.“

Tajatscho havde nu hørt nok, han gav Wendelin et hemmeligt Bink at han skulde bringe Knægten til No og da det var sket, begav Tajatscho og Hugo sig paa Hjemveien.

Femtende Kapitel.

Det skjæbnesvangre Brev.

I et elegant indrettet Værelse, i hvilket den Imitrende Ild i Kaminen udbredte en velgjørende Varme, sad Grev Radekyh i Selskab med den gamle Friherre von Wilden ved et velbesat Bord.

Ude i den øde, vinterlige Natur piskede en stærende Østenvind Sneflokkene, der dhyngede sig op i store Hobe.

Et Vindstød bragte Ruderne til at flirre, hvorved Greven foer forstrækket i Beiret og udbrød:

„Hu, hvilket forfærdeligt Veir.“

„Ja forfærdeligt,“ svarede Friherren, „men vi sidde lunt inden Døre og leve fortræffeligt.“

„Ja vel ere vi under Tag, men jeg afftyer saadanne Dage og ønsker tidt der ingen Vinter var.“

Caroline.

Friherren kunde ikke undertrykke et ironisk Smil og svarede skalkagtig :

„Var der ingen Vinter, saa var der vel heller ingen Sommer, thi Naturen maa jo dog have No, Alt kan ikke være evigt ungt og grønt.“

Greven vilde netop svare, da Kammertjeneren traadte ind med et Brev.

Da han havde set paa Seglet, blev hans Kinder røde, thi han saa Familievaabnet og tvivlede derfor ikke om, at det kom fra hans Broder. Uden at bryde Seglet spurgte han :

„Er Budet her endnu?“

„Nei, Deres Naade, da han havde leveret Brevet, red han strax igjen.“

„Kjedeligt! jeg havde ellers strax sendt Brevet tilbage.“

Herpaa kastede han det foragteligt paa sit Skriverbord, og da Tjeneren var gaaet, sagde han til Friherren :

„Tænk Dig blot, Brevet er fra min Broder, med hvem jeg for bestandig har brudt.“

„Desto mere nysgjerrig maa Du være efter at vide, hvad han skriver,“ svarede Friherren og fyldte sit Glas paa ny.

Greven tog uvillig Brevet og brød Seglet.

Stilen i Brevet var ikke venstabelig og Indledningen i samme var afmaalt, kold og bidenbe.

Han var endnu ikke til Ende med det, før

han bandende kastede det paa Skrivebordet og med lange Skridt maalte Bærelset.

Med et forundret „Hm! hm!“ fulgte Friherren Grevens Bevægelser, indtil denne endelig stansede og raabte:

„Min bortløbne Datter har fundet Beskyttelse hos min Broder og der, der — jeg kan ikke sige det, læs selv den Hjöbspøst.“

Greven styrtede fortvivlet ind i den anden Stue, for at skrive til sin Broder.

Friherren læste imidlertid:

„Min Broder, dersom Du endnu vil kaldes saaledes, Din Datter Eugenia har allerede været her i mange Uger, men i en Tilstand, som vi vel anede, men som nu desværre har bekræftet sig. Hvorledes hun er kommet i denne Tilstand er for os en Ubegribelighed, men da det er sket, imedens hun var hos Dig, kan Du vel let finde Nøglen. Din Datter er igaar, til Skam for hele vor Familie, nedkommet med en død Søn, strax efter at en Fremmed, der havde ladet sig mælde hos hende, havde forladt hende. Hvad der er forefaldet imellem dem, vide vi ikke, men noget Forfærdeligt maa det have været, thi da den Fremmede var gaaet, fandt man Eugenia afsmægtig. Efter Doktorens Udsagn vil hun nok leve, men han frygter, at hendes Forstand er

borte. Da jeg under de Omstændigheder ikke kan beholde Din Datter mere i Huset, saa opfordrer jeg Dig til strax at lade hende hente, hvis ikke lader jeg hende bringe til Hospitalet i Prag.

Franz, Greve af Radetzky."

En iskold Gysen gjennemfoer Friherren, og idet han stampede ærgerligt med Foden, brummede han:

"Hvem skulde formode det om den stolte Pige? Jeg fortænkter ikke Greven i, at han er rasende over den Skamplet paa sit adelige Skjold."

Friherren gik nogle Gange op og ned i Bærelset og udbroød spottende:

"Og til den Tøs har min Søn i flere Maanedes beileet."

En haanlig Patter løb saa høit fra ham, at Greven forstrækket aabnede Døren til Rabinettet.

"Tilgiv, dersom jeg har forstyrret," sagde Friherren, idet han nærmede sig Greven, der havde et forseglet Brev i Haanden.

"Jeg har, som Du ser, endt min Forretning, dette Brev indeholder en kort Bescud. Har min Broder optaget den Vancerede i sit Hus, uden at spørge mig derom, saa kan han vedblive at sørge for hende, thi jeg erkjender hende ikke mere for mit Barn."

„Jeg vilde i dit Sted handle ligeledes, thi din Broder har naturligvis kun optaget Flygtningen for at fornærme Dig.“

„Saaledes tænker jeg mig ogsaa Sagen,“ svarede Greven, og idet han vendte sig til den indtrædende Kammertjener, gav han denne Brevet med de Ord:

„Lad Georg uden Tøven sadle en Hest og bringe dette Brev efter Adressen, og bring saa et Par Glasfer Tokaier, det er det bedste Middel til at fordrive Griller med.“

Snart fæde de gamle Venner bag deres fyldte Glas, og Eugénias Skjæbne og Broderens Brev var snart glemt, da Friherren førte Talen hen paa Røverbanden, som man i flere Uger intet havde hørt om.

„Jeg tror nu selv, at det fordoømte Paf har forladt vor Egn, dog jeg er nysgjerrig efter at erfare, hvor din gamle Skovrider Kuno og de to Jægerdrengene er blevet af.“

„De ere formodentlig for længe siden døde, dem bryder jeg mig ikke om,“ svarede Friherren med tykt Mæle.

„Ja, det er der vel ingen Tvivl om, men jeg gad dog nok vide paa hvilken Maade.“

„Formodentlig paa en naturlig Maade, Karlene have vel enten hængt dem eller skudt dem.“

„Forfærdeligt!“ raabte Greven, „jeg vilde give meget for at faa sat paa Høvdingen Tajatscho.“

En sagte Banken paa Døren afbrød Samtalen.

„Kom ind!“ raabte Greven, idet han bleguede, da Kuno asmagret og dødbleg viste sig paa Tærskelen. „Kuno, Kuno! vender Du tilbage fra Graven,“ tilspøiede han.

„Vel kommer jeg fra et gyseligt Sted, der næsten ligner en Grav, ikke som en Aand, men som den levende Kuno og den naadige Friherres underdanige Skovrider.“

Ved disse Ord gif han længere frem i Stuen og bukkede ærbødigt.

Efterat Overraskelsen havde lagt sig, opfordrede Greven ham til at sætte sig og fortælle, hvorledes det var gaaet ham og Drengene, siden de vare forsvundne.

„Jeg er meget udmattet og beder naadigst om et Glas Vin.“

Greven rakte ham det fyldte Glas og da fortalte han med mat Stemme, hvorledes han og Drengene var faldet i Vanditernes Hænder og bundne for Dinene ført ned i en Kjælder.

Vi undgaa en nøiagtig Meddelelse, da Læseren er bekendt med meget og hørre kun, hvad han ikke kjender af de Fangnes Lidelseshistorie.

Den gamle Runo maatte ofte stanse i sin Fortælling.

„Hele Tiden, som jeg tilbragte i det frygtelige Fængsel, sov jeg kun lidet og min Kost bestod i grovt Brød og Vand. Om det var Dag eller Nat vidste jeg ikke, da Rummet blev oplyst af en osende Lampe. Under Jorden var sikkert begravet Lig, da der stadig var Lig og Gravlust.“

„Forfærdeligt! forfærdeligt!“ raabte Greven, og idet han vendte sig til Friherren, vedblev han: „Maaske er det gaaet din Fætter paa samme Maade som Runo.“

„Den Tanke har jeg ogsaa havt, tilmed bestyrkede Fangevogteren mig deri,“ svarede Runo.

„Nu, hvad sagde han da?“

„Han sagde, dersom Vænterne trykke Dig, saa tænk blot paa, at selv stolte Baroner har baaret det samme Smykke.“

„Bliv nu ved, Runo! Og naar Du ikke har mere at berette, ville vi overlægge, paa hvilken Maade vi kunne overrumple Røverne i deres Rede.“

„Paa en usædvanlig Tid traadte Slutteren ind til os med en ung, slank Mand, hvis Ansigtstræk vare mig bekendte.

„Gamle, tiltalte han mig, jeg vil skænke Dig og dine to Drenges Livet, skjønt Du ved din Optræden imod os har fortjent Døden. Han vinkede

af Slutteren, der løste vore Baand og bandt os for Dinene, hvorpaa vi bleve førte snart opad, snart ned, indtil der lød et stærkt „Holdt“.

Vore Fjere forlode os og jeg rev hurtigt Bindet fra Dinene. Det begyndende Dagslys skinnede mig imøde og lidt fra mig saa jeg begge mine Lidelseskammerater.

Baklende og udmattende skrede vi langsomt igjennem Skoven og stode snart ved den ensomme Skovmølle. Hos gamle Mering oplivede vi os en Smule, spiste, drak og varmede os og gif derpaa til Skovridderboligen, hvor jeg erfarede, at min naadige Herre var her og strax begav jeg mig herhen.“

Her sluttede Runo og Greven spurgte, hvor Røvernes Skjulested var.

„Nær ved de gamle Klosterruiner bleve vi kneblede og førte bort med tilbundne Dine, og da man tog Bindet af, vare vi i et oplyst Rum, hvor en Mængde Mænd vare forsamlede, jeg antager derfor, at deres Tilflugtssted er i Nærheden eller maaske i de gamle Klosterruiner.“

„Nu, saa maa vi nærmere undersøge der; men har Du ingen Anelse om, hvem det Menneske er, hvis Ansigt syntes Dig saa bekjendt?“

„Jeg tror ikke, jeg tager feil, naar jeg antager ham for den Herre, der her udgav sig for en ungarsk Adelsmand.“

„Ja, som jeg tænkte, saa er det Anførereren for Banden, den frygtede Tajatscho, der udgav sig for Ungarer.“

„Og,“ faldt Friherren ham i Ordet, „der“ —

„Ti! ti!“ afbrød Greven hastig og gav Runo et Vink, at han kunde gaa.

„Uforsigtige!“ sagde Greven da til Friherren, „er det ikke nok, at jeg er nedbøjet over den Skam, der er kommet over mit Hus, vil Du trykke mig dybere i Støvet, ved at udbasune det.“

„Jeg vil tie, men tro ikke, at din Datters Feiltrin kan skjules, thi det er vist ikke sket uden Vidner.“

„Greven saa stift hen for sig, foer da op og raabte vildt:

„Forbandet være den Slange, der er født til min Skam og Bærelse! Jeg vil bringe hende i et Kloster, hvor hun skal angre og aldrig mere skal hun gjense mig.“

Han gjennemløb nu voldsomt oprørt Bærelset og blev endelig staaende for Friherren, til hvem han sagde:

„Det Bedste var dog maaske at handle strax, for at forhindre flere andre Rhygter.“

„Ja vist, det vilde jeg ogsaa gjøre i dit Sted.“

„Men nu er Talen om, hvem jeg skal sende til min Broder.“

„Jeg staaar til Tjeneste, dersom Du vil betro det til mig.“

„Dersom Du vil, saa vil jeg aldrig glemme, at Du har ydet mig en meget stor Tjeneste.“

„Imorgen tidligt sidder jeg i Slæden. Nu forlader jeg Dig, for at Du skriftlig kan give mig dine Anordninger, thi for Diebliffet har jeg en daarlig Hukommelse.“

„Nu, tag saa kun bort, og imorgen før Dag kommer jeg til Dig.“

Greven satte sig strax til Skrivebordet og havde snart udsærdiget en uindskrænket Fuldmagt for Friherre von Wilden, som deri var bemyndiget til at bringe Grevens Datter til Ursulinerindes-Klostret i Prag og forhandle med Abedisen der om den vordende Nonnes Optagelse og Medgift.

Med et sagte „Hm!“ udbrød Greven da dette var færdigt:

„Jeg tænker, at to tusind Dukater, som jeg netop har liggende, vil stemme Abedisen gunstig for mit Onske.“

Han aabnede nu et Pengeskab og tog en Pung med Guldstykker, som han lagde ved Skrivelsen i Sekretairen.

Alle hans Tanker vare rettede paa at befri sig for den brødefulde Eugenia og derfor traadte Tanken om Røverbanden og deres Skjulested i Baggrunden.

Resten af Dagen og selv Natten hengik for Greven i bestandig Uro og ved den frembrydende Dag var han igjen paa Benene og kjørte til Vennen, som han fandt rejsesfærdig.

„Her, her,“ sagde Greven, idet han tog Tasken fra Tjeneren, „her i denne Taske er Alt, hvad Du behøver, for at lade min Broder og Abedisen tro Dig, og tillige to tusind Dukater, der vil gjøre den sidste spøjelig.“

Derpaa gav han Vennen flere Bink og efter en god Frokost besteg Begge Stæderne og imedens Friherren styrede ad Landeveien, vendte Greven veltilfreds tilbage til sit Slot.

Vi følge nu Friherren, der inden Aften naaede Budweis, hvor Tilfældet lod ham overnatte i samme Værtshus, hvori Tajatscho og Hugo havde opholdt sig paa deres Reise til Prag.

Den venlige Vært modtog Friherren med et dybt Buf og da denne strede, at blive Natten over, blev det eleganteste Værelse anvist ham.

Imedens Værelset blev opvarmet maatte Friherren finde sig i at vente i Gjæstestuen.

Ved et Glas Vin udspandt en Samtale sig imellem dem. Friherren meddelte Værten, at Hensigten med hans Reise var at besøge Grev Radetzky, hvis Slot skulde ligge flere Mile fra Prag i en Dal, der var omgivet af Bjerger og Skovstræninger.

„Jeg kjender Grevens Slot,“ svarede Bærten, „thi mit Fødested ligger ganske nær derved og om Sommeren er jeg ofte gaaet igjennem Skoven derhen.“

„Er det nødvendigt, at jeg tager over Prag?“

„Dersom Deres Naade ikke har noget særdeles at gjøre i Byen, saa kan De komme meget nærmere paa denne Side Prag.“

„Jeg foretrækker dog paa Grund af en lille Forretning at reise igjennem Prag.“

Friherren afbrød her Samtalen, da Opvarteren mældte, at hans Værelse var i Orden.

Bærten ledsagede ham op i første Etage, hvor hans Reisetøj allerede var bragt.

Strax efter holdt en Skæde udenfor, hvoraf to Herrer, klædt i Pelsværk, steg ud og gik ind i Gjæstestuen. Den ene af Herrerne bar en stor Paryk, der skinnede som Sne. Han havde et sandt Oldingshoved, men alligevel vare Kinderne fyldige og røde af Vinterluften, og ligeledes vare Dinene livlige og fyrige. En kort Knebelbart, hvis Haar lignede Parykens, stak dygtig af mod Ledsagerens, der var kulsort og langt.

Han syntes at være en ung Mand, omtrent tyve Aar, hans Optræden var let og alle hans Bevægelser forraadte ungdommelig Kraft.

Imedens Herrerne gik ind i Gjæstestuen, styrede

Rusten Slæden ind i Gaarden, et Bevis paa, at Herrerne vilde blive Ratten over.

„Onske Herrerne et eller to Bærelser?“ spurgte Bårten ærbødigt.

„Vi behøve kun et,“ svarede den gamle Herre, „og et Sovebærelse, men begge maa være godt opvarmede.“

„Behag at tage Plads, jeg vil strax give de nødvendige Befalinger.“

„Har De flere Gæster her i Huset?“ spurgte den unge Herre.

„En Herre, Friherre von Wilden, boer i Nr. 6.“

Begge Herrerne viklede et hemmeligt Blik, og da Bårten var gaaet, hviskede den gamle Herre:

„Hørte Du, Hugo, en Friherre von Wilden.“

„Jeg forstod det nok, Tajatscho, det er dog ikke afgjort, at det er ham, der eier Baron Eichenhorst's Slot.“

„Det skal jeg nok komme efter, men gjør Dig et Grinde for at faa fat paa Andrae, der maa udsørge Friherrens Rust.“

„Ja strax, men jeg maa først tilfredsstille min Mave, for den begynder at knurre, jeg maa ogsaa varmes lidt indvendig, og idet han vendte sig til Bårten, der traabte ind, sagde han:

„For Poffen, Kulden har taget en Del paa

os, lad os faa god varm Mad og Vin, men hvad har De at opvarte med?"

„Gaafesteg og godt Bildt, efter at De først har faaet en udmærket Suppe.“

„Bildt nyde vi saa ofte,“ svarede Tajatscho hemmeligt smilende, „lad os saa faa Gaafesteg.“

Strax ilede Bærten ud i Kjøkkenet, hvorpaa Datteren, en smuk Brunette, bragte afbrændt Vin ind.

„Hvad hedder Du, mit smukke Barn?“ spurgte Tajatscho, idet han kneb hende i Kinderne.

„Maria,“ svarede hun forlegent.

Hugo var forstummet ved Synet af den smukke Pige og Tajatscho havde Leilighed til at bemærke, at hans Dine hvilede forelsket paa den smukke Stikkelse.

En mørk Sky drog over hans Pande, thi i hans Bryst vaagnede Skinsygen med sin sølsomme Braad. Men ikke en Stavelse, ikke en bebreidende Ryd kom over hans Læber, da Pigen var gaaet, kun fastede han sig paa en Stol og trak den nærmere hen til Bordet.

„Vinen er fortræffelig,“ afbrød Hugo endelig Tavsheden, men Tajatscho agtede ikke paa, hvad han sagde.

„Jeg vil se, hvor Andrae er.“

„Aha!“ brummede Tajatscho, da Hugo var gaaet ud, „jeg tør vædde paa, han har Bihensigter,“

og skærende Tænder vedblev han: „Mit dødelige Had skal følge ham, dersom han bryder sin Ed, at tilhøre mig alene. Ha! dersom han støder mig fra sig, der har bragt ham det Offer at optage ham som min sande Slægt, da vil min brændende Kjærlighed til ham forvandle sig til glødende Had.“

I denne Enetale forsthyrede den indtrædende Maria ham, der kom for at dække Bord, og hvem han spurgte:

„Har Du ikke set min Vedsager?“

„Jeg saa Herren gaa ind i det Værelse, hvor Kuffene opholde sig.“

Pigen hoppede ud af Døren og Tajatschos Bænde opklaredes.

Efterat Opvarteren havde sat den dampende Suppe ind, kom Hugo og tog Plads overfor Tajatscho.

„En Flaske af den bedste Vin!“ raabte han efter Opvarteren.

Den indtrædende Bært hindrede Hugo i at give Bested om Andrae.

Bærten satte sig i besteden Afstand og glædede sig over Herrerens Appetit.

Endelig spurgte han:

„Hvorfra komme I herrerne og hvor ville De hen?“

„Vi komme fra et Besøg og ville imorgen tidlig til mit Slot, der ligger nær ved Prag.“

„Undskyld mig,“ sagde Bærten, „det er dum Bane jeg har, at besvære mine ærede Gjæster med min Nysgjerrighed.“

„Det finder jeg fuldkommen i sin Orden,“ svarede Tajatscho, „thi saa ved Bærten dog, hvem han har i Huset.“

„Friherren vil ogsaa imorgen til Prag,“ tog Bærten igjen Ordet, „og derfra til Slottet Radeksh.“

„Til Grev Radeksh,“ gentog Tajatscho livligt, „Grevnen er en Ven af mig og for saa Dage siden deltog jeg med ham i en Vildsvinejagt.“

„I min Ungdom har jeg ogsaa været tilstede ved saadanne, thi jeg er født i en Landsby, der hører til Grevens Slot,“ sagde Bærten og vilde gjerne have erfaret Herrerens Navn og Stand, men han vovede ikke at spørge. Efterat Tajatscho og Hugo havde spist og tømt Vinflasken, førte Bærten dem op i deres Værelse og tændte Lys, hvorpaa han undersøgte om Alt var i Orden, og spurgte, om Herrerne ønskede noget.

„Vor Rust skal komme her op, for at jeg kan sige ham Bested om vor Reise.“

„Naar vil Herskabet bryde op, og hvad ønsker De da at nyde?“

„Kloffen fem præcis maa der være spændt for, og vi ønske kun et Par Kopper Chokolade.“

Med et venligt: „Sov vel!“ gik Bærten og de Tilbageblivende fastede sig paa Sofaen og lyttede nogle Minutter efter Fodtrinene i Siderørelset.

„Han er endnu vaagen,“ hviskede Hugo, „og min Formodning var rigtig, han er vor gamle Bekjendt.“

„Han vil til Grev Radeky,“ svarede Tajatscho, „formodentlig i et Grinde fra Eugénias Fader.“

I dette Dieblis traadte Andrae ind, paa hvis Ansigt var at læse, at han havde noget vigtigt at meddele.

Efterat han havde sat sig fortroligt ved Tajatschos Side, begyndte han hviskende:

Friherrens Ruff er et gammelt Fæ, der har fortalt mig Alt, hvad han ved om sin Herres Reise. Friherren er forsynet med Penge og en Fuldmagt, til at afhente Comtesse Eugénia og bringe hende til et Nonnekloster i Prag.“

„Og det skal paa ingen Maade ske,“ afbrød Tajatscho ham, „derfor ville vi bryde op Klokken fem imorgen og lægge os paa Lur hos vor Ven Samuel.“

„Friherren vil først bryde op Klokken otte, har hans Ruff sagt mig.“

„Naar blot lange Michel og de to Brødre ere der,“ indvendte Hugo.

„Det kunde vi være rolige for,“ sagde Andrae, „thi begge Brødrene ere punktllige, om det ogsaa Caroline.

er besværligt for Michel, at bringe noget tilveie paa de tilfneede Veie."

Andrae gik og Tajatscho og Hugo lagde sig, men Begge blev pint af urolige Tanker.

Tajatscho frygtede, at et eller andet Tilfælde skulde komme iveien for den Plan, han havde fattet, at komme i Besiddelse af Friherren og den Sum Penge, han havde hos sig. Hugo derimod tænkte paa Værtens smukke Datter, hvis ustyldige Væsen havde sat Caroline i Baggrunden.

Da tænkte han ogsaa paa den Plan, Tajatscho havde fattet, at plyndre Friherren og at der maaske let derved kunde ske en blodig Scene. Han grublede ogsaa, som han saa ofte tidligere havde gjort, over at slippe hemmelig bort, men han vidste ikke, hvorledes han skulde bære sig ad dermed.

Omstider sov han ind, men neppe en Time efter vækkede Tajatscho ham, idet han raabte:

"Tjeneren har allerede banket paa Døren, det er Tid at staa op."

Andrae traadte nu ind, for at se, om Vennerne vare færdige.

"Hestene have dog saaet det nødvendige Foder?" spurgte Tajatscho.

"Alt er færdigt," svarede Andrae og hjalp ham den tunge Pels paa.

Efterat Begge vare fuldstændigt paaklædt, for-

løbe Alle Bærelset, Andrae gik til Stalden og de Andre i Gjæstestuen, for at drikke Chokolade.

„Det kalder jeg at være punktilig, mine Herrer,“ sagde Bærten, „især naar man som De er i den fremrykkede Alder.“

„Jeg har fra Ungdommen af været vant til Punktlighed, og senere som Officer i den keiserlige Arme er jeg blevet i Banen.“

Slæden holdt for Døren, Tajatscho betalte og man førte hurtigt igjennem Gaderne til Porten, hvor man maatte vente lidt.

I hurtigt Trav gik det nu ad den snebedækkte Landevei og kun imellem fik Hestene et lille Pustesrum. Efterat flere Landsbhyer var lagt bagved, gik det en lang Strækning ved Kanten af en Granstov, hvis stedse grønne Dragt ligede frem igjennem Sneen.

Efter en flere Timers Kjørsel holdt Slæden ved en gammel Bygning, dog før end den naaede den, aabnedes Døren og en lang mager Stikkelse med graat Haar og Stæg raabte et „Velkommen!“ imøde.

„Luk Porten op, Samuel!“ sagde Tajatscho, „Hestene maa under Tag, Du ser jo nok hvor De dampe.“

Idt efter var den lukket op og imedens Tajatscho og Hugo gik ind i Huset, førte Slæden ind i Gaarden.

Samuels Rone hilste paa dem og luffede dem ind i Dagligstuen, hvor de to Bildthye og lange Michel sad ved fyldte Glas.

„Det er godt, at I have holdt Ord,“ begyndte Tajatscho, idet han kastede Pelsen af og satte sig.

„Vi have brudt tidligt op,“ svarede Max, „thi paa Grund af Sneen maa man gaa langsomt, og dog have vi været her flere Timer.“

Tajatscho fortalte nu, hvad han havde ifinde, og man kunde tydeligt mærke paa Kløverblandet, at et Eventyr kom dem tilpas.

Da Samuel kom med Andrae, blev Foretagendet ogsaa meddelt ham.

„Naa, det skal blive en lystig Komedie,“ sagde gamle Samuel, der allerede i mange Aar havde boet i det gamle Hus og var ansat som Skovfoged hos en Greve, men bag dennes Ryg holdt han til med Bildthye, derfor var ogsaa Max og hans Broder Venner med ham, og Tajatscho havde vundet ham ved betydelige Gaver.

„Har Du noget at give os at spise?“ spurgte Tajatscho, „for vi ere baade sultne og tørstige, men for at Fuglen ikke skal flyve fra os, maa Du, Max, holde Nie med Landeveien.“

Samuel gik ud med sin Egtehalvdel og snart kom Begge tilbage, dækkede Bord og satte kolbt Bildt, friskt bagt Brød, Smør og Ost ind.

„Og hvad har Du at drikke?“

„I denne Kulsde er vel en Snaps det bedste, men jeg har ogsaa nogle Flaster simpel Vandvin.“

Tajatscho vendte sig nu til Konen og spurgte, om hun havde Ol og Eg i Huset.

„Naa, nu forstaar jeg det,“ sagde den Gamle, „De ønsker Eggeøl, det skal De strax faa.“

Konen ilede ud og de Andre begyndte at spise.

Max holdt stadig Udfig, men opdagede længe intet, endelig saaes i det Fjerne et sort Punkt, der nærmede sig, og han ilede ind i Huset med det Udraab:

„Der nærmer sig noget, og om jeg ikke tager fejl, er det en Slæde.“

Tajatscho og de Dvrige sprang op og den Første sagde, at Max og lange Michel, saasnart Slæden kom, skulde gribe Hestene ved Tømmerne og søge at faa Friherren ind i Huset, og først der skulde der tages Forholdsregler, dersom han viste sig halsstarrig.

Max og Michel stillede sig ved Husdøren og ikke længe havde de staaet paa Lur, før en elegant Slæde, i hvilken sad en Herre, der talte med Rusten, foer frem.

„Sagde jeg det ikke,“ raabte Friherren, da Max og Michel sprang imod Slæden og tog et kraftigt Tag i Tømmerne. „Sagde jeg det ikke,“

gjentog den bævende Friherre, „at Menneffene forekom mig mistænkelige.“

I dette Dieblif traadte Tajatscho frem med et dybt Buf, han havde endnu den hvide Paruf paa og talte faaledes til den forfækkede Friherre:

„De er Friherre von Wilden og er i Begreb med at reise til Grev Radezky's Slot for at afhandle en vigtig Sag med hans Broder.“

Friherren blev meget forundret og betragtede Tajatscho nogle Diebliffe, da raabte han, idet han ryfiede paa Hovedet:

„Men hvem er De og hvor kan det falde Dem ind, at anholde mig paa Vanderveien?“

„Mit Navn er Teodor fra Münchenberg, jeg er Eier af et Slot her i Nærheden og har i mange Aar været Grevens Ven.“

„Det er godt nok,“ svarede Friherren noget beroliget, „men vi ses nu for første Gang og derfor er det mig en Gaade, hvorledes De —“

„Hvorledes jeg har erfaret Deres Grinde,“ faldt Tajatscho ham hurtig i Talen. „De skal faa Alt at vide, naar De har gjort mig den Fornøjelse, at gaa ind med. Slæden kan føre ind i Gaarden, hvor min ogsaa er og Deres Heste kunne dele Stald med mine.“

Friherren var nysgjerrig og gav efter; han

steg ud og gav Rusten Befaling, at føre ind i Gaarden.

Tanken om den Skat, han førte med sig, foruroligede ham ikke, thi den var gjemt under Sædet i Slæden.

Uden at fatte Mistanke fulgte Friherren Tajatscho ind i det gamle Hus, som han ikke saa snart igjen skulde forlade.

Tertende Kapitel.

Djævelsk Bedrageri og forstyrret Mordplan.

Eugenia sad en Eftermiddag bleg og med forgrædte Dine i Nærheden af Kaminen og saa udeltagende ind i de gnistrende Flammer. Hendes Sindsforvirring var gaaet over i et mindre farligt Melankoli.

Ved Siden af hende sad Grevindens tidligere omtalte Kammerfrue, beskæftiget med et Haandarbejde og betragtede undertiden den Videndes dødsblege Ansigt.

Stilheden i Værelset blev afbrudt ved Lyden af Kaneklokker og Pistesmæld, der lød nede fra Slotsgaarden.

Kammerfruen lyttede, thi hun vidste, at hendes Herstab var i god Ro paa Slottet, altsaa maatte det være Besøg.

Eugenia havde intet hørt og blev siddende,

hvorimod den anden reiste sig, aabnede Døren og lyttede spændt til en Samtale, der blev ført nede i Forsalen.

„De er altsaa Friherre von Wilben,“ hørte hun af Grevens Stemme, „som har arvet Baron Eichenhorsts Slot?“

„Jeg er hans ældre Broder og har i længere Tid opholdt mig tilligemed min Søn paa hans Slot og er i den korte Tid blevet Deres Broders fortroligste Ven,“ svarede en kraftig Stemme, da bleve Fløidporene til Salen aabnede og den Gamle hørte, at Greven indbød de Fremmede til at træde ind.

„Jeg vil vædde,“ sagde den Gamle ved sig selv, „at Herrerne ere kommet i Anledning af den ulykkelige Comtesse.“

Eugenia var imidlertid bleven døsig ved den varme Kamin og var faldet i Søvn.

Nede i Grevens Bærelse fandt en liglig Samtale Sted og Greven gik heftig frem og tilbage.

„Det er uforsvarligt af min Broder,“ raabte han, uden at stanse sin Gang, „at han saa lidet bekymrer sig om sit Varns Vel, thi det er hans Skyld, at Pigen baade legemlig og aandelig er gaaet til Grunde.

„Jeg maa give Dem Ret,“ svarede Friherre von Wilben, „thi at Deres Broder har ladet sit

Barn tilbringe mange Uger paa et ensomt Skovslot, var Aarsagen til hendes Forsførelse og Ulykke."

"Og som hun sagde i sin Forvirring, et for-
bryderist Subjekt er Fader til hendes Barn."

"Forsfærdeligt!" raabte Fader og Søn, hvor-
paa den Første lidt efter spurgte:

"Kan den Syge føres bort?"

"Efter Rægens Udsagn har den gode Natur
feiret, og en tung Melankoli er kun blevet tilbage
af Sygdommen, men den vil ikke forlade hende."

"Godt, saa haaber jeg, at kunne bringe hende
lykkelig til Prag, for at overgive hende til Abbedisen
i Ursulinerindernes Kloster der."

"Hvorledes?" raabte Greven forundret, "er
det min Broders Billie?"

"Udtrykkelig, se her, jeg har Deres Hr. Bro-
ders nindstrængede Fuldmagt."

Bed disse Ord gav han Greven et sammen-
lagt Brev, som denne udfoldede og læste.

"For min Skyld gjerne," sagde Greven, idet
han gav Papiret tilbage. "Men i Dag ere De
vel mine Gæster, da De dog ikke kan naa Prag
før Aften."

"Og dog har jeg i Sinde at tage dertil, mine
Heste løbe stærkt og jeg har befalet Rusten, ikke
at spænde fra. Jeg vil derfor bede Dem give
Besaling til, at Comtessen gjør sig færdig til
Afreisen.

Tavs gif Greven, og imedens denne gav de nødvendige Befalinger, nærmede Friherren sig Sønnen og hvilede.

„Sagen er godt indledet, Hugo, om saa Timer naa vi vort Klippeslot og imedens Andrae bringer Slæden og Hestene til Wendelin, fører vi den melankolske Skabning ind til os.“

Hugo saa tavs ned for sig, thi hans Andre var oprørt over den Ulykkelige's Skjæbne.

Grevinden, der var mere medlidende end hendes Gemal, havde givet Eugenia sin Pelsværts Raabe, og desuden sørget for en varm Fodpose til hendes Fødder.

Tavs og uden Modstand lod Eugenia sig føre til Slæden, hvor hun fik Plads ved Siden af den forklædte Tajatscho, imedens Hugo satte sig hos Kuffen.

Affleden imellem Greven og Friherren var kold og afmaalt, og han saa ligegyldig Slæden kjøre bort.

„Jeg har altid forestillet mig Friherre von Wilden som et opblest Menneske,“ sagde Greven til sin Gemalinde, da han kom ind.

„Du har Ret,“ svarede Grevinden, „baade hans og Sønnens Ansigt havde noget Traustøvende ved sig, uagtet jeg kun saa dem igjennem Vinduet.“

Imidlertid var Slæden for længe siden forsvundet og holdt nogle Timer efter ved den til-

sneede Klippevæg, der taarnede sig op paa den anden Side Bækken.

Den hidtil tavse Eugenia blev af Tajatscho og Hugo baaret hen til Foden af Klippen.

Et klart Dieblif syntes at indtræde hos den Ulykkelige, hun stred imod, vilde ikke følge med og ffreg.

Smidlertid gav Hugo Tegn og Indgangen til Klippehulen blev aabnet af Maxes Kone, der gav Eugenia Haanden, talte venligt til hende og førte hende ind.

I det Dieblif den Ulykkelige traadte ind imellem alle de Mænd, opklaredes hendes omtaagede Forstand og ængstelig udraabte hun:

„Hellige Guds Moder! hvor er jeg og hvad har man for med mig?“

„Sæt Dig, mit Barn,“ sagde Maxes Kone, Du er iblandt Mennesker, som vil Dig det godt.“

Bed disse Ord blev hun sat i en Lænestol, hvor hun brød ud i lydelig Hullen.

„Vær rolig, mit gode Barn,“ sagde Maxes Kone, „Din Fader har forstødt Dig og vilde lade Dig bringe til et Kloster. Men han, der er dit Barns Fader, og som elsker Dig, har forsthyret denne skammelige Plan og bragt Dig i Sikkerhed herhen.“

„Hvem? mit Barns Fader siger Du?“ raabte Eugenia, bævende paa alle Lemmer. „Kvinde! saa

er det dog sandt, at en Røver har overlistet mig og bragt mig i Stjændsel. Caroline! Caroline!" raabte hun lidt efter og vred Hænderne, „det er dit Bærk!"

„Caroline!" lød det fra de Tilstedeværendes Ræber, og Hugo som ikke havde fulgt Tajatscho til hans Bærelse, gyste.

Tajatscho havde imidlertid klædt sig om og istedetfor den graa Paruk ordnede han sit glinsende sorte Haar for Speilet og malede sit Ansigt, for at gjøre sig ukjendelig for Eugenia. I en Forstmands Dragt kom han ud af sit Bærelse, nærmede sig den grædende Eugenia og søgte at berolige hende.

„Din unaturlige Fader, stakkels Barn, har gjort Dig arveløs og forstødt Dig for bestandig. Hans Beslutning gik ud paa at spærre Dig inde i Kloster, men for at forhindre det, have vi bragt Dig i Sikkerhed, og dersom Du er fornuftig, og glemmer, hvad Du har været, saa kan Du her føre et beskedent og roligt Liv."

Her tav Tajatscho, men Eugenia vedblev at græde og bedækkede Ansigtet med Hænderne.

Andrae, der kom tilbage nogle Timer senere, maatte klæde sig om i Tajatschos Bærelse som Tæger, hvilken Dragt passede godt til hans kraftige Skikkelse og klædte ham godt. Efterat have

ordnet sit blonde Haar og Anebelsbart, blev han af Tajatscho ført til Eugenia.

„Her,“ sagde Tajatscho, idet han præsenterede Andrae, „er den Mand, som elsker Dig uudsigeligt, og som nu vil gjøre godt, hvad han har forbrudt imod Dig, idet han begjærer Dig til Hustru.“

„O, stød mig ikke fra Dig, henrivende Væsen,“ begyndte Andrae nu, idet han slyngede Armen om hende og trykkede hende til sit Bryst.

„Lad mig i Fred, Menneſke!“ raabte Eugenia, idet hun stødte ham fra sig, „eller Skrækken dræber mig.“

„Lad hende være,“ sagde Tajatscho, „hun bliver snart søielig, eller foretrækker hun, at vende tilbage til sin Fader, saa ville vi ikke hindre det.“

„Nei, ikke til min Fader, men lad mig komme bort fra dette forfærdelige Sted.“

„Taabe!“ sagde Tajatscho smilende, „flygte, for at komme til at sidde fast i Sneen og fryse ihjel.“

Den heftige Sindsbevægelse virkede saa heftig paa den Ulykkeliges svage Hjerne, at hun saa Sekunder efter blev afmægtig og bragt til Sengs.

Tajatscho trak sig derpaa tilbage til sit Værelse. med Hugo, Andrae og Stephano, hvorhen ogsaa Max og lange Michel lidt efter bleve kaldt.

Tasken, som man ved Hjælp af en Dirk havde taget ud af det lukkede Sæde i Friherrens Slæde,

blev nu aabnet af Tajatscho, og vilb Glæde lyfte af Alles Dine, da man fandt to tusind Dukater deri.

„Egentlig," sagde Tajatscho til Andrae, „tilhører disse Penge Eugenia, følgerig ogsaa Dig, thi Du kan betragte Dig som hendes Mand; men jeg tænker, Du afstaar derfra, og betragter det gjorte Bytte som fælles Eiendom."

„Ja, hvad ellers," svarede Andrae leende, „jeg har ikke til Hensigt, at vilde grunde et eget Hus, og selv Eugenia vil jeg ikke have ene, hun er Bandens Eiendom."

„Du er en smuk Elsker," bemærkede Tajatscho, „før var Du dog til op over Dyrerne forelsket i Pigen."

„Ja den Gang, men nu er hun blevet styg og halv vanvittig, nu er Tilbøieligheden borte."

„Naar det er saaledes," sagde Tajatscho, „saa ville vi ved første Leilighed skaffe os af med hende."

Ingen andre end Hugo havde noget derimod, dog han lytrede intet, men afsthyede bestandig mere Caroline.

Da han var blevet ene med Tajatscho og de vare gaaet til Ro, bragte han Samtalen hen paa Friherren, som man havde indespærret i en Kjælder tilligemed Ruffen, og til hvem den gamle Samuel

raakte de nødvendigste Næringsmidler igjennem en Lem i Døren.

„Skal de Ulykkelige bestandig sukke efter Friheden i den fæle Kjælder?“ spurgte Hugo den umenneskelige Kvinde ved sin Side.

„Det vilde være for besværligt for Samuel og maasse føre til Opdagelse, der kunde skade os.“

„Nu, saa lad dem løbe,“ sagde Hugo og trykkede med indre Afsty et Kys paa Carolines Læber.

„Hvad tænker Du dog paa, Hugo, saa var det forbi med vor Sikkerhed, thi Friherren vilde opbyde Alt, for at hævne sig og vise Politiet det Hus, hvori han havde været indespærret.“

Da Hugo tav, vedblev den hjerteløse Kvinde:

„De maa Begge dø, og i Morgen tidlig vil jeg sende den lange Michel og den sorte Henrik til Skovridderhuset med den Befaling: at myrde Fangerne i Kjælderens og grave Eigene ned i Skoven.“

Hugo bed rasende Tænderne sammen, anstillede sig træt og sank tilbage i Puderne, trods den vellystige Kvindes Snakken, som tilsidst ophørte, da hun faldt i Søvn.

Den brændende Lampe oplyste den Sovendes Ansigt, og idet Hugo med Afsty betragtede det, hvilede han:

„Hvilket henrivende Ansigt og dog slaar der i denne Kvindes Bryst et saa ondt Hjerte.“

Han støttede Hovedet i den hule Haand og halv opreist tænkte han i sørmerisk Vængsel paa Gjenstanden for sin første Kjærlighed, hende han havde forladt i Bonn.

„Ak, gib jeg maatte se hende igjen,“ tænkte han videre, og det Spørgsmaal, om hun endnu levede og under hvilke Forhold hun nu befandt sig, rørte sig i hans Hjerte og gjorde ham sørgmodig.

I disse søde og vemodige Drømmerier foresovede ogsaa den henrivende Zuttas, von Wildens Datters, Billede ham, og det var Grunden til, at han med bestemt Mine steg ud af Sengen og uden Larm tog han en fin Bægerdragt paa og derover varmt Ibertøi, for at beskytte sig imod Kulden. Han kastede nu et forstende Blik paa sin Sovesammerat og da han havde overbevist sig om, at denne sov, tog han en ladt Bøsse fra Bæggen, kastede en Jagtflask over Skulderen og forlod sagte Værelset.

I Forsamlingshøvelvingen glimtede Kullene i Klipperevnen, men Kameraterne laa i Sidehøvelvingen paa Bjørnehuder og kun den uhyggelige Eugenia laa i et Hjørne paa en Straasæk og var bedækket med et Bjørnesskin.

„Stakkels Skabning,“ brummede Hugo, „var det Sommer nu istedetfor Vinter, saa vilde jeg forsøge at tage Dig med, men nu er det umuligt.

Med et smerteligt Suk vendte han sit Ansigt fra den Sovende og forsøgte at aabne Døren.

Det lykkedes, hurtigt ilede han igjennem den mørke Gang, til han naaede den store Hvælving, i hvilken en kunstig Dør lukkede for Udgangen til det Fri.

Vel bekendt med Mekanismen, blev ogsaa denne Hindring ryddet af Veien og snart var han i det Fri.

Men en betænkelig Omstændighed var det, at denne Dør ikke kunde lukkes udvendig fra, dog brød han sig ikke derom og overveiede heller ikke den Fare han udsatte sig for, dersom hans Flugt blev opdaget.

Han stred trods den høie Sne igjennem Skoven og inden Morgenens gryede var han ved det gamle Skovridderhus.

Nu stansede han et Dieblit, og idet han foer med Haanden over Panden, sagde han halvhøit:

„Jeg vil, jeg maa frelse Friherren, og dersom Samuel strider imod, bruger jeg Magt, om det ogsaa skal koste Blod. Tutta! Tutta!“ vedblev han lidt efter, „vil Du lønne mig for det store Offer, som jeg bringer Dig?“

Tanken om den smukke Pige lod ham i dette Dieblit ikke tænke paa den Røst, der var imellem dem. —

Den gamle Samuel og hans Kone sov, da Hugo utaalmodig bankede paa Vinduet.

Efter gjentagen Banken blev Døren aabnet og Samuel blev forbauset, da Hugo hilste ham god Morgen.

„For Pokker,“ raabte han, „hvorfor kommer Du saa tidligt, er der forefaldet noget Vigtigt?“

„Sig mig først,“ spurgte Hugo, idet han traadte ind i Stuen, „om Friherrens Kjøretøi endnu er hos Dig?“

„Ja vist, og det er til Besvær, thi Bønderne i Landsbhyen ville hverken give mig Hø eller Havre.“

„Du skal strax blive befriet for det, thi Hovdingen har sendt mig, for at jeg, naar Friherren og Rusten have afslagt Ed, kan føre dem til Budweis.“

Samuel troede neppe sine Øren, men da Hugo forsikrede, at Tajatscho vilde have det saaledes, aabnede han Kjelberdøren, hvorpaa Hugo steg ned i det mørke Rum, efterat han havde paa-
lagt Samuel at spænde for.

„Hvem er det? Hvem kommer?“ raabte Friherren, „vil man føre os til Frihed eller til Død?“

„Jeg er kommet, for at befri Eder,“ svarede Hugo, „følg mig kun, der bliver spændt for.“

„O min Frelser! min Frelser!“ raabte Friherren, der af Svaghed neppe kunde holde sig opreist, „jeg skal nok lønne denne Kjærlighedstjeneste.“

Hugo greb den vaklende Friherre under Armen og førte ham op ad Trappen, medens den udmattede Kufft sneg sig bagefter.

Samuels Kone var imidlertid ogsaa frøbet af Fjebrene og denne maatte paa Hugos Befaling bringe en Flaske Vin, som Hugo stak i Jagttasken.

Imidlertid havde Samuel trukket Hestene ud af Stalden og spændt dem for. Uden at spille Tid, hjalp Hugo den svage Friherre ind i Slæden, tog Plads ved hans Side, og da Kufften mæjsommeligt havde taget Plads, gik det paa Hugos Befaling ud af Porten.

„Kun videre, videre, saa stærkt Hestene kunne løbe,“ raabte Hugo til Kufften, „thi hvert Dieblifs Tøven kan bringe os Fare.“

„Heinrich! Heinrich!“ tilspøiede Friherren, „skynd Dig, og dersom vi komme lykkelig hjem, skal Du saa rigelig Belønning.“

Derpaa vendte Friherren sig til Hugo med de Ord:

„Hvem er De, ædle Mand, at De tager Dem saa ædelmodigt af mig, og hvorledes har De faaet Kundskab om min Skjæbne?“

„Som De ser af min Dragt er jeg Forstmand,“ svarede Hugo, „og det er jeg her i de grevelige Skove, og da jeg igaar kom til Skovløberboligen, for at tale med Skovløberen Samuel, hørte jeg en mistænksom Stønnen, der lød fra Kjælderen. Jeg

snakkede godt for Samuels Kone, og hun betroede mig under fire Vine, hvad der havde tilbraget sig, og jeg besluttede strax at frelse Dem. Da jeg kom hertil i Dag fordrede jeg Deres Frigivelse af den gamle Samuel, vægrede han sig, vilde jeg gjøre Anmældelse hos Herren og han og hans Kone bleve da ulykkelige."

"Den Skurk," raabte Greven, da Hugo havde endt, "han sagde mig, at den Herre, der havde loffet mig ind i det skjæbnesvangre Hus, var Greven, der eiede disse Skovstrækninger."

"Bildtthye og andet Paf var det, der staar i Forbindelse med den gamle Samuel, der har loffet Dem i deres Garn, for at røve fra Dem."

Forskrækket foer Greven med Haanden ned i Skæden, og da han ikke mærkede Sædet brudt op, raabte han:

"Guds Død! det Paf har ikke taget Noget, hverken mit Uhr, Pengepunge eller Ringe."

"Det er forunderligt," sagde Hugo og rystede paa Hovedet, "da maa det Paf have havt en anden Hensigt, maaske vilde de have høie Løsepenge for deres Løsladelse."

"Hele den Historie er mig uforklarlig," svarede Friherren, "at den gamle Herre, der spillede Greven, vidste mit Navn og Stand og Hensigten med min Reise."

"Ja, meget paafaldende," vedblev Hugo, "men

det Bat ved Bæstet om Alt og har Hjælpere alle Steder, de kan udforske selv de største Hemmeligheder."

Under disse og lignende Samtaler fløi Slæden afsted, og i alle Hjerter vendte Haab og Mod tilbage, da Budweis Taarne viste sig i det Fjerne.

Men Ingen var gladere end Hugo, der var kommet bort fra Banden, thi for hans Sjæl havde Carolines Billede stadig svævet, der ved Opdagelsen af hans Flugt, sandsynligvis havde lignet en Furie fra Helvede.

Imedens Flygtningene jagede imod Staden, nærmede Max og lange Michel sig Skovløberhuset, idet de bandede over den daarlige Vej og over Hugos hemmelige Undvigelse, om hvilket man dog ikke var aldeles overbevist, men som man dog sluttede sig til.

"Det kan ikke være anderledes," sagde Max til Michel, "end at Hugo, Tajatschos Yndling, har forladt Husen ved Nattetid."

"Og saa," faldt lange Michel ham i Ordet, "taler det ogsaa imod ham, at han ikke vækkede Røgen af os, for at lukke Udgangen efter ham."

"Naa, er det saaledes, saa er det ude med ham, thi Tajatscho vil opbyde Alt, for igjen at faa fat paa ham."

"Nu, hvor han rasede, da han savnede Hugo,

og da man viste ham, at Ugangen stod vidt aaben."

"Han troede vist, at Hugo var gaaet til Skovløberhuset, thi da han havde sagt os Bæsked om Fangerne, befalede han os, at gaa saa stærkt vi kunde."

"For Pokker!" raabte Max, da de var nær ved Huset, se, der er friske Slædespor, der komme fra Gaarden."

"Ja vist, de ere ganske friske."

"Det maa have noget at bethyde," sagde Michel, og rev Døren op til Huset.

"Naa, Samuel, hvor er Du?" raabte han og strax aabnedes Stuedøren.

"Du undrer Dig vel over at see os saa tidligt," sagde Max, da de vare traadte ind.

"Over Eder undrer jeg mig ikke, thi Kloften er allerede otte, men over Hugo undrede jeg mig, thi han kom jo meget tidligere."

Max og Michel saa paa hinanden og spurgte paa en Gang:

"Hvad Grinde havde Hugo og hvor er han nu?"

"I lade jo, som om I ikke vide af Noget?" svarede Samuel, idet han saa forundret paa dem, "men det er jo ogsaa muligt, at Tajatscho kun har forhandlet med Hugo derom."

„Staar Djævlén i Dig,“ raabte Max, „hvad mener Du?“

„Nu, at Hørdingen har sendt Hugo, for at slippe Fangerne løs og give dem Slæden tilbage.“

„For Pokker, der har vi det,“ bruste Max op, idet han rasende stampede med Foden, og stirrede paa Samuel, som om han vilde sige: „Har jeg forstaaet Dig?“

„Det er, som jeg har sagt,“ forsikrede Samuel, „og for mere end to Timer siden er Slæden kjørt bort, og er vist ikke langt fra Budweis, over hvis Grænser Hugo, efter Tajatschos Villie, skulde føre Friherren.“

„Den Skurk! den elendige Bedrager!“ raabte Max og Michel afvejlende. „Saaledes har han gjengjældt Tajatschos Godhed, der foretrak ham for alle os Andre.“

Michel fortalte nu den forbausede Samuel, hvorledes Hugo hemmeligt var flygtet om Natten, uden at Noget af Banden havde en Anelse derom.

„Det er en fordømt Historie,“ sagde Samuel betænkeligt, „der kan løbe slemt nok af for mig.“

„Nu tiltror jeg den Skurk Alt,“ faldt Max ham i Ordet, „vi ere nødte til at være paa vor Post.“

„Ja I, I kunne undgaa Stormen,“ raabte Samuel ængstelig, „men mig og min stakkels Kone

gaar det værre, naar Flygtningene mælder Sagen i Budweis."

„Det vilde vist være raadeligst," svarede Michel, „dersom Du i nogle Dage luffede dit Hus og kom til os."

Samuel tænkte lidt efter og svarede:

„Jeg og min Kone følge strax med, thi hvem kan vide, om der ikke allerede før Aften kan komme en Trup Politibetjente, for at føre os med."

„Men lad os nu først faa lidt at spise, thi før Aften kan der dog ikke ske noget, da Budweis ligger flere Mile herfra."

Samuels Kone blev dygtig forfrækket og grædende pakkede hun sine bedste Ting sammen og gjemte dem i et hemmeligt Rum i Kjælderen.

Efterat Sulten var stillet og Brændevinen godt besøgt, pakkede Samuels Kone sig godt ind og fulgte da begge Mændene, medens Manden laasede Husdøren og kastede sin Bøsse over Skuldbrene.

Samuel, som godt kjendte Skoven, førte dem ad en Gjenvei til deres Skjulested og Max udbrød glad, da man efter faa Timer var der:

„For Pokker, det var dog i en rasende Fart, Du bragte os hertil."

Indgangen blev nu aabnet og Samuels Kone trykkede sig ængsteligt til Mændene, da hun saa sig i en stor Hule, der var svagt oplyst.

Nu kom man til den anden Hule og her steg

hendes Skræl, da hun saa sig midt imellem en Masse stæggede Mænd, men ved Synet af Max's Rone, som hun tidligere havde kjendt, beroligedes hun noget.

„Hvor er Tajatscho?“ spurgte Max.

„Han var saa urolig over Hugos Bortgang og gif da med Antrae og Stephano, for at søge efter ham.“

„Hans Spor finde de vanskeligt,“ sagde Max, idet han smilede spott, „thi Rnægten er vist nu i Büdweis.“

Derpaa fortalte Max, hvad der var sket i Skovløberhuset og Samuel tilføiede, hvad Max glemte.

En dæmpet Mumlén hørtes, som lidt efter gif over til Forbandelser.

„Stille! nu kommer Høvdingen tilbage,“ bød Max's Broder, der netop traadte ind.

Saa Minutter efter traadte Tajatscho ind og gav Max et Bink, at følge sig ind i sit Værelse.

„Naa,“ raabte Michel, da Døren var lukket, „jeg gab vide, hvordan Tajatscho vil gebærde sig, naar Max har skriftet Alt.“

Antrae og Stephano hørte nu, hvad der var foresaldet, og strax efter lød Høvdingens Stemme:

„Vi have ingen Tid at spille, Max, vi maa forfølge Forræderen, inden han bliver os for farlig. Rust Eder til hurtigt Opbrud, thi vi maa

nu til vort forrige Opholdssted, for at komme i Nærheden af det Uhyre, der saa skammelig har lønnet min Kjærlighed og Eders Venstreb."

Derpaa vinkede Tajatscho ad Max og hans Broder og vedblev:

"Eder løser jeg fra den Pligt at følge mig, bliv I tilbage og bevar den fælles Eiendom, til vi komme igjen."

Max, der elskede Tajatscho, svarede ganske nedslaaet:

"Din Befaling maa vi lyde, skjønt jeg helst drog med og delte Ondt og Godt med Dig."

"Brave Max!" sagde Tajatscho bevæget, "jeg haaber, at det truende Uveir trækker over, og da ses vi igjen. Men pas nu godt paa, for ved truende Fare at undkomme i rette Tid, og for at I skulle vide, hvor I kunne træffe mig, vil jeg lade en af mine Folk blive tilbage hos Eder."

Lidt efter vendte Tajatscho sig til sorte Henrik og spurgte:

"Vil Du blive tilbage?"

"Jeg vilde føle mig meget ulystelig, ved ikke at følges med Dig, dog, naar Du befaler, maa jeg adlyde."

"Jeg kender din Trofasthed, og derfor har jeg udsat Dig, til at blive hos Max og hans Broder; men hør nu videre, hvad jeg har bestemt."

Imedens de øvrige Kamerater havde travlt

med at ruste sig til Opbrud, kaldte Tajatscho de to Brødre og Henrik ind i sit Værelse, hvor han vedblev:

„Seg paalægger Eder at bringe den uanvittige Pige tilbage til Grev Radekhs Slot, thi nu er hun os kun til Byrde og helbredet bliver hnn vist aldrig; paa hvilken Maade, det vil lykkes Eder, maa I om.“

„Som Veiret nu er, vil det være umuligt, vi maa opsætte det nogle Dage, til det forandre sig.“

„Ja vist, og lykkes det Eder ikke, saa kunne I dræbe hende, det er ligemeget, naar vi blot blive af med hende.“

„Til det Middel gribe vi da, naar alle andre Veie ere os affkaarne,“ svarede sorte Henrik.

Uden at fortrække en Mine nikkede Tajatscho, til Tegn paa, at Alt var som han ønskede.

Han vedblev derpaa efter en Pause til sine færdige Folk:

„Vi ville benytte Natten til at reise i, og haabe, at vi ved den kommende Dag, kunne hilse vore gamle Skove; have I nu Alle forsynet Eder med Levnetsmidler, Brændevin og Vaaben?“

Et enstemmigt „Ja“ var Svaret, og nu fulgte Afsteden fra de Tilbageblivende.

Tyttende Kapitel.

Henrykt, men alligevel fuld af bange
Anelser.

Uden Ophold foer Slæden bort med Flygtningene og da Staden Budweis allerede laa langt bagved, stansede man udenfor et Gjæstgiversted, der laa ved Landeveien, da de dampende Heste næsten ikke kunde gaa videre.

Imedens Kuffen førte de udmattede Dyr i Stalden, førte Hugo den trætte Friherre ind i den simple, men venlige Gjæstestue, hvor de kun fik tarvelig Mad, som Friherren dog ikke forsmaaede, da han var skrækkelig nøblidende.

Ogsaa Kuffen faldt som en Halvdød over de fremsatte Spiser, hvortil Brændevinen smagte ham fortræffeligt.

En god Time var vel gaaet, da Friherren vilde videre og da Kuffen mældte, at der var spændt for, betalte han Værten rigeligt, og videre gik det, Alt hvad Nemme og Tøi kunde holde.

Matten var allerede faldet paa, da Slæden sthyrede fra Landeveien, ad den Vej, der førte til Grevens Slot.

„Gud være lovet!“ raabte Friherren, idet han slyngede Armene om Hugos Hals, og tilføiede hjerteligt:

„Nu, min brave Frelser, ere vi udenfor al Fare, thi om saa Minutter have vi naaet mit Slot.“

Friherrens Omsavnelse glædede Hugo, og den Tanke, at skulle se den smukke Gutta igjen, lod ham glemme Alt, hvad der, som han troede, for bestandig laa bag ham.

Ogsaa Rusten, der var Familiefader, hvis Slægtninge boede i den nærliggende Landsby, blev oplivet ved Synet af Hjemmet og fløitebe en lystig Melodi.

Da de kom Slottet nærmere, tiltalte Hugo Friherren saaledes:

„Jeg maa meddele Deres Naade, hvad der ængster mit Hjerte og gjør mig forsagt.“

„Tal kun frit,“ sagde Friherren venligt.

„Jeg har Grund til at forlade Grevens Tjeneste, men Tanken om Fremtiden forarsager mig Betænkeligheder.“

„Derfor ved jeg Naad, min Skovrider Runo er gammel og sløv og jeg har længe tænkt paa at give ham Pension. Dersom De har lyst, saa vil jeg give Dem den Bestilling, og paa anden Naade sørge for Runo.

„O, jeg vilde være saa lykkelig, dersom deres Naade holdt mig værdig til det, dog kan jeg kun modtage denne Naade paa en Betingelse.“

„Og den er?“ spurgte Friherren spændt.

„Skovriderboligerne ligge sædvanlig ene i Skovene, og det holder jeg ikke af, jeg vilde foretrække at bo i Slottet, som jeg gjorde hos min forrige Herre.“

„Naa, det kunne vi tale om i Morgen,“ svarede Friherren, thi Slæden holdt nu ved Slotsporten, og paa hans gjentagne Raab anbnedes den endelig.

„Du Ufel og Faarehoved! sov Du?“ raabte Friherren oprørt og truede ad Portneren.

Neppe holdt Slæden for Trappen, saa kom Baronesse Tutta, der glad omfavnede den saa hurtig tilbagevendende Fader.

„Saa, mit Barn, lad nu det være nok, jeg er meget træt og behøver Ro.“

Tavs, men dybt rørt, stod Hugo og betragtede dem og oversaa derfor det Bink, som Friherren gav ham, om at følge sig.

Tutta bad Faderen træde ind i sit Værelse, da hans endnu ikke var opvarmet og istand.

Hugo blev tøvende staaende ved Døren, til Friherren venligt bad ham træde nærmere.

„Sørg for god Aftensmad til mig og min Vedsager,“ henvendte han sig til Datteren, der forundret saa paa den fremmede Mand, der kun var

flædt i sædvanlig Jægerdragt og dog blev behandlet saa venligt af hendes Fader.

Faderens blege Udseende var hende ogsaa paa-faldende, men da hun vidste, at han ikke holdt af, man lagde Mærke til, naar han saa lidende ud, tav hun.

Da Tutta havde givet Befaling i Rjokkenet, gik hun, for at saa sin Faders Værelse bragt i Orden, men mødte Rusten, hvis Udseende forstræfede hende.

„Min Gud! Heinrich!“ raabte hun, „Du ser jo ud, som om Du havde ligget i Graven?“

„Meget bedre er det heller ikke gaaet Friherren og mig,“ og nu fortalte han kort, hvilket stræffeligt Eventyr de havde oplevet, og hvorledes den unge Jæger havde frelst dem.

Da Tutta fandt sin Faders Værelse i Orden og opvarmet, gik hun til ham. Men neppe havde hun aabnet Døren, før hun hørte ham sige:

„Over den Glæde, at være kommet hjem, har jeg ganske glemt, at min Reisetaske endnu ligger i det luffede Sæde i Slæden.“

„Laan mig blot Nøglen, Papa,“ sagde Tutta, „saa skal jeg hente Tasken.“

Friherren gav hende den, og hun skyndte sig bort, men maatte lade en Tjener lyse sig, da Slæden var ført ind i Vognskuret.

„Min Fader maa have taget fejl,“ sagde Tutta,

da hun lukkede Sædet op og fandt det tomt, og uden at ane noget Ondt, ilede hun tilbage til Bærelset.

Forundret saa Friherren paa sin Datter, der traadte tomhændet ind og i ængstelig Hast raabte han:

„Hvor er Tassen, Tutta? kommer Tjeneren maaske med den?“

„Du maa vist have taget den med op, Papa, thi Sædet var tomt.“

Nogle Sekunder stod Friherren maalløs, endelig aabnede han Læberne og raabte:

„Saa er den stjålet, og jeg lider Tabet, thi jeg maa erstatte Pengene.“

Med disse Ord slog han sig for Panden og sank kraftesløs tilbage i Stolen.

Tutta ilede forstrækket til ham, slynge Armene om hans Hals og en Taare faldt paa hans indfaldne Ansigt.

Hugo saa rørt paa denne Scene og pustede sig i dette Dieblis i Friherrens Sted, der nu trykkede hende til sit Bryst og lønne hende med et Kys.

Endelig skød han hende fra sig og begyndte i en ærgerlig Tone til Hugo:

„Jeg kan ikke begribe, hvor de Hallunker er kommet til mine Eiendomme, da Raasen var uvørt?“

„Jeg undrer mig aldeles ikke,“ svarede Hugo, „thi fligt Paf forstaar nok at dirke Laase op.“

„Ja, det forstaar sig, men hvoraf kommer det, at Skurkene have taget Pengene og derimod ladet mine Ringe og Klostbarheder være?“

„Det forekommer mig ogsaa besynderligt, men jeg kan ikke begribe, hvorfor de lagde Deres Naade og Rusten i Lænker.“

„Stakkels, stakkels Papa!“ raabte Tutta nu, „jeg har hørt Alt af Heinrich, hvor Du maa have lidt meget!“

„Min Reise og Hensigten med samme blev dog afgjort under fire Dine med min Ven, saa jeg kan ikke forstaa, hvorfra de Skurke have faaet det at vide.“

„Hvor overnattede De paa deres Reise?“

„I Budweis paa det mest ansete Gjæstgiversted.“

„Var der da ikke andre Gjæster om Natten?“

„Jeg saa Ingen, men jeg hørte af Tjeneren, at to Herrer vare reiste ved Daggrø.“

„Saa have de Herrer formodentlig havt en Rust, der har udspurgt deres Rust og saa faaet det at vide.“

„Papa!“ sagde Tutta nu, „dit Bærelse er i Orden, vil Du ikke gjøre Dig det mageligt der?“

„Jo, mit Barn, men sørg for, at vor Gjæst, naar vi have spist, faar en god Seng til Nattely.“

„Det er der sørget for, kjære Papa, og jeg tænker, Du vil helst nyde din Aftensmad paa dit Værelse.“

„Det er mig rigtignok det behageligste, mit Barn.“

Friherren gav nu Hugo et Bink, at følge med, og da de Begge var gaaet lagde Zutta Haanden paa Panden og blev nogle Dieblikke hensunken i Tanker.

„Jeg tager ikke fejl,“ hvistede hun, „den Fremmedes Ansigt har en talende Lighed med hin Herres, der tilligemed en Ben befriede mig af Røvernes Hænder og ledsagede mig til Slottet. Som hin har han et tykt blondt Haar, ligeledes store blaa Øine, fine røde Kinder og en lille Mund med et firligt Overstæg; han er ogsaa høi og elastisk i sine Bevægelser; kort sagt, jeg kunde sværge paa, at hin uforglemmelige Herre og denne er en og samme Person.“

Hun tab og saa i Speilet, for at mønstre sit Ansigt og fjerne hist og her en Feil ved sit Toilet. Imidlertid traadte Kammerpigen ind og meldte, at Bordet var færdigt.

Anette maatte se efter om Toilettet var i Orden, hvorpaa Zutta ilede til sin Faders Værelse.

Suppen var allerede baaret ind, og imedens Zutta satte sig ved sin Faders Side, fik Hugo Plads lige over for. Hugo rødmede ved at se den yndige

Skabning saa nær ved sig, og aandede først friere, da han havde druffet et Par Glas af den bedste Vin.

Hidtil havde Enhver tiet, men nu bragte Friherren Samtalen i Gang, ved at henvende sig til sin Datter:

„Jeg har faaet en Ide, Tutta, at give den gamle Skovrider Runo Pension.“

„Har Du valgt En i hans Sted?“ spurgte Tutta og saa uvilkaarligt paa Hugo, der slog Dinene ned.

„Det kommer an paa, om han, jeg har valgt, erklærer sig beredvillig dertil.“

„Ingen vil vel tilbagevise et saadant Tilbud.“

„Nu, dersom Du hjælper til,“ sagde Friherren skalkagtig, „saa kommer Sagen nok lykkeligt i Orden.“

„Jeg, Fader, hvad kan jeg gjøre dertil?“

Friherren viste paa Hugo og vedblev:

„Jeg har udvalgt denne unge Mand, der har frelst mit Liv, men han har ikke givet mig bestemt Svar, forsøg nu, hvad Du formaar.“

„Nu, min Ven,“ vendte Tutta sig til Hugo; dog da denne saa paa hende, kunde hun ikke faa et Ord mere over Læberne.

Hugo, som var inderlig glad, kom hende til Hjælp med den Erklæring, at han gjerne vilde modtage Tilbudet,

„Fortræffeligt!“ sagde Friherren, og idet han fyldte de tomme Glas, raabte han: „En Skaal for min nye Skovrider!“

„Men jeg gjentager nu, hvad jeg engang har gjort til Betingelse, Deres Naade,“ svarede Hugo, efterat han med smukke Ord havde udbragt en Toast for Friherren og den skønne Baronesse, „at jeg foreløbig faar min Bolig her i Slottet.“

„Men Skovriderboligen ligger i en saa romantisk Del af Skoven, at jeg holder af at komme der, og vilde gjerne for steds bo der,“ indvendte Butta.

„Jeg beider ogsaa kun om at blive her i kort Tid,“ sagde Hugo betænkeligt, „thi jeg har Marsag at være paa min Post.“

„Som De vil,“ tog Friherren Ordet, og idet han vendte sig til Datteren, vedblev han: „Synes Du ikke, at Hjørneværelset i Sidesløien er passende?“

„Ja vist, Papa.“

Da Hugo var blevet ført til sit Soveværelse, traadte den smukke Piges Billede i Baggrunden og Gru og Forfærdelse greb ham.

Som en blodig Dæmon stod Caroline for hans Tanke og fordrede med hævet Dolk Regnskab fordi han havde brudt sin Ed. Vel sagde hans Samvittighed, at han havde handlet rigtigt,

men hans Bryst var beslemet, og da han endelig sov ind omgøglede fæle Drømme ham.

Vi vende nu tilbage til Tajatscho og hans Følge. Raftløs og hævnjerrig steg han foran og skjønt Veien var meget besværlig, var Grænsen dog naaet ved Daggrø.

„Se,“ raabte pludselig Andrae, da de vare ved Indgangen til en Hule, „se, der er Spor af mennefskelige Fodtrin.“

„Hulen maa være beboet,“ sagde Tajatscho, „og efter Sporene at dømme, maa der være to, tre Mennefsker.“

„Jeg og Stephano ville gaa foran,“ erklærede Andrae og kom frist Krudt i sin Bøsse.

Disse skred foran, derpaa Tajatscho og de øvrige Kamerater.

Hulen var temmelig høi og bred og blev efterhaanden lysere, som de tænkte maatte komme fra en Ild i Baggrunden.

„Rolig der!“ lød nu Andraes Stemme, „eller I farer til Helvede, dersom I rører Eder!“

De saa nemlig tre kæmpestærke Karle, siddende om en mægtig Ild.

„Frygt ikke,“ raabte Tajatscho nu, „vi komme kun for at søge Beskyttelse imod Kulden udenfor, desuden drive vi samme Haandværk som I, saa I kunne være ganske rolige.“

De tre Mand sprang nu op og gav Tajatscho Haanden.

„Tager jeg ikke fejl,“ raabte den Ene, „saa er det den dristige Tajatscho, Skovens usforfærdede Helt, vi have for os.“

„Ja vist, I have gjaettet rigtig,“ svarede Tajatscho stolt, idet han saa sig om.

De tre Bildtthve jublede høit, og til Tegnpaa deres Agtelse bøiede de sig dybt for den Mand, de havde hørt omtale saa meget.

„Lad det være godt,“ sagde Tajatscho med en fornem Haandbevægelse, „og lad mig se mig lidt om i Eders Hule, der synes mig meget simpelt udstyret.“

„Ja vist,“ sagde den Ene, „i dette Rum maa Du forgjæves søge om Noget, der kan tjene til Befvemmelighed. „Men,“ tilspøiede han grinende, „det er jo ogsaa kun vort Kjøkken.“

Derpaa bad han Tajatscho, at følge med, og snart stode de foran en Abning, der var skjult af et fremstaaende Klippestykke. I denne Hvælving var der Senge, et Bord og to lange Bænke.

Fra dette førte en smal Gang til en mægtig Hvælving, hvori flere end hundrede Menneſker kunde ſaa Plads, og midt i denne, hvori Dagslyset trængte ind igjennem nogle Spalter, var et Hul, omgivet med Stene, hvori man bekvemt kunde naa friſkt Vand.

„Se, Hørding, Bækken, som bruser under os, forsyne os med friskt Vand, og paa den anden Side af Dalen falder den ud i en temmelig stor Dam, som er godt opfyldt med Fiske.

Skovene ere ogsaa godt forsynede med Vildt, og da Gieren stedsse opholder sig i Wien og Skov-
riderne sjældent lade sig se, saa blive vi ikke for-
styrrede i vor Jagt.“

„Alt er meget fortræffeligt,“ svarede Tajatscho glad, „men I have gjort saa lidt, for at gjøre Eders Opholdssted behageligt og det værste, I have ikke skjult Indgangen.“

„Det skulde ste til Foraaret, thi vi ere først rykkede herind ved Begyndelsen af Vinteren, da vi maatte rømme fra vort tidligere Opholdssted.“

„Ja vist,“ svarede Tajatscho smilende, „saaledes gaar det Jægeren, han maa trække sig tilbage fra det menneskelige Selskab, thi kun i Skov og Bjerg blomstrer hans Lykke.“

Stephano og Andrae traadte nu ogsaa til og da den Første saa det friske Vand, raabte han:

„Her er godt at være, lad os tage Kvarter her.“

„Oh, ja!“ raabte Andrae begejstret, „her har Naturen sørget saa venligt for Skovens Søn, og naar Foraaret vender tilbage, og med sin Guldfakkel lyser op i Bjerg og Dal, maa her være meget romantisk.“

„Men vi glemme,“ tog Føreren Ordet, „at I ere kommet, for at varme Eder, og I længes vel ogsaa efter Mad og Drikke?“

„Bed Du ogsaa Raad for det Sidste?“ spurgte Tajatscho.

Uden at svare, viste Føreren sine forbausede Vedsagere et Rum, der var forsynet med alt Nødvendigt til Maden, og hvori desuden var nogle Fade med Høner.

„Men sig mig,“ spurgte Tajatscho forundret, „hvem er Du og hvem er dine Kamerater?“

„Jeg hedder Andreas Schober og har været Bæver. Den ene af mine Kamerater, ham med det røde Skæg hedder Jonas Ladislav og er flygtet fra Polen, den anden hedder Anton Feiglerle, er fra Steiermark og begge ere Bævere, som jeg.“

Man toge nu Plads paa de lange Bænke, og der blev sat Brød, Kjøb og Flasker fyldt med Brændevin frem.

Kystigt nøde de af det Fremsatte og Alle, undtagen Tajatscho drak tappert af Brændevinen.

„Du holder nok ikke af Brændevin, Hovding?“ sagde Andreas, hvorpaa han fjernede sig, men kom lidt efter tilbage med en Flaske under Armen.

„Her,“ sagde han, idet han stillede den for Tajatscho, „det er maaske efter din Smag.“

Efterat Tajatscho havde drukkert en Slurk, raabte han tilfreds:

„Det er en udmærket Vin, har I Forraad af den?“

„Nei, desværre,“ svarede Andreas, „vi havde kun et Dussin Flaster og deraf er kun den tilbage.“

Under Maaltidet blev der talt meget, blandt andet om Grevens Skove og Eiendomme.

„Dersom I synes om det,“ sagde Tajatscho iblandt andet, „saa blive vi hos Eder, og da der er flinke Folk hos os, saa skal Indgangen til Hulen snart blive skjult og her inde træffes bedre Indretninger.“

„Skalt og valt som Du behager, Høvding, og tag os under din Kommando,“ svarede Andreas.

„Det ville vi ogsaa bede om!“ raabte Jonas og Anton, og da Tajatscho erklærede sig rede der= til, klinkede Bildtthvene glad med de nye Kamerater.

Efter at Alle vare mætte, maatte de Tre af= lægge Eden til Tajatscho, der endte med en for= færdelig Edsformular.

Trætte af Reisen vare flere af Vanden sov et ind og havde lagt Hovedet paa Bordet.

Ogsaa Tajatscho, Andrae og Stephano mod= toge de tilbudte Senge og sov snart ind.

Nogle Timer efter vaagnede Tajatscho og lidt efter ogsaa Andrae og følgende Samtale be= gyndte:

„Andreas saa vel som hans Kamerater have endnu ikke rigtig undersøgt de grevelige Skove og ere sølgelig heller ikke bekendte i Landsbhyen.“

„Saa mener Du vel, Tajatscho, at det er raadeligst, at En af dem bliver sendt ud, for at speide?“

„Ja vist, og derfor vil jeg tale med Andreas, som jeg hører, taler ude i den anden Hvælving.“

De gik nu ud til de andre Kamerater, som sad ved Ilden og røge af deres Piber.

„Hør Kamerater,“ begyndte Tajatscho, „hvem af Eder kan finde hen til Landsbhyen, som ligger i Nærheden af Grev Radeklys Slot?“

„Det kan jeg,“ svarede Andreas, „thi jeg har været der nogle Gange før, da jeg drev om og folgte Lærred.“

„Vil Du saa gaa derhen, thi jeg vil gjerne have Bæstet om noget.“

„Ja, det er jeg ikke bange for, thi i Værts-huset har jeg flere Gange overnattet, saa Værten kjenner mig nok.“

Tajatscho instruerede derpaa Andreas om, hvad han skulde udspionere, hvorpaa han kastede en grov Kittel paa og brød op med en Knortekjæp i Haanden.

Lidt efter lidt bleve de øvrige Medlemmer af Banden muntre og Tajatscho overlagde nu med dem, der forstode Sten- og Træarbeide, om man

fulde anlægge en anden skjult Indgang, eller forsyne den gamle med en kunstig Dør.

Atzer, den dygtigste af dem indvændte, at man havde jo ingen Redskaber, da de lode dem tilbage i de gamle Klosterruiner.

„Saa maa vi skaffe det tilveie,“ svarede Tazatscho; hvorpaa Wittow, Atzer og lange Michel strax tilbøde at gaa til Klosterruinerne.

De flædte sig da som fattige Bjergbeboere, men forsynede sig med Pistoler og skarpe Knive og malede sig i Ansigterne, for at være ukjendte.

Imedens disse gik til Hpire igjennem Skoven, havde Andreas naaet Landsbhyen, hvor han gik ind i Gjæstgiverstedet. Han fandt her nogle af Landsbhyfolkene siddende ved deres Brændevin.

Han bad om et Glas og satte sig ved Siden af en ældre Mand, der synes at være Hovedpersonen, thi han førte stedse Ordet.

„Det er som jeg har sagt Eder,“ sagde den Gamle, „Friherren er kommet i Nat og har i Middags været her paa Slottet og der skal det være kommet til en voldsom Strid imellem begge Herrerne.“

„Men hvoraf er det kommet?“ spurgte en af Tilhørerne, „begge Herrerne ere jo ellers saa gode Venner?“

„Det skal have en egen Grund,“ svarede den Gamle, „og den erfarer vist Ingen saa let,“

Nu traadte Bærten og Bærtinden ind, for at hilse paa den nye Gæst, men neppe havde han givet dem Haanden, før Bærten overrasket raabte:

„Naa, Du Gamle, hvorledes kommer Du her?“

„Det gaar mig daarligt,“ svarede Andreas, „i denne Vinter er der slet intet Arbejde for mig, thi Kvinderne i vor Landsby have ikke spundet flittig, og med Handelen er det ogsaa daarligt.“

Bærten og hans Kone lyttede nu efter Gæsternes Samtale, i hvilken Bærten blandede sig.

„Den gamle Runo er idag pludselig sat paa Pension, det hørte jeg af ham for en Time siden.“

„Han var her,“ sagde Bærten ham i Ordet, „og han fortalte mig, at Friherren har bragt en ung Tæger med, som han har indsat i hans Sted som Skovrider.“

„Se der,“ raabte Bærtinden nu og løb til Vinduet, „der kommer jo en ganske fremmed Tæger med Bøsse over Skulderen, ham har jeg aldrig set før.“

Alle styrte til Vinduet og en ung, kraftig Mand gik forbi og forsvandt bag Hjørnet af Huset.

Andreas var ligeledes traadt til Vinduet og havde ret nøie betragtet Tægeren, og idet han atter satte sig paa sin Plads, mumlede han:

„Tajatscho har beskrevet mig Skurken, ganske som denne saa ud.“

„Det er vel den nye Skovrider?“ spurgte den

Gamle, idet han rystede paa Hovedet og satte sig paa sin Plads.

„Ja, det maa det vel være,“ svarede den Afsørgte, „thi det Menneske kjender Ingen af os, og dersom han ikke er i Friherrens Tjeneste, turde han ikke gaa med Bøssen paa Skulderen.“

„Han vil maaske gaa ud og se paa Skovriderboligen,“ henvendte Andreas tilsyneladende ligegyldig.

„Nei, det har det vist ingen Hast med, thi som Runo fortalte mig, bliver han i Skovriderboligen, da den nye Skovrider foreløbig vil bo paa Slottet, hvor der er indrettet Værelser til ham,“ sagde den Gamle, idet han gik.

„Den Gamle ved mere end vi,“ sagde Værten til de Tilbageblivende, „om hvad der passerer paa Slottet, thi Kammertjeneren er hans Svigersøn, men han vil ikke ud med Sproget.“

Andreas gik nu og lovede at bringe Moder Hese, Værtens Kone, et Stykke godt Værred om et Par Dage.

Attende Kapitel.

Et Komplot.

Sneen var smeltet for længe siden og Bækkene brusede, som en Følge af det hurtig indtrædende Tøveir, minntert imod de grønne Bredder.

I en Dal, indesluttet af høie, skovdækte Bjerge, laa et i gothiskt Stil bygget Slot, hvis Tinder og Taarne frydede Beskueren.

Paa et af Bjergene laa to fornemt klædte Mænd udstrakt, der i Alder og Klædning synlig adskilte sig.

Den ene bar en kort Overfrakke af blaat Fløiel og besat med Snore. Det noget brunlige, men dog ungdommelige Ansigt, var prydet med store blaa Øine, over den fine Overlæbe saaes en firlig Knebelbart og under den blaa Fløiels Baret faldt blonde Krøller ned næsten til Skulderen. Om Halsen faldt en blændende hvid Krave og ved Siden hængte en firlig Kaarde.

Enhver vilde strax antage ham for en Student, thi dengang bare Studenterne altid Raarder paa Reisen.

Hans Vedfager maatte man, ved at se paa Klæderne, antage for Tjener, skjønt han ugenert laa ved Herrens Side.

Begge saa en Tid lang tavse ned i Dalen og op til Slottet.

„Altsaa der,“ begyndte den Yngre og viste med sin smukke, hvide Haand op imod Slottet, „der,“ gjentog han med sammenpressede Læber, „er den Sturf, og har, trods vore Anstrengelser, skjult sig for vor Hævn i flere Maanedes, til vi endelig er kommet efter hans Tilflugtssted.“

„Befynderligt, Tajatscho,“ svarede Andrae, thi det var ingen Andre end dem, „at Salget af det friherrelige Slot er gaaet saa hemmeligt af, at Ingen i Landsbbyen anede det, før Friherren forsvandt og Kjøberen drog ind i det forladte Slot.“

„Det er altsammen sket,“ vedblev Tajatscho, „fordi Friherren og især den snedige Hugo vidste om vor Nærhed, og idet han frygtede vor Hævn, gjorde han Friherren angst, og fik ham til at sælge sin Eiendom.“

„Og da købte han hurtigt og hemmeligt dette Slot, som ligger nær ved Grøbjergene.“

„Det undrer mig ikke!“ sagde Tajatscho, idet han saa skarpt paa Slottet, „den forrige Eier af

dette Slot var en nær Slægtning af Friherren, som det gik tilbage for og som blev nødsaget til at sælge det. Men se, se der Andrae," vedblev han lidt efter, idet han bøiede sig forover og saa ned i Daalen, „se, er det ikke en Mand, der kommer fra Slottet med en Bøsse i Haanden?"

„Ja vist," svarede Andrae, idet han spillede Dinene op og baade hans og Tajatschos Ansigt glødede af Hævn. Som to Røvdhr, der i det Fjerne spore deres Bytte, reiste de sig og ilede ned af Bjerget, hvor de ved Foden af det skjulte sig bag de tykke Træstammer, for at speide efter Manden, der var blevet stjult af nogle smaa Buste.

Nærmere og nærmere kom den længselsfuldt Ventede, og man kunde tydelig se, det var en Bæger, da denne blev staaende og derpaa fortsatte sin Vej i en anden Retning.

Som Skygger snege Tajatscho og Andrae sig langs Skoven og kom netop til en Godsti, da Bægeren styrede fra denne ind i Skoven.

Tajatscho bed rasende Tænderne sammen og ogsaa Andrae rhykede Panden, da et ungt Menneske stod for dem.

Bægeren vilde, idet han hilste beftedent, gaa forbi, da Tajatscho bad ham vente et Dieblif.

„Hvad ønsker De?" spurgte Bægeren, idet han blev staaende og vendte sig imod Tajatscho.

„Vor Friherre von Wilden ikke her?“ begyndte Tajatscho.

Ægeren bejaede det og Tajatscho vedblev:

„Jeg vilde gjerne vide, om Friherren har taget sin gamle Skovrider Runo med.“

„Friherren har bragt en Skovrider med,“ svarede Ægeren, „men han er endnu ung og hedder Barklei.“

Tajatscho foer sammen ved at høre dette Navn, imedens et tvethdigt Smil dog spillede om hans Mund, og i en ligegyldig Tone vedblev han:

„Saa maa den gamle Runo være faldet i Unaae, siden han har foretrukket en anden i hans Sted, eller ogsaa har den Anden indsmigret sig hos ham.“

„Det forstaar Skovrider Barklei meget godt!“ sagde Ægeren, idet han smilede spott, „thi baade Friherren og Baronessen ere indtaget af ham.“

Efter disse Ord saa Ægeren ængstelig paa den elegant klædte Herre og vedblev:

„Undskyld, jeg har maaske været for aabenhartig, og jeg beder, at De ikke omtaler det.“

„Jeg holder ikke af at føre Sladder,“ sagde Tajatscho med en fornem Haandbevægelse. „Wien,“ vedblev han efter en Pause, „jeg vilde dog gjerne se det Menneste, der har fortrængt den gamle ærlige Skovrider Runo.“

„Det er Skade, at Skovrideren, paa Grund

af et lille Saar i Hoden, ikke kommer i Skoven i Dag, ellers kunde Deres Onste let blive opfyldt."

„Maaste faar jeg Veilighed til at se Skovrideren paa Slottet, thi jeg haaber da ikke, at Friherren afflaar en Reisende den Bøn, nærmere at bese det smukke gammeldags Slot."

Ved disse Ord endte Tajatscho Samtalen, og imedens Tægeren fortsatte sin Bei, steg Andrae hurtigt op ad Bjerget, for at hente Badsækken.

Optrækselen til Slottet var bekvem og ved begge Sider af samme vare Haveanlæg, i hvilke Natur og Kunst havde forenet sig.

Slotstaarnet var endnu ikke naaet, da en aaben Port indbød Tajatscho og Andrae til nærmere at betragte de herlige Haveanlæg. Først vare rige Blomsterbede, der strakte sig paa begge Sider af en bred Grusgang og dannede en smuk Kant om et Stykke Jord, der kun blev benyttet til Grøntsager. Da fulgte en lille Lund, i Forgrunden af hvilken man saa en smuk Pavillon. Paa en af de brede Grusgange viste sig nu en guldgaloneret Tjener, der havde nogle tomme Flaster under Armen og en Presenterbakke i Haanden.

„Er Friherre von Wilden maaste her i Haven?" spurgte Tajatscho Tjeneren, der bukkede dybt for ham.

„Ja, naadige Herre."

„Er Friherren ene?“ spurgte Tajatscho videre, idet han tog sin Tasse af og gav den til Andrae.

„Herr von Saldern, tidligere Overvagtimester, er hos ham, de ere der nede i det kinesiske Hus, tilhøre for den Pavillon,“ var Svaret.

„De ere maaste ved Frokosten,“ henkastede Tajatscho, da Tjeneren vilde gaa.

„Den er netop forbi!“ sagde han, idet han pegede paa de tomme Flasker.

„Lad os gaa derhen,“ sagde Tajatscho nu til Andrae, „dog maa Du naturligvis spille din Rolle, holde Dig i Afstand og afvente, hvad der vil følge.“

„Naturligvis,“ svarede Andrae, og idet Begge vilde gaa, kom pludselig en Skikkelse frem fra nogle nærliggende Buske, der drev Blodet op i Kinderne paa dem.

Det var Hugo, der kom haltende ved en Stok, men stansede helt forfækket, da han saa begge de Fremmede.

Tajatscho og Andrae tog tilsyneladende ingen Notits af ham, og vare snart forsvundne bag Pavillonen.

„Befynderligt,“ mumlede han, „der kom en saa forunderlig ængstelig Følelse over mig, da jeg saa de to.“

Et Dieblis stod han uvis, da gik han ind i Pavillonen og saa gjennem Vinduet,

Herfra saa han de Fremmede underholde sig hvissende med hinanden og voxle hemmelighedsfulde Blikke.

Jo mere han saa paa Mændene, desto mere beklemmt blev han, og opfyldt af bange Anelser sank han ned paa en Stol og sad længe med Hænderne for Ansigtet. Endelig reiste han sig og ilede saa hurtig han kunde, for sin syge Fods Skyld, hen til Slottet.

Her mødte han Tjeneren, hvem han betroede sin Mistanke, at de to Fremmede vist ikke vare, hvad de udgave sig for.

„Min Gud, Skovrider, hvorfor denne Mistanke?“

„Fordi baade jeg og Friherren have haft bitre Erfaringer,“ svarede Hugo bestemt, „og derfor beder jeg Dig, at iagttage dem nøie.“

Tjeneren rystede paa Hovedet og ilede bort, og Hugo overveiede, da han havde naaet sit Bærelse, hvorledes han bedst skulde komme paa det Rene dermed.

Tajatscho var imidlertid, fulgt af Andrae, kommet til Indgangen af det kinesiske Hus, hvor Friherren traadte dem imøde.

„Raadigste Herre,“ begyndte Tajatscho, idet han bukkede høfligt, „jeg er Student, er paa en lille Uystreise, og da jeg saa deres Slots herlige

Beliggenhed, har jeg vovet at tage det nærmere i Dieflyn."

Tajatschos Optræden imponerede Friherren, hvorfor han bad den Fremmede træde ind, præsenterede ham for Overvagtimesteren, der i et Slag havde mistet sin ene Fod, og derfor hilste han fiddende.

Tajatscho tog ugenert Plads, hvorpaa Friherren spurgte om hans Navn og om han studerede i Prag."

"Jeg hedder Ferdinand von Schenkenberg," svarede Tajatscho, er født i Breslau, men da min Fader skulde være østerrigsk Undersaat, er han flyttet til Oderberg, hvor han har kjøbt sig et Slot."

"Deres Fader er altsaa blevet Østerrig tro," raabte Overvagtimesteren begejstret, "det kalder jeg Fædrelandskjærlighed, ikke sandt Friherre?"

"Det forstaar sig!" raabte Friherren og vinkede ad Tjeneren, at han skulde bringe nogle Flaasker Vin og en god Frokost til Herren.

Han ilede ud, men stansede ved Andrae, der havde sat sig paa en Bænk.

"Nu, Kamerat," begyndte han, "dersom jeg havde Tid, skulde Du fortælle mig Noget om din Herre."

"Na hvad," brummede Andrae, "der er ikke meget at sige om ham. Han er en Søn af en

Adelsmand, og hvor vi tage ind, lader han det regne med Guld."

"Saa vilde jeg ønske, at han i Nat vilde blive her.

"De har taget feil, Skovrider," raabte han, da han kom til Hugo paa Slottet, "Studenten er Søn af en rig Adelsmand, og hvor han kommer hen, regner det med Guldpenge."

Hugo rystede paa Hovedet, og uden at svare hinkede han ned i Slotsgaarden til den indtrædende Jæger, som havde mødt vore Eventyrere inde i Skoven.

"Er her kommet en ung Herre med sin Tjener?" spurgte han Hugo.

"Ja, men hvorfor spørger Du om det?"

"Fordi Begge mødte mig og udspurgte mig om saa meget."

"Udspurgte om Meget, hvad for Exempel?"

"For det Første, om Friherre von Wilden var hjemme, og om han havde sin tidligere Skovrider Runo."

"Hvorledes!" raabte Hugo og skiftede Farve, "hvorledes kommer en Fremmed til at spørge om en Mand, som er ganske ubekjendt her i Egnen?"

"Ja, som jeg siger, Skovrider," vedblev Jægeren og vilde gaa ind i sit Bærelse.

"Endnu et," sagde Hugo, "naar Du har sat

din Bøsse ind, kom saa til mig paa mit Bærelse, jeg har vigtige Ting at sige Dig."

Smidlertid var der sat god Frokost for Tsjatscho i det kinesiske Hus og en livlig Samtale fandt Sted.

Ogsaa Andrae havde indladt sig med Tjenerne, som bragte Frokosten og fulgt med dem.

Hugo stod ved Hovedindgangen, da han kom over Slotsgaarden, og hans Figur og Holdning mindede ham tydeligt om hans tidligere Ven Andrae, han mumlede derfor:

"Jeg tør vædde tusind paa, at det er ham. Jeg vil dog passe paa, om Diderik kan udspejde noget."

Hugo gik til sit Bærelse, ladede sin Bøsse og to Pistoler og hvilede:

"Saa, nu er jeg forberedt; thi er det Skurkene, som jeg tror, saa have de sneget sig ind her, for at hævne sig paa mig."

Hugo gik nogle Gange frem og tilbage, da traadte han til Vinduet og saa ned i Tjenernes Bærelse, der befandt sig i Stuen i den modsatte Fløi.

Her saa han den fremmede Tjener siddende ved Vinduet, og det undgik ham ikke, at denne undertiden skævede over til ham.

Vidt beklemt luskede han Vinduet og traadte Diderik i Møde, som netop traadte ind.

„Har Du udspejdet Noget?“ spurgte Hugo, idet han saa skarpt paa Bægeren, om hvis Mund spillede et hemmelighedsfuldt Smil.

„Studenten lod, som om han ikke kjendte Friherren, og dog vidste han, da jeg mødte ham i Skoven, flere Ting, og talte om den gamle Skovrider Runo.“

„Det er Skurke, baade Studenten og hans Tjener,“ raabte Hugo, idet han knyttede Haanden, „det er forklædte Røvere, Diderik, som have i Sinde at plyndre Slottet, og ere kommet for at udspionere og bane Vej for deres Kamerater.“

„For Pokker, saa maa vi være paa vor Post, for at forhindre det.“

„Dersom jeg kun kunde komme til at tale med Friherren under fire Væge,“ sagde Hugo og overveiede nogle Diebliske.

„Hvad tænker De paa, gaa blot udenfor og giv Friherren et Bink, at De ønsker at tale med ham.“

„Det gaar ikke, thi den forklædte Bedrager kunde let fatte Mistanke, og saa var jo vort Spil forbi.“

Han havde neppe endt, før de hørte Friherrens Stemme i Forstuen.

Glad traadte Hugo ud til ham, idet han befalede en Tjener at mælde hans Datter, at der

fulde sættes et Bærelse istand til en nyelig ankommen Gæst.

„Naadigste Herre,“ begyndte Hugo, „jeg beder Dem indstændig om en Samtale under fire Vine.“

Friherren studsede, men gav Hugo et Bink og Begge traadte ind i Salen, hvor Friherren opfordrede ham til at sige, hvad der laa ham paa Hjerte.

„Naadigste Herre,“ begyndte han igjen, „jeg frygter, at Studenten og hans Ledsager ere forklædte Skurke og endog Formænd for den Bande, som baade De og jeg maa frygte.“

„Hvorledes?“ streg Friherren ude af sig selv, „Skovrider, for Guds Skyld, mon De har Ret!“

„Jeg vil give mit Hoved derpaa, om der ikke under Studenterhuen skjuler sig den grusomme Tajatscho, der, som jeg ganske sikkert ved, ikke er en Mand, men en Kvinde.“

„Det Sidste klinger utroligt, Skovrider, thi en Kvinde kan umuligt udføre de forvovne Streger, som man hører om Tajatscho.“

„Jeg bliver ved, hvad jeg har sagt, og dersom deres Naade ikke agter paa mit Bink, saa bærer jeg i det mindste ikke Skyld for Følgerne.“

„Jeg vilde da være en Nar, dersom jeg ikke agtede paa Binket, men hvorledes skulle vi bære os ad, for at faa dem under Boldt og Bærn, thi jeg frygter, at de Karle ville forsvare sig til det yderste.“

Friherren gik nogle Gange op og ned i Salen, og blev staaende foran Hugo, som havde lagt Haanden paa Panden og tænkte efter.

„Jeg har det!“ raabte Hugo endelig, „De opfordrer Junkeren til at tilbringe Resten af Dagen og Natten i Slottet og anviser ham Værelset i Taarnets øverste Etage med den Bemærkning, at der er den smukkeste Udsigt.“

„Og saa videre?“

„Naar Fuglen er i Buret, bliver det lukket, og da Binduerne ere forsynede med Bernstænger, kan han ikke slippe bort.“

„Dersom den suu Karl kun ikke bliver forfrættet for Bernstængerne.“

„Man kan jo først føre ham derop efter Aftensbordet, naar Vinen er steget ham til Hovedet og Vinene ere blevet mindre.“

„Men hvad skal man gjøre med hans Vedfælg, den Goliath?“

„Jeg paatager mig at gjøre ham uskadelig,“ sagde Hugo saa bestemt, at Friherren igjen gik rolig tilbage i Haven.

Herpaa opsogte Hugo Zutta, og en stærk Rødme foer over hendes Ansigt, da hun saa Skovrideren, thi hendes Hjerte følte sig hændraget til ham og Dag og Nat maatte hun kæmpe, for at dæmpe dets Slag.

Som vi vide følte Hugo sig ogsaa draget til

Zutta, og ofte, naar han var ene med hende, havde han kæmpet med den Tanke, at kaste sig paa Knæ og bønfulde om hendes Kjærlighed. Men den Tanke, at han kun var Tjener i Friherrens Hus, bragte ham stadig fra sit Forsæt, men formaaede ikke at forhindre, at han, naar han saa hende, brævede og blev forlegen.

Zutta spurgte ham: „Vil De tale med mig, Skovrider?“

„Naadigste Baronesse,“ begyndte Hugo sitrende, „jeg kommer for at sige Dem, at dersom den fremmede Gæst skal overnatte her, skal han have det øverste Værelse i Taarnet.“

„Det øverste Værelse i Taarnet?“ gjentog Zutta, „men vil Gæsten ikke anse det for en Fornærmelse?“

„Studenter tage det ikke saa nøie, desuden er Udsigten fra det Værelse saa prægtig om Morgen.“

„Nu ja, dersom min Fader har bestemt det saaledes, saa vil jeg give Befaling til at bringe det i Orden, og idet hun endnu sendte ham et velvilligt Blik, forsvandt hun i Koridoren.“

„En herlig Stabning,“ hviskede Hugo, „en Pryd for den kvindelige Slægt,“ og idet han steg ned ad Trappen, slog han sig med Haanden for Panden og brummede ærgerlig: „Hvorfor er jeg ikke adelig, saa kunde jeg frit træde frem for Zutta og sige til hende: „Jeg er adelig som Du, vil Du

vise mig tilbage?" — Men en indre Stemme sagde: „Nei.“

Henimod tre, som det var Skif i Friherrens Hus, blev der spist til Middag, og Tajatscho havde den Fornøielse at sidde lige over for den smukke Baronesse ved Bordet.

Tajatscho viste ved Bordet en saa fin Holdning, at Friherren, som efter Hugos Meddelelse var blevet noget koldere imod den Fremmede, kom i Tvivl om Mistanken var grundet eller ei.

Det var ham dog umuligt at stemme sig om, og derfor var han glad ved at Overvagtimesteren udelukkende underholdt sig med den Fremmede, især om hans Yndlingsemne, Bagten.

Naturligvis kom derved mange Anekdoter paa Tale, og den gamle Major fortalte det utrolige, om hvad han havde bestaaet og set.

Tajatscho gav ogsaa nogle Historier til Bedste, da en Vogn pludselig kjørte ind i Gaarden, og med det Udraab: „Min Broder!“ ilede Tutta ud af Salen.

„Min Søn!“ udraabte ogsaa Greven, efterat have set ud af Vinduet, „han kommer nu tilbage fra en Reise til Prag.“

Saa Minutter efter var den unge Friherre von Wilden, som Læseren allerede kjender, i Spisesalen, omfavnede sin Fader, gav den gamle Bagtmester Haanden og bukkede for den Fremmede.

Den gamle Overvagtimester afbrød nu Samtalen, som havde dreiet sig om ligegyldige Ting, med de Ord:

„Den unge Herre maa nu fortælle lidt om sin Reise, og om hvordan det staar til i min kjære Fødeby.“

„Nu, i Prag,“ svarede den unge Friherre, „gaar det desværre ikke rigtig godt, og i flere Dage have Beboerne været i stor Skræk.“

„Bliv ved! bliv ved!“ raabte den Gamle overrasket, „hvad har bragt de gode Borgere i den kjære, gamle By i en saadan Skræk?“

„Nu, som det i videre Kredse er bekjendt, har en berøgtet Røverbande i længere Tid huseret, i Spidsen for hvilken er en forbøven Knecht, ved Navn Tajatscho, og lidt fra Prag har man nu imellem mægtige Klipper opdaget Vandens Skjulested.“

„Og fanget dem Alle?“ faldt Overvagtimesteren ham i Ordet.

„Nei, desværre, ikke en af Vandens blev fundet i de mægtige Huler, kun en vanvittig Kvinde, som man havde bundet til en Klods.“

„Hellige Guds Moder!“ streg Baronessen og de Andre sloge Hænderne sammen af Forsærdelse.

Tajatscho, der forskræffedes over Opdagelsen af sit Skjulested og især over Eugenia, som han for længe siden troede paa sin Dufels Slot, spillede

dog det medfølsende Menneſkes Rolle, hvilket hævede ham i Baroneſſens Dine.

„Men hvem er den Ulykkelige?“ ſpurgte man.

Den unge von Wildens Anſigt blev uroligt, og idet han vinkede med Haanden, ſagde han:

„Det kunne vi tale om en anden Gang.“

„Jeg foreslaar,“ ſagde den gamle Friherre, „at vi gjøre en Tour, men da jeg har Noget at tale med min Søn om, maa mine kjære Gæſter gaa forud, vi følge ſtrax efter.“

„Kom! kom!“ raabte Overvagtmeſteren til Tajatſcho, der ogsaa ſtrax var rede, og Begge forlode Spiſeſalen.

Friherren var gaaet til Vinduet, og da han ſaa begge Gæſterne gaa over Slotsgaarden, vendte han ſig til ſin Søn og fortalte ham, hvad Hugo havde ſagt.

Imedens Faderen fortalte, fortrak Sønnens Anſigt ſig til et uhyggeligt Smil, hans Aarer ſvulmede og hans Hænder knyttedes krampagtigt.

„Sagen ſynes mig ſelv meget miſtænkelig,“ begyndte han, da Friherren havde endt, „thi den formentlige Student ligner ogsaa meget mere en Kvinde end en Mand, og et ſaa høit, hvælvet Brøſt har jeg aldrig bemærket hos Noget af vort Kjøn.“

„Nu, ſaa bliver det derved,“ ſaldt Friherren Sønneren i Ordet, „vi overtale den miſtænksomme Gæſt til at overnatte her.“

„Har Du talt til Knægten derom?“

„Ja, jeg har nede i Haven slaaet derpaa,“ sagde Friherren, „men det forekom mig, som om Gæsten ikke havde lyst.“

„Marrestreger!“ raabte den unge Friherre, „kun Tilureri, thi jeg er af samme Mening som Hugo, at han ikke er kommet her uden Bevæggrund.“

Efter en Pause vedblev Sønnen: „Nu kan jeg sige Dig, Fader, hvem den Vanvittige var, som man fandt i Røverhulen. Det er Eugenia von Radekky, som er blevet afhentet hos hendes Onkel af nogle forklædte Bedragere, der have foregivet, at hendes Fader havde sendt dem.“

„Det har været de Skurke, der loffede mig ind i det ensomme Skovløberhus og der fratog mig mine Papirer og Penge.“

I dette Dieblis stak Hugo Hovedet ind af den sagte aabnede Salsdør og sagde med dæmpet Stemme:

„Det er forklædte Skurke, naadigste Herre, Rusten Heinrich forsikrer, at det er de Karle, der loffede Deres Naade ind i Skovløberhuset.“

„For Pokker!“ raabte den unge Friherre og trak Hugo ind i Salen, „hvorfor gjøre vi da Omstændigheder med dem, vi ere jo Folk nok i Slottet til at holde de to Karle fast.“

„Jeg samstemmer,“ sagde den Gamle bestemt, „der maa træffes Anstalter, Tjenerne maa hemmelig bevæbnes, for strax at være ved Haanden.“

„Jeg vil strax sørge for at det sker, og for ikke at vække Mistanke, vil De da gaa ned i Haven, og dersom Heinrich viser sig i deres Nærhed, da er det et Tegn, at vi allerede have den kæmpestore Tjener i Boldt og Værn.“

„Fortræffeligt!“ raabte den unge Baron, „det vilde være en udmærket Spøg, dersom vi forvandlede den frygtede Tajatscho til en Kvinde, i hvem Djævelen maa være faret.“

Efter disse Ord gif Hugo, og medens denne gif, for at bringe sin Plan i Udførelse, forsynede Fader og Søn sig med ladte Pistoler, som de skjulte under Klæderne, og gif da ned i Parken, for at opsoge Overvagtmeisteren og Tajatscho. Dog bleve deres Anstrengelser uden Nytte, thi Andrae, som imidlertid var ene i Tjenerværelset, saa gennem Vinduet Hugo, der ofte løb over Slotsgaarden og talte snart med en og snart med en anden Tjener. Dette og især, at Rustene og Staldknægtene havde travlt ved Slotsporten, og forsvandt under Portalen, uden at vende tilbage, vakte hans Mistanke.

„For Pøkker!“ mumlede han i Skæget, „skalde der være et Komplot imod os i Værk? Jeg skalde næsten tro det, thi hvorfor strømmer Alle til Udgangen af Slottet, uden at Noget af dem vender tilbage?“

Han sneg sig derfor, benyttende Diebliffet, ud
Caroline.

og da han i Haven saa Overvagtimesteren og Tsjatscho, lykkedes det ham at vække den Sidstes Opmærksomhed, og uden at træffe paa Hindringer undkom de.

Nittende Kapitel.

Barnemorderfsken.

Morgensolen sendte sine første Straaler paa en ung Kvinde, der sad paa en Græsbænk med et lille Barn ved Brystet, noget fjernet fra en Mølle.

Stedet var yndigt, ensomt liggende, men romantisk og Kvinden smuk, men lykkelig saa hun ikke ud. Salig Moderglæde udtrykte hendes Ansigt ikke, tvertimod lyste en uhyggelig Glans af hendes Dine, da hun saa paa det nu indslumrede Barn, ja endog et bittert og ondskabssfuldt Træk spillede om hendes Mund.

Omfiger aabnede hun Læberne og hviskede:

„Nu har jeg allerede i otte Dage været borte fra Mine, uden at de have en Anelse om mit Opholdssted.“

Efter en lille Pause fortsatte hun: „Sag kunde jo ikke andet og i Sandhed, det var den høie Tid, ellers vilde den fordømte Historie have

været Forræder imod mig, skjønt jeg har anvendt al mulig Forsigtighed for at skjule min Stilling."

Igjen opstod en lille Pause, da begyndte hun atter: „Jeg kunde strax være vendt tilbage den anden Dag, dersom jeg ikke havde frygtet, at Mælken skulde gøre mig syg. Nyd den endnu i Dag," vedblev hun, idet hun fastede et mørkt Blik paa Barnet, „for i Morgen er det for stedsse forbi med Dig, thi det staar uimodsigelig fast, at Du skal dø!"

Efter disse Ord reiste Kvinden sig og gik med sin Byrde til Møllen.

Da hun var nærved Huset kom Møllerkonen hende imøde og sagde hende, at Suppen var færdig.

Uden at tale mere, traadte Begge ind i Huset.

Efterat den unge Kone havde lagt Barnet i en Vugge, Bærtinden havde laant hende, satte hun sig ved Bordet, hvor Maden blev rettet an.

„I Morgen tidligt forlader jeg Deres Hus," begyndte hun, „thi nu føler jeg mig stærkt nok til at vende tilbage til mit Hjem."

„Som Du ønsker det, min Kjære," svarede Møllerkonen, „Du har din egen Billie, dog er jeg bange for, at Du overbuerer dine Kræfter."

„Det gør jeg ikke, men jeg har Grunde, der nøde mig, til saa snart som muligt at naa mit Fødested."

„Dør jeg spørge, hvad det hedder, og hvad dine Forældre tage sig for?"

„Min Faders Hus ligger dybt inde i en Skov, dog der vil jeg ikke hen, da jeg frygter min Faders Bebreidelser, men jeg gaar til min Tante, hos hvem jeg er opdraget.“

En ung indtrædende Mand gjorde Ende paa Samtalen.

„Ja, ja, min Søn,“ vendte Møllerkonen sig nu til ham, der med fortrædelig Mine havde sat sig, „vor Gæst vil allerede forlade os i Morgen.“

„I Morgen?“ sagde Rnægten i en Tone, der trængte ind i Sjælen; da lod han Hovedet synke i den hule Haand og det undgik ikke den unge Kone, der sad lige over for ham ved Bordet, at han havde Taarer i Øinene.

Allerede ofte havde hun lagt Mærke til, at Unglingen fulgte hende med Øinene, og deraf havde hun sluttet, at hun ikke var ham ligegyldig, men nu blev denne Formodning til Visshed.

„Gørge,“ sagde hun derfor til ham, tager Du Dig saa nær, at jeg reiser, Du bliver pludselig saa forstemt?“

Rnægten svarede ikke, men sukede dybt, og hun vedblev: Jeg kommer igjen, Gørge, og da kunne vi tale fornuftig sammen.“

„Virkelig?“ spurgte Gørge, idet han kastede et Par Øine paa hende, der lyste af Glæde.

En Ringen i Møllen kaldte ham ud, hvorpaa Møllerkonen sagde skalkagtig smilende:

„Nu ser jeg, at min Mand har Ret, naar han siger, at Knægten er forelsket.“

„Naa, han er jo ogsaa thyve Aar,“ sagde den unge Kone, „og det er netop den Tid, da Kjærligheden tændes i Hjertet. Maaſte han elſker en Pige i Landsbhyen.“

Et hemmeligt Smil spillede om Møllerkonens Læber, da hun hvisttede:

„Nei, nei, Pigerne i Landsbhyen behage ham ikke, men han har ſet for dybt i dine Dine.“

„O mine?“ sagde hun høit leende, men huſt dog paa, at jeg har et Barn.“

„Ja Du er vel ogsaa forlovet, thi Faderen til dit Barn vil vel nok opfylde ſin Pligt.“

Uden at ſvare derpaa gik den Tiltalte ind i Stuen, for at bringe Alt i Orden til Afreife. Hun tog en Taſte ned fra Bæggen, tog en lille Nøgle op af Lommen og aabnede Laaſen, og idet hun tog en Piſtol op, for at eſterſe den, lagde hun den igjen tilbage i Taſten, lukkede den og hang den tilbage paa ſin Plads.

Den næſte Morgen endnu før Solen var ſtaaet op, viſte hun ſig i Møllereus Dagligſtue med Barnet paa Armen og Taſten i Haanden.

Guds Død!“ raabte Mølleren, vil Du alle-rede ſaa tidlig bort!“

„Ja viſt,“ ſagde hun, „jeg kommer for at be-tale og da tage Afſked.“

Gørge stod i en Krog og saa saa ængstelig ned for sig, at den Gamle smilede.

„Lev nu vel,“ sagde den unge Kone og svøbte et hvidt Tørklæde om Barnet. „Lev nu vel og tænk paa mig!“

Ved disse Ord lagde hun en fylde Pung paa Bordet og forlod hurtig Huset.

Gørge var i Begreb med at styrte efter hende, men hans Fader holdt ham tilbage med kraftig Arm og sagde:

„Slaa de Griller af Hovedet, Gørge, thi Pigen er af fornem Stand, saa Du maa selv sige Dig, at hun ikke kan blive din.“

Rnægten sank bedrøvet ned paa Stolen og bedækkede Ansigtet med Hænderne.

Moderen var kommet en lang Strækning fra Møllen og havde fulgt den baneede Vej, men nu bøiede hun tilvenstre og klatrede ikke uden Møie opad en steil Skrænt, bag hvilken var en stor Skov; i denne skred hun rastløs videre.

Efter en kort Strækning ophørte Løvskoven og nu begyndte en mørk Graniskov, saa tæt, at hun neppe kunde komme igjennem.

Ankommen til en Høi stansede hun, lagde Barnet ved et Træ, tog derpaa Reisetasken af og pakkede sine Mandsklæder ud, for hurtig at klæde sig om.

„Endelig er det Dieblis kommet, som jeg har

længtes saa meget efter," mumlede hun, „jeg er igjen den Gamle, der under Navn Tajatscho vil tage blodig Hævn over hele Mandsflægten. Det sværger jeg! ved denne Bastard, som jeg nu vil sende ud af denne Verden!"

Med raa Haand aabnede hun Tørklædet, tog Barnet op deraf og slyngede det imod en mægtig Træstamme, og kort efter udaandede det.

En undertrykt djævelst Ratter trængte over hendes Læber, og ligegyldig, som om intet var sket lagde hun Fruentimmerklæderne i Reisetasken og stak Pistolerne i Lommen.

„Holdt!" raabte nu en tordnende Stemme og i næste Dieblig trængte bevæbnede Mænd frem fra alle Sider.

En af dem traadte imod hende med spændt Pistol og raabte:

„Hertil og ikke videre! Du Uhyre, overgiv Dig nu eller en Kugle skal strække Dig til Jorden!"

Førend han havde fuldendt Sætningen, hørte Tajatscho Haanden og et Skud kastede den Talende til Jorden.

En Mængde Soldater trængte nu ind paa Morderen, dog inden de fik fat i ham, faldt et andet Skud og Røverren, som man i mange Uger havde søgt efter, laa livløs paa Jorden.

I dette Dieblig reiste den saarede Skovrider Hugo sig, thi ham var det, som Tajatschos Skud havde

kastet til Jorden, kaldte paa en Soldat og sagde med mat Stemme:

„Skaf mig bort herfra, men tag Liget med af Banditen, at det kan komme for Dagen, at den frygtede Tajatscho ikke er en Mand, men en Kvinde.

„Skurken er endnu i Live!“ raabte en af Soldaterne, da han forbandt Tajatschos Brystsaar.

Nogle af Soldaterne benyttede Bøsserne som Bærebør, hvorpaa Tajatscho og Skovriden Hugo blev baaret bort, og endnu samme Dags Aften naaede Toget Friherre von Wildens Slot.

Forbryderen var død paa Veien, men Hugos Saar blev derimod erklæret for helbredeligt, dog maatte han underkaste sig en langvarig Kur.

Forbryderens Lig blev udleveret til Politiet i Prag og paa en offentlig Plakat blev forkyndt Dagen og Stedet, hvor Liget skulde lægges paa Steile.

Om Tajatschos Bænde hørte man efter dennes Forsvinden intet, og man antog, at den opløste sig.

Ende.

